

САМЮЪЛ ДИЛЕЙНИ СЪКРОВИЩЕТО НА АПТОР

Превод: Юрий Лучев

chitanka.info

Не друг, а съдбата събира Гео — поет, студент, тълкувател на древни тайни, Снейк — крадец-четириръчко с телепатични способности, и великана Урс — странстващ моряк, обвинен в убийство. Събира ги, за да следват волята на Въплътената жрица Арго.

На тайнствен кораб, през мъгливи морета, непроходими джунгли, запустели градове и храмове с богомолци-получовеци, те се домогват до тайната на скъпоценните камъни с непобедима мощ.

Авторът е носител на наградата ХЮГО и четири пъти на наградата НЕБЮЛА.

*Разбиват се вълните в лилавия зрак
на двойното безсъние. На кея
пристават кораби... Но ще отплавам пак,
през обръчи от страх и огън път верен ще
намеря.*

*И нека ярки сводове крепят нощта
с възже от вятър и отломки светлина.
Изправен под звездите, аз ще кажа: „Ето,
стоял съм върху камък, гледал съм небето“.*

Встъпителни
стихове на епическата
поема за сблъсъка между
Лептар и Аптор от
едноръкия поет Гео

След това я заведоха на брега на морето. Не се чувствуваше съвсем добре, затова седна на една скала и зарови ходила във влажния пясък. Присви рамене и се загледа над водната повърхност.

— Беше ужасно. Страшно. Защо трябваше да ми го показвате? Та той беше просто едно малко момче. Какво ли ги е накарало да му сторят всичко това?

— Това е само филм. Показахме ти го, за да се учиш.

— Да, но филм за нещо, което наистина се е случило!

— Преди няколко години и на няколкостотин мили отгук.

— Но така или иначе се е случило! Следили сте ги с лъч, и когато образът се появил на екрана, сте заснели филма, и... Защо ми го показате?

— Спомни си какво сме те учили.

Но тя не можеше да си спомни: съзнанието ѝ все още бе във властта на видяното — бързи движения, алени одежди, мъчителна агония.

— Той бе само едно дете — промълви тя, — На не повече от единайсет-дванайсет години.

— Ти самата си още дете. Още не си навършила шестнайсет.

— Какво трябваше да науча?

— Огледай се. Трябва да виждаш нещо.

Но картината бе все още твърде жива, твърде алена, твърде ярка...

— Трябва да го научиш още тук, на този бряг — то е сред дърветата ей там, в скалите тук долу, в черупките около нозете ти. Ти го виждаш, но не го разпознаваш. — Гласът му стана по-мек. — Всъщност ти си чудесна ученичка. Възприемаш бързо. Спомняш ли си нещо от заниманията но телепатия преди месец?

— „Чрез метод, подобен на радиоизлъчването и приемането — започна тя, — синапсовите структури на съзнателната мисъл се прочитат от едната мозъчна кора и се дуплицират в другата, в резултат на което получаваме точно копие на сензорните впечатления...“ Но аз не мога да го правя, тъй че методът не ми помага!

— А историята? Ти се представи много добре на изпита. Помага ли ти, в такъв случай, знанието за събитията в света преди и след Големия ножар?

— Не знам. Но е... интересно.

— Филмът, който видя, е донякъде исторически. Тоест, разказва за неща, случили се в миналото.

— Да, но беше толкова... — Погледът ѝ пробягна уплашено по блестящите вълни. — Страшно...

— Значи историята ти харесва само защото е интересна? Никога ли не си си задавала въпроса какви са причините за постъпките на хората в тия твои книжки?

— Да, искам да знам причините. Искам да знам защо са приковали онзи човек на дъбовия кръст. Искам да знам защо са му сторили всичко това.

— Добър въпрос... който ми напомня нещо: горе-долу по същото време, когато са го приковавали на кръста, в Китай било решено силите на Вселената да бъдат представяни чрез кръг, половината черен, половината бял. Но за да не забравят, че не съществува чиста сила, нито само една-единствена причина за нещата, сложили бяло петно върху черната половина и черно — върху бялата. Интересно, нали?

Тя се намръщи заради промяната в темата. Но той продължаваше да говори:

— А спомняш ли си историята за влюбения златар, който в автобиографията си писал, че когато бил на четири години, той и баща му видели Митичния саламандър върху плочата пред огнището; бащата грабнал момчето и го запратил на полицата със съдините в другия край на стаята, като измърморил, че Челини бил още твърде малък, за да запомни случката, ако не е придружена с болка.

— Спомням си — отвърна тя. — Спомням си как Челини казал, че не е сигурен дали болката от удара била причината да запомни Саламандъра, или Саламандърът бил причината да запомни удара.

— Да! Да! — извика той. — Това е! Причината, причините... — От силното вълнение качулката му се смъкна назад и тя видя лицето му в медната следобедна светлина. — Не забелязваш ли схемата?

Набраздено чело, бръчици като паяжина около очите, тя проследи белезите на годините по лицето му и сведе поглед.

— Само че не знам какво е саламандър.

— Прилича на сините гущери, дето пеят под прозореца ти — обясни той, — само че не е син и не пее.

— Тогава защо е било нужно да го запомнят? — тросна се тя. Но той вече не гледаше към нея.

— Може би си спомняш и онзи художник във Флоренция — поде той. — Рисувал портрет на Джокондата. Всъщност трябвало да отделя от времето си, посветено на вече рушащата се картина „Тайната вечеря“, изобразяваща човека, когото после приковали към кръста, за да рисува. На лицето ѝ изписал такава усмивка, че хората векове наред се питали: „Защо се усмихва така странно?“ Да, причината, не виждаш ли? Просто се огледай.

— А Големия пожар? — попита тя. — Когато от небето се посипал огнен дъжд и пристанищата закипели... нямало е никаква причина. Също както с момчето.

— О, не — отвърна той. — Не е без причина. Наистина, когато пламнал Големия пожар, хората по цялата земя закрещели: „Защо, защо? Нима е възможно човек да стори толкова зло на ближния си? Поради каква причина?“ Но ти просто се огледай! Тук, на брега!

— Боя се, че още нищо не виждам — каза тя. — Виждам единствено какво са му сторили, а то е ужасно.

— Добре. — Той се загърна в одеждата си. — Може би когато престанеш да виждаш така живо какво са направили, ще съзреш и

защо са го направили. Мисля, че е време да се връщаме.

Тя се плъзна от скалата и тръгна до него, боса но пясъка.

— Момчето... не съм сигурна, беше цялото овързано, но имаше четири ръце, нали?

— Да.

Тя потрепери.

— Знаеш ли, не мога, просто да продължавам да повтарям, че беше ужасно. Мисля да напиша стихотворение. Или да направя нещо. Или и двете. Трябва да го избия от главата си.

— Идеята ти съвсем не е лоша — промърмори гой, като наближиха дърветата край реката. — Съвсем не е лоша.

И след няколко дни, на неколкостотин мили оттам...

ГЛАВА ПЪРВА

Вълните се нахвърляха срещу синята вечер. Бледо осветените, лъщящи от мокрота кораби се плъзгаха към пристана край покритите с водорасли грамади, а водата се плискаше в проядените камъни на града.

Траповете, окачени с вериги на дървени скрипци, се спуснаха със скрибуцане върху бетонните блокове и екипажът, следвайки тромавия Капитан и дългнестия Старши-помощник, хукна безредно по дъските, които се огънаха под тежестта на босите нозе. На шумни групи, по двойки или един по един, с ругатни и смях моряците се изсипаха на крайбрежните улици и покрай хлуещата жълта светлина от вратите на кръчмите, покрай лилавите сводове на пушалните, изпълнени със зловонния дим на тлеещ опиум, кикот и лъщящи начервени устни, се запътиха към домовете на жените.

Капитанът — имаше очи с цвят на паднала над морето мъгла — стисна дръжката на сабята си и каза тихо:

— Е, няма ги вече. Няма да е зле да съберем нови моряци на мястото на десетимата, които загубихме на Аптор. Десет прекрасни мъже, Джордж. Разболявам се, само като се сетя как ги бяха накълцали.

— Десет на мястото на мъртвите — с неприкрит сарказъм отвърна Старши-помощникът, — и двайсет на мястото на живите, които никога вече няма да видим. Луд ще е тоя моряк, дето би продължил с нас. Загубихме двайсет — стига толкоз. — Той беше толкова слаб, че дрехите му висяха като чувал.

— Никога няма да ѝ простя, дето ни заповяда да тръгнем към онзи ужасен остров — рече Канитанът.

— На ваше място бих говорил по-тихо — промърмори Старши-помощникът. — Не е ваша работа да ѝ прощавате. Освен това тя беше с тях и бе изложена на същата опасност. Чист късмет е, че можа да се върне.

Внезапно Капитанът попита:

— Вярваш ли на ония магьоснически истории, дето ги разправят за нея?

— Защо ме питате, сър? А вие?

— Аз не им вярвам — отсече Капитанът, възвърнал бързо самообладанието си. — И все пак, фактът, че сред тримата оцелели от тринайсетте бе и тя, и то без дори роклята ѝ да е скъсана...

— Може би те не закачат жените — предположи Джордж.

— Може би — съгласи се Капитанът.

— Оттогава насам е станала малко странна. Разхожда се нощем. Виждал съм я да крачи покрай парапета, местейки поглед от светещото море към звездите и обратно.

— Десет прекрасни мъже — изрече замислено Капитанът. — Насечени, разкъсани на парчета. Не бих повярвал, че по света може да има такова варварство, ако не бях видял оная ръка във водата. И сега ме побиват студени трънки, като си спомня как сочейки я, хората хукнаха към парапета. А тя се издигна нагоре като някакъв знак, а после потъна сред пяна и зелена вода.

— Капитане — прекъсна го Старши-помощникът, — трябва да намерим хора.

— Питам, се дали ще слезе на брега.

— Ще слезе, ако поиска, Капитане. Не е ваша работа да ѝ се месите. Вашата работа е да се грижите за кораба и да изпълнявате нарежданията ѝ.

— Имам да свърша и още нещо — отвърна той и погледна към своя неподвижно застанал кораб.

Старши-помощникът сложи ръка върху рамото на Капитана:

— Когато говорите такива неща, говорете тихо, и само на мен.

— Имам да свърша и още нещо — повтори Капитанът. После рязко се обърна и тръгна. Старши-помощникът го последва по пристана, над който се спускаше мрак.

На кея бе тихо. Внезапно едно буре се катурна от купчината си и между отрупаните товари пробягна фигура като птича сянка.

* * *

В същото време двама мъже се приближиха по уличката, грейнала в последните лъчи на залеза. По-едрият хвърляше дълга сянка, която повтаряше движенията на жестикулиращите му ръце по стените на притиснатите една до друга сгради. Босите му ходила шляпаха шумно по каменната настилка. Прасците му бяха пристегнати в кожени ремъци. Той обясняваше нещо, размахвайки ръка, а с опакото на другата потриваше късата си червеникава брада.

— Значи смяташ да отплаваш, приятелю? Но да не си мислиш, че ще те вземат заради твоите стихчета и песнички — на тях им трябва яки мъже да дърпат въжетата.

По-дребният, в бяла туника, с кожен колан на кръста, се засмя на думите на приятеля си.

— Само преди четвърт час твърдеше, че идеята е добра, Урс^[1]. Каза, че плаването ще ме направи истински мъж.

— О, единствено животът ни прави мъже — ръката на Урс се издигна нагоре — и единствено той ни прекъръшва. — Ръката се отпусна надолу.

Дребният отмахна кичура черна коса от челото си, спря и се загледа към лодките.

— Още не си ми казал защо през последните три месеца не са те взели на нито един кораб. — Той разсеяно оглеждаше въжетата, напомнящи черни прорези в синя коприна. — Преди година не ти се събираха повече от три дена на брега.

Жестикулиращата ръка внезапно обгърна кръста на по-дребния мъж и измъкна от колана му кожена кесия.

— Сигурен ли си, приятелю Гео^[2] — подзе великанът, — че не можем да похарчим част от това сребро за вино, преди да тръгнем? Ако искаш всичко да бъде както трябва, то тогава това е задължително. Когато постъпващ на кораб, редно е да си мъртво пиян и без пукнат грош. По този начин показващ, че си способен да я караш, без да се притесняваш за пари и че издържаш на пиене.

— Долу лапата, Урс! — Гео издърпа кесията си.

— Е, ти пък сега! — възпротиви се Урс, посягайки отново. — Не бъди стиснат!

— Слушай какво, вече пет ноци те поя, време е да изтрезнееш. Ами ако не ни вземат, кой ще...

Но Урс се изсмя и отново понечи да грабне кесията.

— Хайде стига... — отскочи встрани Гео.

Кракът му се удари в търкулналото се буре и той падна възник върху мократа каменна настилка. Кесията издрънча и се изтърколи настрани. Мъжете се сборичкаха.

И тогава птичата сянка се стрелна между грамадите от товари; безплътната фигура подскочи напред, грабна кесията с едната си ръка, с другата се отблъсна от купчината сандъци и хукна, размахвайки кято крила още чифт ръце покрай тялото си.

— Какво по дяволите... — извика Урс. — Какво по дяволите?

— Хей, ти! — Гео скочи на крака. — Върни се!

Урс вече бе направил няколко скока след отдалечаващото се четириръко същество, което бе стигнало до средата на улицата.

После се разнесе глас, напомнящ звън от счупена винена чаша:

— Спри, крадецо! Спри!

Съществото се закова на място, сякаш се бе блъснало в стена.

— Сега се върни. Върни се!

То се обърна и послушно тръгна назад; движенията му, толкова гъвкави преди миг, сега бяха механични.

— Че то било дете! — възкликна Урс.

Оказа се тъмнокосо момче, обуто в дрипави панталони и голо от кръста нагоре. Гледаше втренчено някъде зад тях.

Имаше четири ръце.

Тогава те също се обърнаха и я видяха.

Тя стоеше на трапа — тъмен силует, очертан върху последните отблясъци на слънцето на хоризонта. С едната ръка придържаше нещо на шията си. Вятърът грабна воала ѝ, разстла виолетовата тъкан на фона на кървавочервения откос над ръба на света, после бавно го спусна.

Момчето като насън се приближи до нея.

— Дай ми това, малък крадецо.

То ѝ подаде кесията и тя я взе. Свали ръка от шията си. В този миг момчето залитна назад, обърна се и се хвърли към Урс, който изръмжа: „Уф!“, а после: „Проклет паяк!“

Момчето се бореше като хидра, в яростно мълчание. Урс го държеше здраво.

— Ще ти дам... да разбереш... аз...

Урс обгърна с едната си ръка момчето през гърдите в здрава хватка. С другата успя да хване и четирите му китки, и го вдигна. Слабото телце затрепери като рязко отпусната струна, но момчето не отрони нито звук.

Жената тръгна към тях по пристана.

— Това ваше ли е, господа? — попита тя, подавайки им кесията.

— Благодаря, мадам — изсумтя Урс и протегна ръка.

— Аз ще я взема — намеси се Гео. После изрецитира:

*Изчезват сенките в сиянието на смях свещен.
Ръце и къщи ще се спелят някои ден.*

— Благодаря — добави той.

Тя повдигна вежди зад прозрачния воал.

— Вие сте изучавали ритуалите? Може би сте студент в университета?

Гео се усмихна:

— Бях доскоро. Но средствата ми не достигат и трябва някак да преживея лятото. Ще стана моряк.

— Достойно за уважение, но глупаво, може би.

— Аз съм поет, мадам, а казват, че поетите са глупаци. Освен това моят приятел твърди, че морето ще ме направи истински мъж. За да бъдеш истински поет, трябва да си истински мъж.

— Още по-достойно за уважение и по-малко глупаво. Що за човек е вашият приятел?

— Казвам се Урс. — Великанът се изстъпи напред. — И винаги съм бил най-добрият моряк на всички кораби, на които съм плавал.

— Урс? Мечката? Мислех, че мечките не обичат водата. С изключение на полярните. Водата ги подлудява. Струва ми се, имаше някакво много древно магическо заклинание за укротяване на сърдити мечки...

— Кротко, кротко, брате мечо... — поде Гео:

*Спи спокоен зимен сън.
И не бой се от вода и огън.*

*Спи, къпината да израсте,
мед златист да потече,
привечер да заиграе съомга.*

— Ей! — извика Урс. — Аз не съм мечка!

— Не се сърди, но името ти е такова — отвърна Гео и се обърна към даматата. — Виждате, че съм получил добро образование.

— Но аз не съм — отвърна тя. — Поезията и ритуалите ми бяха нещо като хоби в продължение на една година, когато бях по-млада. И това бе всичко. — Тя погледна към четириръкото момче. — Вие двамата си приличате с тези черни очи, тъмна коса... — тя се засмя: — Има ли и други общи неща между поетите и крадците?

— Ами да — оплака се Урс. — Този тук му се свидят няколко сребърни монети, за да намокри с хубаво вино гърлото на най-добрия си приятел, и това си е истинска кражба, ако питате мен.

— Но не ви питам — каза жената.

Урс изпъшка.

— А ти, малки крадецо! — скара се жената. — Малки четириръчко! Как се казваш?

Тишина. Черните очи се присвиха.

— Мога да те накарам да ми кажеш — рече тя и отново вдигна ръка към шията си.

Очите се разтвориха широко, момчето отстъпи заднишком и се блъсна в корема на Урс.

Гео протегна ръка към гърдите на момчето. От вратлето му, на кожена връв, висеше керамичен диск. Върху бялата му полирана повърхност бе изобразен черен червей със зелено око в единия край.

— Това става за име — каза Гео.

— Снейк?^[3] — Тя отпусна ръка. — Добър крадец ли си? — Тя погледна Урс. — Пусни го.

— Без да съм го понатупал?

— Той няма да избяга.

Урс го пусна.

Четирите ръце се появиха иззад гърба на момчето и започнаха да масажират китките си. Черните очи внимателно следяха жената.

— Добър крадец ли си? — повтори въпроса си тя.

Момчето най-неочаквано бръкна в джоба си и извади нещо, окачено на кожена връв, подобна на тази около врата му. То вдигна юмрук, после разтвори пръсти.

— Какво е това? — Урс надникна над рамото на Снейк.

Жената се наведе, после рязко се изправи.

— Ти... — изрече тя.

Юмрукът на Снейк се за твори внезапно, като черупка на морска мида.

— Страхотен крадец си наистина.

— Какво е това? — попита Урс. — Нищо не видях.

Снейк разтвори пръсти. Върху мръсната длан, сред навитата на спирала кожена връв, в несръчно изработена малка телена клетка, лежеше млечнобяла сфера колкото човешко око.

— Страхотен крадец — повтори жената, но не с досегашния си кристално чист глас, а със странно униние. Тя бе отметнала воала си, и когато отново плъзна ръка към шията си, Гео видя че дългите ѝ пръсти докосват също такъв скъпоценен камък, но обкован в платина и окачен на златна верижка.

Тя вдигна очи и срещна погледа на Гео. Едва доловима усмивка разтвори устните ѝ.

— Не — каза тя. — Не чак толкова ловък, колкото си мислех. Отначало бях сигурна, че е взел моя. Но си го бива, все пак. Ти, който си изучавал древните ритуали на Лептар, можеш ли да ми кажеш каква е тайната на тези камъни?

Гео поклати глава.

От бледите ѝ устни се отрони въздишка, и макар че очите ѝ не се отделяха от неговите, тя сякаш се отдалечаваше, поела заедно с въздишката към сенките на миналото.

— Не — промълви тя. — Всичко е безвъзвратно изгубено или унищожено от древните жреци и жрици, някогашните поети.

*На лед да стане капката в ръката,
земята с песни да разтърсим.
Привет на стройните мъже
и стройните жени.
Очите в плен държат видение...*

Тя изрече стиховете с благоговение.

— Познати ли ти са? Можеш ли да ми кажеш откъде са?

— Само два-три реда — отвърна Гео. — И с някои разлики.

*Да стане пепел зрънцето в ръката,
звездите с песни да разтърсим.*

*Привет на стройните мъже
и стройните жени.*

— Хм. — Тя изглеждаше изненадана. — Свършил си по-добра работа от всичките жреци и жрици на Лептар. А този фрагмент откъде е?

— Строфа от изоставените ритуали в чест на богиня Арго, забранени и унищожени преди петстотин години. Останалата част от поемата е изгубена, — обясни Гео. — Вашите жреци и жрици едва ли са знаели за нея. Открих тази строфа, докато смъквах подвързията на един древен том от сбирката с антични произведения на Храмовата Библиотека в Асидия. Очевидно за подвързването му са използвали страница от още по-стара книга. И така е оцеляла. Според мен това са фрагменти от ритуалите преди Лептар да очисти песнопенията си. Сигурен съм, че поне строфата в моя вариант е от този период. Вие навярно сте получили някаква погрешно цитирана версия: аз съм твърдо убеден, че автентичната е моята.

— Не — възрази тя. — Моята е автентичната. Хм, излиза, че и ти не си чак толкова умен. — Тя се обърна към момчето: — А на мен ми е нужен ловък крадец. Ще дойдеш ли с мен? А ти, Поете? Трябва ми човек с точна мисъл, който би се заел да проучи някои места, недостъпни дори за моите жреци и жрици. Ще дойдеш ли с мен?

— Къде отиваме?

— На онзи кораб — посочи тя с бегла усмивка.

— Бива си го — обади се Урс. — Бих бил горд да плавам на него, Гео.

— Капитанът е мой подчинен — каза тя на Гео. — Той ще те вземе. Може би ще имаш възможност да видиш света и да станеш истински мъж, каквото е желанието ти.

Гео забеляза смущението на Урс.

— С моя приятел сме си обещали да се качим на един и същ кораб. Освен това, той е отличен моряк, а аз не познавам морето.

— При последното си пътуване — обясни жената — ние загубихме няколко души. Мисля, че за твоя приятел лесно ще се намери койка.

— Тогава за нас ще бъде чест да дойдем — каза Гео. — Но на кого ще се подчиняваме в такъв случай? Ние все още не знаем коя сте.

Воалът отново покри лицето ѝ.

— Аз съм върховната жрица на богинята Арго. А кои сте вие?

— Името ми е Гео.

— Добре дошли на борда на нашия кораб.

Тъкмо в този миг Капитанът и Джорд се появиха в уличката. Те крачеха бавно и тежко през сенките на корабните въжета. Капитанът хвърли поглед към хоризонта. Медна светлина обля лицето му и позлати бръчките около сивите очи. Жрицата се обърна към тях:

— Капитане, намерих трима души на мястото на онези, които загинаха поради моето безразсъдство.

Урс, Гео и Снейк се спогледаха озадачено, после вдигнаха очи към Капитана.

Джорд сви рамене.

— И ние се постаряхме, господарко.

— Само че тези, които ние записахме... — Капитанът поклати недоволно глава. — Това не са моряците, които ми трябва за подобно пътуване. В никакъв случай.

— Аз съм добър моряк за всяко плаване — обади се Урс, — ако ще да е до края на земята и обратно.

— Ти си як, и по всичко личи, че си отрасъл в морето. Но този тук... — Капитанът гледаше Снейк. — От ония, Странниците е...

— Те носят лош късмет — каза Старши-помощникът. — И на повечето кораби не ги искат, мадам. На всичкото отгоре, този тук е още малък, и въпреки многото си ръце, не ще може да тегли въжето и да свива платната. Няма да имаме никаква полза от пего. А освен туй, от лош късмет не сме се отървали в последно време.

— Той няма да тегли въжета — каза Жрицата. — Малкият Снейк ще бъде мой гост. Другите двама могат да вършат моряшката работа. Зная, че не ти достигат хора. Но за този имам други планове.

— Както обичате, господарко — отвърна Капитанът.

— Но, Жрице! — опита се да възрази Джорд.

— Както обичате — повтори Капитанът и Старши-помощникът отстъпи мълчаливо. След това Капитанът се обърна към Гео:

— Кой си ти?

— Аз съм Гео, някога и все още поет. Но ще върша каквото ми наредите, сър.

— В наши дни, млади човече, това е единственото, което бих поискал от кой да е моряк. Намери си каюта. Долу има много свободни.

— А ти? — Джорд попита Урс.

— Аз съм добър син на вълните, издържам тройна вахта без умора и се надявам, че вече съм нает на служба — отвърна той и погледна Капитана.

— Как те викат — попита го Джорд. — Изглеждаш ми познат, като че си плавал при мен преди.

— Наричат ме красивият моряк, най-дебелият, който някога е въртял скрипеца, най-бързият, кой го някога е теглил въжето и обирал платното...

— Кажете ми името, човече, името!

— Някои ме наричат Урс.

— С това име те знаех на времето! Но тогава нямаше брада. И си мислиш, че бих плавал с теб втори път, след като лично аз го написах черно на бяло и го пратих до всеки капитан и помощник в пристанището?! Трябва да съм си изгубил ума, че да излея отрова като теб в кубрика си. От три месеца не си плавал, ама и триста години да не плаваш пак ще ти е малко! — Джорд се обърна към Капитана. — Тоя е драка, сър; бие се. Необуздан е като вълните и е як като реята на бизан-мачтата. А когато човек има дух, какво са едно-две сбивания? Но колкото и добър моряк да е, аз съм се заклел да не го взимам на плаване със себе си. Той едва не изби половин дузина мъже, а сигурно е видял сметката на поне още толкова. Никой капитан, който познава мъжете в това пристанище, не би го приел на кораба си.

Жрицата на Арго се засмя:

— Капитане, вземи го. — Тя погледна Гео. — Заклинанието за укротяване на сърдити мечки бе произнесено пред него. Да видим, Гео, колко добър поет си, и дали заклението ще подействува. — Накрая тя се обърна към Урс. — Убивал ли си човек?

— Да — отговори Урс след миг колебание.

— Ако знаех — каза Жрицата, — щях да избира първо теб. Имам нужда и от такъв човек. Капитане, трябва да го вземем. Не можем да се откажем от един добър моряк. Аз ще насочвам талантите му в правилната посока. Гео, тъй като ти изрече заклинанието и си негов приятел, натоварвам те със задължението да го надзираваш. Бих желала също така да си поговорим с теб, Поете, изучаващ ритуалите. Хайде. Довечера всички ще спите на борда.

Тя им даде знак да я последват. Те минаха по трапа и стъпиха на палубата. Когато Жрицата каза, че иска да разговаря с Гео, останалите — Урс, Снейк и Джорд се бяха спогледали, но сега прекосяваха палубата в мълчание.

[1] Мечка (лат.) ↑

[2] Земя (лат.) ↑

[3] Змия (англ.) ↑

ГЛАВА ВТОРА

Газената лампа хвърляше жълтеникава светлина върху дървените стени. Щом отвориха вратата, ги лъхна миризма на нечисто и на спарени завивки. Гео сбърчи нос и сви рамене.

— Е — каза Урс, — бърлогата не е лоша. — Той се изкатери на най-горната койка и потупа с длан постелката. — Така, значи аз ще спя тук. Паяче, ти изглежда имаш здрав стомах — за теб е средната. А ти, Гео, пъхвай се най-долу. — Той тежко се спусна на пода. — Колкото по-ниско си — обясни той, — толкова по-добре ще спиш, заради клатенето. Е, какво ще кажеш за първото в живота ти жилище в кубрика?

Поетът премълча. В очите му припламнаха две жълти точки светлина, които изчезнаха, щом се извърна с гръб към лампата.

— Слагам те най-долу, щото ако си горе до тавана и не си свикнал, при малко по-силно вълнение стомахът ти може да се разбунтува — поясни Урс, сложил ръка на рамото на Гео. — Казах ти, че ще се грижа за теб, нали така, друже?

Но Гео се обърна, преструвайки се, че разглежда нещо. Урс погледна към Снейк, който го наблюдаваше, облегнат на стената. В погледа му се четеше въпрос, но Снейк остана мълчалив.

— Хей — обърна се Урс към Гео. — Хайде да обиколим кораба, да видим къде какво има. Това е първата работа на добрия моряк — стига да не е твърде пиян. Пък и Капитанът и Старши-помощникът виждат, че си разбира от работата; освен туй човек може да научи някои неща, та по-късно да си спести превиването на гръб за щяло и нещяло. Какво ще кажеш...

— Не точно сега, Урс — прекъсна го Гео. — Иди сам.

— Би ли ми казал, ако обичаш, защо изведнъж моята компания ти стана неприятна? Не е хубаво да се държиш така с човека, който се е закълел да се погрижи твоето първо плаване да мине както трябва. Хм, мисля си, че...

— Кога си убивал човек?

Възцари се тишина, по-осезаема от пляскането на вълните във. Урс стоеше като закован, със стиснати до бяло юмруци. После пръстите се разтвориха.

— Беше преди около година — каза тихо той. — Преди една година, два месеца и пет дни, в четвъртък, осем часа сутринта, в ареста на кораб в открито море. Кое то прави една година, два месеца, пет дни и десет часа.

— И ти уби човек? Защо досега не си ми казвал, а побърза да го признаеш пред една непозната? Ти беше мой приятел: спали сме под едно одеяло, пили сме от един и същи мях вино. Що за човек си ти?

— А що за човек си ти? — попита великанът. — Жалък дребосък, дето си пъха носа в чуждите работи и дето бих го разкъсал на парчета, ако... — той си пое въздух: — ...ако не бях обещал да си кротувам. А аз никога не съм нарушавал дадено обещание, било то пред жив или мъртъв човек. — Юмруците се свиха и отпуснаха.

— Урс, не ми е работа да те съдя. Запомни това. Но искам да ми разкажеш всичко. Бяхме като братя: не можеш да имаш тайни от мен...

Урс продължаваше да диша тежки и шумно.

— Ти ли ще ми казваш какво мога и какво не мога да правя? — внезапно той вдигна ръка, замахна и се изплю на пода. После се обърна към стълбата.

И тогава нахлу шумът. По-силен от всякакъв звук. Главите им щяха да се пръснат. Гео притисна ушите си с ръце и се извърна към Снейк. Очите на момчето изстреляха тънки стрелички светлина към Урс и Гео, после отново станаха черпи.

Шумът дойде отново, този път по-тих, и те доловиха думата помощ. Но това не беше звук, а по-скоро замирацията звън на камертон, трептящ в собствените им глави, толкова близък и все пак неясен.

— Вие... помогнете... ми... заедно... — долитаха думите, едва различими, слети в едно.

— Ей — извика Урс. — Това ти ли си?

— Не... сърди...

— Не се сърдим — каза Гео. — Какво правиш?

— Аз... размишлявам... — думите като че ли идваха от момчето.

— Що за размишления са това, след като всеки може да ги чуе? — попита Урс.

Снейк се опита да обясни:

— Не... всеки... само... ние... мислите... аз... чувам... —
редяха се беззвучните слова, — аз... мисля... вие... чувате...

— Да, чуваме — обади се Урс. — Все едно, че говориш.

— Той има предвид друго — каза Гео. — Иска да каже, че чува
нашите мисли точно както ние чуваме неговите. Така ли е, Снейк?

— Когато... мислите... високо... аз... чувам...

— Май съм си помислил нещо твърде високо — каза Урс. — Е,
ако е било такова, дето не е трябвало да си го мисля, моля за
извинение.

Снейк с нищо не показа, че извинението го интересува, и отново
попита:

— Вие... помогнете... ми... заедно...

— Каква помощ искаш? — попита Гео.

— И в каква беда си попаднал, че ти трябва помощ? — добави
Урс.

— Нашите... умове... слаби... — отвърна Снейк.

— Това пък какво е? — възмути се Урс. — Нашите умове не са
по-лоши от кои да са на Лептар. Ти не чу ли как разговаряше Жрицата
с моя приятел поета?

— Струва ми се, иска да каже, че не чуваме добре — каза Гео.

Снейк кимна.

— Аха. Е, в такъв случай карай по-бавно и бъди по-търпелив! —
каза Урс.

Снейк поклати глава.

— Мислите... дрезгави... когато... вика... толкова... силно...

Внезапно момчето пристъпи към койките — вие... чува... по-
добре... и вижда... също... ако... спи...

— В този момент хич не ми е до сън — каза Урс, потривайки
брада с opakото на китката си.

— На мен също — призна Гео. — Няма ли да ни кажеш още
нещо?

— Спете... — отвърна Снейк.

— А не може ли да си говорим като нормални човешки
същества? — предложи Урс, все още малко объркан.

— Някога... говорех... — каза им Снейк.

— Някога си могъл да говориш? Какво ти се е случило — попита Гео.

Момчето отвори уста и посочи.

Гео пристъпи напред, хвана брадичката на момчето и надникна в устата му.

— О, боже!

— Какво има? — попита Урс.

Гео се отдръпна с намръщено лице.

— Езикът му е отрязан — отвърна гой. — И то доста нескопосно.

— Кой, по дяволите, направи това с теб, момче? — попита Урс.

Снейк поклати глава.

— Хайде, Снейк — настоя той. — Не можеш да имаш тайни от приятелите си и в същото време да очакваш те да те спасят от нещо, за което не знаят. Кажете, кой беше?

— Човекът... когото... ти... убива... — долетя звукът.

Урс се изсмя.

— Добре — каза той, — ясно. — Гласът му отново загърмя:

— Но щом като чуваш мислите ни, значи знаеш кой е човекът. Знаеш и причината. Тъкмо това искаме да научим от теб, и то само в името на приятелството и помощта.

— Ти... познаваш... човека... — каза Снейк. Гео и Урс се спогледаха в недоумение. — Спете... — каза Снейк. — сега... спете...

— Може би трябва да опитаме — каза Гео. — За да разберем какво става. — Той отиде до койката си и легна. Опирайки нозе в дървената подпора, Урс се вдигна на ръце на най-горната койка.

— Няма да заспя лесно тази вечер — каза той. — Ех, ти, Снейк, малък Страннико — засмя се той. — Откъде сте дошли, вие Странниците? — Той погледна надолу към Гео. — Плъпнали са из целия град. Някои с по три очи, други — с по едно. Знаеш ли, казват, че в дома на Марта имало жена с осем гърди и две други неща. — Отново го напуши смях. — Ти познаваш ритуалите и магиите. Тия Странници не са ли някаква магия?

— Споменати са само веднъж в ритуалите; пише, че са пепел от Големия пожар. Големият пожар е станал преди очистването, за което разговарях с Жрицата, и не знам нищо повече за тях.

— Сред моряците се носят легенди за Големия пожар — каза Урс. — Разправят, че морето закипяло, че огромни птици плюели огън от небето и че чудовища от метал се надигнали от вълните и разрушили пристанищата. Но какво е това очистване, за което говориш?

— Преди около петстотин години — заразказва Гео — били унищожени всички ритуали на богинята Арго. В храмовите богослужения били въведени напълно нови обреди. Били унищожени всички следи от предишните, а заедно с тях — много неща от историята на Лептар. Казват, че ритуалите и заклинанията били прекалено силно действащи. Но дали наистина е било така — никой не може да каже, а и жреците отбягват да говорят за тия неща.

— И това станало след Големия пожар? — попита Урс.

— Около хиляда години след него — поясни Гео.

— Трябва да е бил наистина страхотен пожар, щом от утробите на здрави жени продължава да се сипе пепел. — Той погледна надолу към Снейк. — Вярно ли е, че капка от вашата кръв, примесена с оцет, лекува подагра? И че ако някой от вас целуне женско бебе, то ще ражда само момиченца? — Той се изсмя.

— Това са празни приказки — каза Гео.

— Имаше един нисичък, с две глави, който седеше пред Синята кръчма и по цял ден въртеше пумпал. Но той си беше малоумен. Обаче джуджетата и безногите, дето се мотаят из града и правят разни номера, са си с всичкия. Макар че обикновено са кротки и някак странни.

— Ах ти, дебелако! — сгълча го Гео. — И ти можеше да си един от тях. Колко души познаваш, които нормално достигат нашия ръст и сила?

— Ти си побъркан лъжец! — отговори му Урс. После склучи вежди в дълбок размисъл и накрая вдигна рамене. — Е, както и да е, но не бях слушал за такъв, дето чува мислите ти. — Той погледна между краката си надолу към Снейк. — Всички ли го умеете?

Спейк поклати глава от средната койка.

— Това ме кара да се чувствавам по-добре — каза Урс. — Веднъж имахме един на кораба. Някои капитани ги взимат. Она имаше малка глава, колкото юмука ми, че и по-малка. И огромен гръден кош и всичко останало. Само че очите му, носят и устата и разните други

работи бяха не върху голата кръгла глава, а на гърдите му. Веднъж се сби с един от моряците, който разсече главата му, — ако можеше да се нарече глава, — точно на две с един железен лост. Целият в кръв, той слезе при корабния хирург и след час се появи с отрязаната глава и дебела превръзка на мястото на врата, а пък големите му зелени очи примигваха изпод ключицата. — Урс се изтегна по гръб и погледна през ръба на койката към Гео. — Ей, Гео, ами какви са тия нейни камъни? Знаеш ли нещо за тях?

— Не — отвърна Гео. — Но тя твърде много се интересуваше от тях. — Той погледна нагоре към койката между него и Урс. — Снейк, може ли да го видя още веднъж?

Спейк му поднесе връвта с окачения на нея камък.

— Откъде го имаш? — попита Урс. — О, всъщност забравих че ще научим всичко когато заспим.

Гео се протегна да го вземе, но юмрукът на Снейк се зтвори, а другите три ръце плътно го обгърнаха.

— Нямаше да ти го взема — поясни Гео. — Просто исках да го видя.

Внезапно вратата се отвори и силуетът на Старши-помощника се очерта на фона на ярката светлина зад гърба му.

— Поете? Тя те вика. — съобщи той и си тръгна.

Гео хвърли поглед към останалите двама, сви рамене, измъкна се от койката и пое нагоре по стълбите.

На палубата цареше пълен мрак. В небето блещукаха звезди и единствената отлика между морето и небето бе това, че долната половина на огромната сфера, в която сякаш висяха, бе тъмна. Прозорчетата на две каюти светеха. Гео спря, за да надникне в първата, но не успя да види нищо, и се отправи към другата.

Беше изминал половината разстояние, когато пред него се отвори врата и лъч светлина преряза тъмнината. Той отскочи.

— Влизай — повика го Жрицата на Арго.

Той прекрачи прага на каюта без прозорец и се закова на място. Стените бяха покрити с лъскави зелени и алени драперии. Върху изящни триножници бяха поставени златни мангали, които изпускаха бледосин дим, изпълващ помещението с благоухание. То постепенно, но осезаемо и дори болезнено проникна в ноздрите му. Ярка светлина заливаше полираните дървени крака на огромното легло, застлано с

коприна, изписан сатен и брокат. На обширно писалище с дървени орли в ъглите, бяха нахвърляни в безпорядък книжа, картографски инструменти, секстанти, линейки, компаси; в единия край бяха струпани опърпани книги. От тавана, окачен на дебели вериги, висеше разклонен полилей с чашки масло, някои в ръцете на демони или в устата на маймуни, други — горящи в утробите на нимфи или между рогата на сатири, в червено, зелено или жълто.

— Влез — повтори Жрицата. — Затвори вратата.

Гео се подчини.

Тя мина зад писалището, седна и сплете ръце пред покритото си с воал лице.

— Поете — каза тя. — Оставих ти доста време за размисъл. Какво според теб означава всичко това? Досещаш ли се за целта на предстоящото ни пътуване, или трябва да ти помогна?

— Знам само, че то ще е от голямо значение за Лептар.

— Даваш ли си сметка за неговата наистина огромна важност? — попита тя. — То ще засегне всеки мъж, жена и дете на Лептар, от най-високопоставената жрица до най-уродливия Странник. Твоят свят е светът на думите, чувствата и ума, Поете. Но какво знаеш за истинския свят извън Лептар?

— Че там има много вода, малко суша и най-вече невежество.

— А какво ти е разказвал твоят приятел мечок Урс? Той е пътувал много и много е видял.

— Моряшките истории — отвърна Гео — са пълни със зверове, които никой никога не е виждал, със земи, за които не съществуват карти, и народи, които никой не е срещал.

Тя се усмихна.

— Откакто съм на този кораб, чух много разкази от моряците и от тях научих повече, отколкото от всичките мои жрици. Ти, на пристана тази вечер, бе единственият човек, който ми разкри още едно късче от загадката, ако не броим още неколцина моряци с техните пиянски небивалици. Какво знаеш за скъпоценните камъни?

— Нищо, господарко.

— Някакъв си най-обикновен пристанищен крадец притежава единия; аз, жрицата на Арго, притежавам другия: а ако ти имаше такъв камък, сигурно щеше да го размениш за една целувка с някое момиче от кръчмите. Какво знаеш за бог Хама?

— Не съм чувал за такъв бог.

— Ти — възкликна тя, — който знаеш наизуст всички песни и ритуали на Бялата Богиня Арго, дори не си чувал името на Тъмния Бог Хама?! Какво знаеш за остров Аптор?

— Нищо, господарке.

— Този кораб е бил веднъж на Аптор, и отново ще се върне там. Накарай твоя неук приятел. Мечока, да ти разкаже за Аптор, и ти, слепи, мъдри Поете, ще се изсмееш — той също, може би. Казвам ти: неговите истории, легенди и измислици са твърде далеч от истината. Твърде далеч. Хм, изглежда няма да имам нужда от теб. Мисля да те уволня.

— Но, господарко...

Готвейки се да се отдаде на заниманията си, жрицата вдигна въпросително очи.

— Господарко, разкажи ми за тези неща. Ти ми подхвърли само няколко трошички. Аз съм добре запознат с магията, поезията и заклинанията, и се досещам, че те имат отношение към задачата... Дай ми нужните сведения, за да мога най-пълно да използвам знанията си. Чувал съм много моряшки истории. Не точно за Аптор или Хама, наистина, но бих могъл да съпоставя някои фрагменти. Изучавал съм легендите и езика на крадците дълго време, и обзалагам се, че знам повече от вашите жреци. Някои мои учители се бояха дори да докоснат книгите, които бях разгръщал. И не ме е страх от никакви ваши тайни. Ако Лентар е в опасност, вие дължите на всеки гражданин правото да се опита да спаси събрата си. Моля за това право.

— Не, не те е страх — призна Жрицата. — Ти си почтен и глупав... и поет. Надявам се първото и последното с времето да заличат междинното. И въпреки всичко, ще ти разкажа някои неща — тя стана и разгърна някаква карта.

— Това е Лептар — посочи тя един от островите. После пръстът ѝ пресече водното пространство и се спря на друг. — А това е Аптор. Знаеш за него толкова, колкото и всеки обикновен жител на Лептар. Варварска, нецивилизована страна. Все пак от време на време демонстрират способност за задружни, макар и коварни действия. Кажете ми, какви легенди си чувал за Големия пожар?

— Зная, че от морето излезли чудовища и разрушили пристанищата, и че птици плюели огън от небето.

— По-старите моряци — каза Жрицата, — твърдят, че тези чудовища и птици дошли от Аптор. Естествено, една легенда, която никога не е била записвана, за петстотин години може да претърпи много промени и преиначавания, и така Аптор да се е превърнал в синоним на злото, но все пак в подобни легенди се крие зрънце истина. Хрониките, до които са имали достъп само трима-четирима души, съобщават, че някога, преди петстотин години, силите на Аптор наистина са направили опит да завземат Лептар. Сведенията за нашествието са смътни. Не знам докъде е стигнало то, нито пък дали е било успешно, но средствата, с които е осъществено, били коварни и толкова необичайни... толкова необичайни, че всичко записано за събитията било унищожено, а в учебниците по история нищо не се споменава за нашествието. Едва неотдавна имах възможността да науча колко странни и безчовечни са били. И имам причини да вярвам, че силите на Аптор се събират отново — като ленива, но огромна амеба на ужаса. Когато се събуди и тръгне, нищо не ще може да я спре. През последните няколко години пипалата ѝ достигнаха до нас, изучаваха ни и се отдръпнаха, преди да ги разпознаем. От време на време те нанасяха катастрофални удари в центъра на управлението на Лептар и неговата религия. Но всичко това бе усърдно скривано от народа. Защото ако му се дадеше гласност, щеше да се наложи да признаем потресаващото си невежество и животът щеше да бъде парализиран. Изпратена съм да повдигна поне още един воал от лицето на неизвестността. И ако си в състояние да ми помогнеш, не ще имам думи да изкажа радостта си.

— А скъпоценните камъни и Хама? — попита Гео. — Той е бог на Аптор, около когото се събират тези зловещи сили, нали? А камъните са свещени за него?

— И двете ти предположения са верни, но не съвсем — отвърна Жрицата.

— И още нещо. Казваш, че последният опит за нашествие на Аптор срещу Лептар е бил преди петстотин години. А точно преди петстотин години богослужението в Лептар се очиства от всички ритуали на Арго и се въвеждат нови. Има ли връзка между нашествието и очистването?

— Сигурна съм — каза Жрицата. — Но не знам каква е тя. Както и да е, нека ти разкажа историята на скъпоценните камъни. Този, който

нося на шията си, е бил по някакъв начин заграбен от нас при първото нашествие на силите на Аптор. И това, че сме успели да си го върнем, може би е причината все още да сме свободен народ. Оттогава той се съхранява в Храма на Богинята Арго — тайната му е добре пазена заедно с няколкото оцелели хроники, споменаващи нашествието, което завършило само месец преди очистването. После, след около година, малък отряд от силите на ужаса достигнал до нашите брегове. Не мога да го опиша. Не съм свидетелка на случилото се. Но врагът си проправил път към вътрешността и успял да отвлече самата Арго.

— Арго Въплътената? Върховната жрица?

— Да. Както знаеш, при смяната на поколенията първата дъщеря на върховната жрица бива избирана за живото въплъщение на Бялата Богиня Арго. Тя се отглежда и обучава от най-мъдрите жреци и жрици. Живее в разкош, ползва се с обичта и предаността на всички, и става Арго Въплътената, докато се омъжи и роди дъщери. И така от поколение на поколение. Та точно тя била отвлечена. Единият от нападателите бил съсечен и на мига започнал да се разлага в коридора на храма. Но от вонящата плът сме извадили още един от скъпоценните камъни на Аптор. А преди да умре, го чули да произнася стиховете, които ти цитирах. И тъй, изпратена съм да науча колкото се може повече за врага и да спася нашата млада Арго, или поне да узная съдбата ѝ.

— Ще направя каквото мога — каза Гео — за спасяването на Лептар и за откриването на твоята сестра.

— Не ми е сестра — промълви тихо жената, — а дъщеря, така, както аз съм дъщеря на последната Арго; ето защо натовариха мен с тази задача. И докато не я намерим мъртва или върнем жива — тя се изправи на крака, — аз съм Въплътената Бяла Богиня Арго.

Гео сведе поглед, щом Арго повдигна воала си. За пореден път тази вечер тя протегна ръка със скъпоценния камък.

— Те са три — каза тя. — Знакът на Хама представлява черен диск с три бели скъпоценни камъка във формата на очи. При първото си нашествие те вероятно са взели със себе си и трите, тъй като те са средоточието на тяхната сила. Иначе лесно бихме ги отблъснали. Когато са у тях, се смятат за непобедими. Но ние успяхме да им вземем единия и бързо разгадахме тайната му. Изпратена съм без никаква стража. Щом камъкът е у мен, нямам нужда от охрана. Аз съм в пълна

безопасност, както бих била, ако ме придружаваше цяла армия, и съм в състояние да причиня не по-малки опустошения. Когато дойдоха да отвлекат дъщеря ми преди година, сигурна съм, че са носели останалите два камъка, смятайки, че ние или сме загубили третия, или нямаме представа за неговата сила. Във всеки случай са разчитали на това, че имат два, а ние само един. Но сега е тъкмо обратното. Поради моето невнимание малкият крадец успя да ми откъдне единия, когато се качвах на кораба преди два месеца. Днес той ме позна и имаше намерение да ми поиска възнаграждение, за да ми го върне. Сега обаче ще му поставя задачата да извърши истинска кражба. Той трябва да открадне от Хама третия, последния скъпоценен камък. Тогава ще победим Аптор и ще се отървем от злото.

— А къде се намира този трети камък? — попита Гео.

— Вероятно е прикрепен на челото на статуята на Тъмния Бог Хама, намираща се в охраняван храм в сърцето на джунглата на Аптор. Мислиш ли, че твоят малък крадец ще приеме предизвикателството?

— Надявам се — отвърна Гео.

— Някъде в този храм е и моята дъщеря, или поне останките ѝ. Ти трябва да я откриеш, и ако е жива, да я доведеш.

— А камъните? — попита Гео. — Кога ще ни покажеш тяхната сила, та да си послужим с нея и проникнем в храма на бог Хама?

— Ще ти я покажа — каза Арго с усмивка. С едната си ръка тя вдигна картата от писалището, после почука с нокът белия камък. Изведнъж ъгълчето на картата почерня и пламна. Арго пусна горящата хартия в един от мангалите. — Мога да замъгля разсъдъка на човек, както направих със Снейк; мога да объркам мисленето на сто души едновременно. Така, както подпалих сухата, захабена карта, мога да срина със земята цял град.

— С помощта на тези камъни — усмихна се Гео — мисля, че имаме добри шансове да стигнем до Хама и да се върнем невредими.

Тя отговори със странна, мимолетна усмивка.

— Недей да смяташ, че ще сложа в ръцете ти такова изкушение — каза тя. — Възможно е да те пленят и тогава камъните отново ще принадлежат на Аптор.

— Но с тях ще бъдем достатъчно силни, за да...

— Веднъж са били откраднати; не можем да рискуваме отново да попаднат в чужди ръце. Ако стигнеш до храма, ако успееш да

откраднеш третия камък, ако дъщеря ми е все още жива и ако я спасиш, то едва тогава тя ще ти покаже как да използваш силата му, за да се измъкнете оттам. Но ако ти и твоите приятели не свършите всички тези неща, пътуването губи всякакъв смисъл и може би ще бъде по-добре да умрем, отколкото да се върнем, за да бъдем свидетели на гнева на Арго в предсмъртната ѝ агония, тъй като ще изпитате по-голям ужас, отколкото и при най-жестокото мъчение от зловещата ръка на Аптор.

Гео мълчеше.

— Защо гледаш така особено? — попита Арго. — Ти имаш своята поезия, заклинанията, образованието си. Не вярваш ли в тяхната сила? Върви да спиш и ми изпрати крадеца.

Последните ѝ думи прозвучаха като заповед. Гео излезе от помещението и пристъпи в тъмнината. Вечерният хлад прочисти ноздрите му. Той спря, хвърли поглед към вратата, после към морето. Миг след това вече бързаше към бака.

ГЛАВА ТРЕТА

Гео слезе в кубрика, където освен Урс и Снейк засега нямаше още никой.

— Е? Какво ти каза? — попита Урс, като седна на ръба на койката си.

— Защо не спите? — попита мрачно Гео и докосна рамото на Снейк. — Вика те.

Снейк стана, тръгна към вратата, но спря и се обърна.

— Какво има? — попита Гео.

Снейк бръкна в джоба си и извади връвчицата със скъпоценния камък. Приблужи се към Гео, поколеба се, после окачи камъка на врата на поета.

— Искаш да ти го пазя ли? — попита Гео.

Но Снейк излезе, без да отговори.

— Е — обади се Урс, — сега и ти си имаш камък. Чудя се за какво ли могат да послужат. Научи ли нещо? Хайде, Гео, какво ти наприказва онази?

— Снейк каза ли нещо, докато ме нямаше?

— Нито думичка — отвърна Урс. — Ама и аз като съм се ококорил, сън не ме хваща. Хайде де, кажи какво става?

Гео му разправи. Когато свърши, Урс рече:

— Ти си откачен. И ти и тя. И двамата сте откачени.

— Не мисля като теб — възрази Гео и описа как Арго му е демонстрирала силата на камъка.

Урс повдигна висящия от врата на Гео скъпоценен камък и го заразглежда.

— Такава сила, събрана в туй камъче! Мислиш ли, че можеш да разбереш как действа?

— Не съм сигурен дали искам — отговори Гео. — Може да си докараме някоя беля.

— Каква беля, по дяволите! — ядоса се Урс. — За какво й е да ни праща там самички, без никаква защита, да вършим работи, дето и

цяла армия не може да ги свърши? Има нещо против нас ли?

— Не мисля, че има нещо против нас — отвърна Гео. — Урс, какво знаеш за Аптор? Тя спомена, че има какво да ми разкажеш.

— Знам само, че никой не търгува с Аптор, че всички го проклинат, а останалото са врели-некипели и няма смисъл да ги разправям.

— Например?

— Не те лъжа, всичко е пълни глупости — настоя на своето Урс. — Мислиш ли, че ще можеш да разгадаеш тайната на това камъче, ако стои у теб достатъчно дълго време? Нали преди петстотин години жреците са успели, а пък тя явно смята, че не си по-глупав от тях. Ако питаш мен, аз въобще не се съмнявам, че ще можеш.

— Първо ми разкажи каквото знаеш.

— Разправят за разни канибали, за жени, които пият кръв, същества, дето не са нито хора, нито животни, за градове, населени единствено със смърт. Не бих казал, че е приветливо място, като знам как моряците отбягват да минават оттам и как ругаят, ако им се наложи. Ама туй са глупости.

— Нещо друго знаеш ли?

— Няма друго — сви рамене Урс. — Говорят, че всички злини на света по едно или друго време са дошли от Аптор, като се почне от чудовищата, които донесли Големия пожар, и се стигне до пърхута. Никога не съм ходил там и никога не съм искал да ходя. Но се радвам, че ще имам възможност да видя тази страна, за да мога на следващото пътуване да им затворя устите и да ги накарам да спрат да разправят глупави измишльотини.

— Тя каза, че в твоите истории няма да има и една десета от истината.

— Може би е имала предвид това, че в тях наистина няма и капка истина. И е точно така. Погрешно си я разбрал.

— Разбрах я съвсем точно — увери го Гео.

— Аз пък не вярвам, и това е. Щото има поне половин дузина неща, които не се връзват. Първо, как така се случва малкият четириръчко да бъде на кея след два месеца, точно когато и тя е там? И камъкът да е все още у него, без да го е вече продал или разменил?

— Може би — предположи Гео — е прочел и нейните мисли, когато го е откраднал първия път, тъй както чете и нашите.

— Ако е тъй, значи той знае как да го накара да действа. Предлагам да изясним тая работа, когато се върне. Чудя се още кой му е отрязал езика. Странник или не — голяма гадост е — намръщи се великанът.

— Колкото до това — каза Гео, — не си ли спомняш? Той намекна, че познаваш човека.

— Познавам много хора — отвърна Урс, — но кой от всички тях?

— Наистина ли не знаеш? — попита тихо Гео.

— Говориш малко странно — намръщи се Урс.

— Ще повторя казаното от него — продължи Гео. — Кого си убил?

Урс наведе очи към ръцете си, изпъна пръсти и ги заразглежда отвсякъде. После, без да вдига глава, зараказва:

— Беше отдавна, приятелю, но все още е пред очите ми. Трябваше да ти кажа, наистина. Понякога случилото се ме връхлита, но не като спомен, а като нещо осезаемо, твърдо като метал, с остър солен вкус; вятърът довява моя глас, неговите думи — така ясно, че почвам да трептя като огледало, където отразената фигура блъска юмруци по юмруците на застаналия отпред човек, сякаш всеки един от двамата се мъчи да се отскубне на свобода.

Обирахме платната под проливния дъжд, когато се започна. Името му беше Кет. Двамата с него бяхме най-едриите мъже на борда, и това, че бяха ни сложили заедно да обираме платната, означаваше, че работата е важна и трябва да се свърши както трябва. Дъждът буквално ни ослепяваше; ръцете ни се плъзгаха по мокрите въжета. Нищо чудно, че моето платно внезапно се изтръгна от ръцете ми и полетя надолу в дъжда, плющейки по въжетата, и накрая счупи два от малките щагове. "Ах ти, несръчно копеле! — извика Старши помощникът от палубата. — Копеле с кашкавалени пръсти!

И през дъжда чух как Кет се изсмя от своята рея. „Такъв ти бил късметът“ — извика той, стискайки с все сила изплъзващото му се платно. Аз изтеглих моето и го завързах здраво. Мъжкото състезание между двама прекрасни моряци пося семето на яростта у мен, което щеше да разцъфти под формата на ругатня или желание да му го върна, но дъждът бе твърде силен, вятърът — бурен, и аз продължих мълчаливо работата си.

Слязох долу последен, естествено, и докато се спусках — на палубата имаше хора, — разбрах защо платното ми се е разхлабило. Един от мачтовите обръчи се беше счупил, поради което леерът се бе освободил и моето платно се бе свлякло. Обръчът обаче беше придържал и почти разцепената на две бизан-мачта. Под напора на вятъра цепнатината, дълга около два метра, се разтваряше и прибираше, тракайки като детско кречетало. Наблизо зърнах навито на кука дебело въже. Крепейки се на пръсти върху стъпенката на стълбата, грабнах въжето и с него започнах да омотавам основата на сцепената мачта. Щом цепнатината се затвореше, аз го увивах веднъж и опъвах яко, и така, докато навивките стигнаха на три фута от върха на пукнатината и тя не можеше повече да се разтваря. Сетне окачих скъсания обръч на един стърчащ клин, за да го занеса после на корабния ковач и да му кажа да подмени навитото въже с метални ленти.

Същата вечер, забравил произшествието, сърбах топла супа и се смеех на разказа на един от моряците за жената на някакъв си друг моряк, когато на прага застана Старши-помощникът. „Ей, вие, нехранимайковци! — изрева той. Настъпи тишина. — Кой от вас привърза счупената бизанмачта?“

Тъкмо се канех да се обадя, когато един от другите ме изпревари и изкрещя: „Големия беше, сър!“. С този прякор често се обръщаха както към мен, така и към Кет. „Аха — изръмжа Старшият, — Капитанът рече, че съобразителността, особено в трудни моменти, трябва да се възнагражда.“ Той извади от джоба си златна монета и я хвърли на масата пред Кет. „Това е за теб. Но ако питаш мене, всеки на твое място би направил същото.“ После излезе от столовата. Кет пъкна монетата в джоба си сред одобрителни викове. Не можах да видя лицето му.

Гневът отново забушува в мен, но и аз не знаех срещу кого. Кой трябваше да го изпита в цялата му сила? Дали морякът, дето извика името на героя? Не, защото той беше долу на палубата, и поради дъжда и тъмнината едва ли е могъл да различи лицето ми, и то от такова разстояние. Или Кет? Но той вече ставаше от масата. А Старши-помощникът, който е Старши-помощник и на този кораб, на който сега сме ние с теб, беше вече чак горе на палубата.

Може би тъкмо това бе причината гневът ми да избухне на сутринта, когато времето беше по-спокойно. Един от моряците, без да ще, се блъсна в мен в коридора и аз кипнах. Сбихме се, заудряхме се с юмруци и сред порой от ругатни се търкулнахме на пода, точно в краката на Старши-помощника, който тъкмо слизаше по стълбата. Той ни възнагради с по един ритник и с по няколко псувни, а когато ме позна, се ухили: „Аа, копелето с кашкавалени пръсти!“

На сметката ми вече имаше записани две сбивания. А сбиванията на кораба са нещо, което малко капитани прощават. Това ми беше третото и не можех да разчитам на снизхождение. Старши-помощникът и без това не ме обичаше, и накара Капитана да заповяда да ме бият с камшик.

На следващата сутрин, при изгрев слънце, ме изведоха на палубата като животно на заколение пред събраните моряци и ме вързаха за мачтата. Струваше ми се, че всичкият ми гняв сега е насочен към Старши-помощника. Но ми причерня пред очите, когато той подхвърли бича на Кет и викна: „Хайде, Големия, ти направи вече едно добро за кораба. Сега се размърдай и направи още едно. Искам да отвориш десет хубави бразди върху този гръб, и достатъчно дълбоки, че да могат лесно да се преброят с пръст, топнат в сол.“

Камшикът заплющя и аз изгърпях докрай, без да дишам, От десет удара с камшик човек се възстановява за около седмица. Повечето нещастници се смъкват на колене още при първия, ако са вързани хлабаво. Аз се държах, докато най-накрая срязаха въжетата около китките ми. Нито пък издадох звук, когато чух звън на друга златна монета, хвърлена от Старши-помощника върху палубата, и думите му към екипажа: „Гледайте как забогатява един добър моряк“, посрещнати с одобрителни възгласи.

Кет и още двама ме дотъртриха до ареста. Паднах по лице, заравяйки ръце в сламата, и чух гласа му: „Е, братко, такъв ти бил късметът“. После изгубих съзнание от болка.

На другия ден, когато вече можех да се надигна и да се хвана за решетките на прозорчето към задната палуба, попаднахме в най-страшната буря, която някога бях преживявал. Раните по гърба ми ме измъчваха. Пироните напиреха да изхвъркнат от местата си, дъските — да се разцепят. Една вълна помете четирима души зад борда, и докато другите хукнаха да ги спасяват, дойде друга и завлече още

шестима. Бурята ни връхлетя толкова внезапно, че не бяха имали време да свият платната, и сега всички останали моряци висяха по възжените стълби.

От прозорчето на моя арест видях как мачтата се накланя и завих като вълк, опитвайки се да изкъртя решетките. Пред прозорчето претичваха нозе, но никой не се спираше. Аз не преставах да крещя. Ковачът не беше укрепил сцепената мачта с метални обръчи. А и не ми бе дадена възможност да го предупредя, както смятах. Мачтата не издържа повече от десет минути. Пречупи се с гръмотевичен трясък. Под тежестта на полуобраните платна възжетата започнаха да се късат като конци. Хората се разхвърчаха като водни капки от разтърсена мокра ръка. Мачтата се наклони и се срина върху бизана, късайки възжета и хората изпадаха от реите, като брулени круши. От екипажа останаха половината мъже, и когато някак си се измъкнахме изпод проливния дъжд с една паднала и една повредена мачта, все още живите осакатени тела бяха единайсет на брой. Корабният лазарет побира десет, един трябваше да дойде в ареста. За мой другар по килия щяха да изпратят или този, който имаше най-големи шансове да оживее — той щеше по-добре от другите да понесе лошите условия, — или някой, който не можеше да бъде спасен — на него би му било все едно. Избраха втората възможност и на следващата сутрин донесоха Кет и го сложиха на сламата до мен. Гръбнакът му беше счупен в кръста, а на хълбока му зееше дупка колкото юмрук — при падането се бе нанизал на реята.

Когато дойде на себе си, той заплака. Но това не бяха мъчителните стонове, които бяха се изтръгвали от гърлото ми предишния ден, докато наблюдавах падането на мачтата — това бе задавен плач през стиснати зъби, като на дете, което не иска да покаже, че го боли. И не млъкваше. С часове. Тоя тих плач пронизваше като с нажежено желязо сърцето ми по-дълбоко, отколкото жалостивите стенания на ранено животно.

Следващото утро обагри прозорчето с цвят на мед и червеникавите лъчи огряха сламата на пода и мръсното одеяло, с което го бяха завили. Плачът бе отстъпил място на тежко, шумно и учестено дишане. Помислих, че е в безсъзнание, но когато коленичих, за да проверя, очите му се отвориха и се втренчиха в лицето ми. „Ти... — дрезгаво прошепна той. — Боли... Ти...“. „Не говори“ — казах аз.

Стори ми се, че после долових думата „вода“, но в килията нямаше. Сетих се, че по-голямата част от корабните провизии са били пометени зад борда. Но когато в седем сутринта най-после ни подадоха, в пълно мълчание, филия хляб и канче вода — самият аз вече примирах от глад и жажда, — приех това като страхотна подигравка.

Както и да е, отворих устата му и се опитах да сипя в гърлото му няколко глътки. Казват, че от треската и жаждата устните и езикът на човек почерняват. Това не е вярно. Цветът е тъмно-морав, като на развалено месо. Устата, езикът и гърлото му бяха обложени с оная белезникава коричка, дето се образува, когато стомахът ти е залепнал от неколкодневен глад. Той не можа да преглътне водата. Тя се заизлива от краищата на побелялата му уста.

Той премигна и мъчително изрече: „Ти... ти... моля те...“. После отново се заплака. „Какво има?“ — попитах го. Внезапно той започна да се мята, мушна ръка под раздраната риза на гърдите си и я извади свита в юмрук. Протегна го към мен и рече: „Моля те... моля те...“.

Пръстите му се разтвориха и аз видях три златни монети, историята на две от които ми бе до болка позната. Отскочих като опарен: после отново се наведох: „Какво искаш?“

„...Моля те...“ — промълви той, протягайки към мен ръка. „... Убий... Убий ме...“ — и отново се разрида. — „...Толкова боли...“

Изправих се. Отидох до другия край на килията. Върнах се. И счупих врата му на коляното си.

Взех си дължимото. После изядох хляба и изпих остатъка от водата. Легнах да спя. Изнесоха го без въпроси. След два дни, когато пристигна следващата дажба, аз осъзнах, че без хляба и водата бих умрял от глад. Накрая ме пуснаха, защото имаха нужда от мускулите ми, или каквото бе останало от тях. И единственото, за което понякога мисля, единственото, за което си позволявам да мисля, е дали съм заслужил тия монети. Дума да няма, две от тях са си мои. От време на време ги изваждам и ги гледам, и се чудя откъде е взел третата.

Урс бръкна в пазвата си и извади трите златни монети.

— Така и не можах да ги похарча — каза той. Подхвърли ги във въздуха, и докато падаха, ги сграбчи в юмрука си. Изсмя се и повтори: — Така и не можах да ги похарча за нещо.

— Съжалявам — обади се Гео.

Урс вдигна поглед.

— Защо? Това са моите скъпоценни камъни, нали? Може би всеки си има своите. Мислиш, че старият Кет е спечелил третата си монета, като е отрязал езика на нещастния четириръчко, докато съм бил в ареста? Съмнявам се.

— Казах само, че съжалявам.

— Знам — отвърна Урс. — Знам. Знам, че съм срещнал безброй люде в моя мокър, бурен живот; и би могъл да бъде всеки един от тях — въздъхна той. — Ще ми се да знам кой точно. И все пак не мисля, че това е отговорът. — Загриза нокътя на кутрето си и добави през смях: — Надявам се хлапето да не е нервно чак колкото мен, че ще му се наложи да гризе сума ти нокти.

Точно в този момент главите им сякаш се разцепиха.

— Ей! — викна Гео. — Това е Снейк!

— И е в беда! — Урс скочи на пода и хукна по коридора.

Гео го последва.

— Нека мина пръв — избърза Гео. — Знам къде е.

Стигнаха до палубата и се втурнаха покрай каютите.

— Дръпни се! — изкомандва Урс. После се стовари с цялата си тежест върху вратата, която се отвори с трясък.

Арго, застанала зад писалището, се обърна с ръка върху камъка на шията си.

— Какво...

Снейк, който стоеше неподвижно до отсрещната стена, се възползува от това, че тя не го гледаше и с един скок над канапетото се озова до Гео, който здраво го подхвана. Една от ръцете на Снейк незабавно се озова на гърдите на Гео, където висеше камъкът.

— Глупци! — изсъска Арго. — Не разбирате ли? Той е шпионин на Аптор!

Настъпи тишина. Арго извика:

— Затворете вратата!

Урс изпълни заповедта. Снейк продължаваше да се държи за Гео, без да изпуска камъка.

— Е, добре — каза тя. — Вече е късно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Гео.

— Това, че ако не бяхте нахлули тук, още един шпионин на Аптор щеше да разкрие тайните си, след което щеше да бъде

превърнат в пепел. Но сега той има своя камък, а аз — моя. Е, малки крадецо, силите сега са изравнени. — Тя погледна Гео. — Как, мислиш, се е сдобил с камъка така лесно? Откъде е знаел кога ще бъде на брега? О, той е умен, целият разум на Аптор работи за него. Твърде възможно е да ви е внушил, без вие да знаете това, да ни прекъснете точно в този момент.

— Не, той... — започна Урс.

— Минавахме покрай твоята врата — прекъсна го Гео, — чухме шум и сметнахме, че нещо не е наред.

— Вашата загриженост можеше да ни струва живота.

— Ако е шпионин, тогава сигурно знае как да си служи с това нещо — каза Гео. — Позволи ни да го отведем...

— Водете го, където искате! — изсъска Арго. — Вън!

В този миг вратата се отвори.

— Чух гласове, господарке Арго, и помислих, че си в опасност. — Беше Старши-помощникът.

Въплътената богиня пое дълбоко дъх.

— Не съм в опасност — изрече тя със спокоен глас. — Бихте ли ме оставили сама?

— Какво прави тук Снейк? — внезапно попита Джорд, като видя Гео и момчето.

— Казах, оставете ме!

Гео се обърна, мина покрай Джорд и излезе на палубата, следван от Урс. Когато се отдалечиха на десетина метра, той погледна назад и като видя, че Джорд излиза от каютата и тръгва в противоположната посока, пусна Снейк да стъпи на краката си.

— Хайде, дребосък! Ходом марш!

На път към бака Урс попита:

— Ей, какво става?

— Ами, първо, нашият малък приятел не е никакъв шпионин.

— Откъде разбра?

— Защото тя не знае, че той може да чете мисли.

— И какво от това?

— Бях започнал да си мисля, че нещо не е наред, когато се върнах от разговора със жрицата. Ти също, и почти го налучкваше. Защо нашата задача ще е напълно безсмислена, ако не изпълним всичко? Нима мисията не би имала някаква стойност дори ако само

успеем да върнем дъщеря й, законната владетелка на Лептар, на предишния й пост? Освен това съм сигурен, че дъщеря й сигурно е натрупала полезни сведения, които биха могли да се използват против Аптор, тъй че мисията си струва, дори да не намерим скъпоценния камък. Не ми звучи никак логично една майка да се отрече от дъщеря си, ако не е донесла скъпоценен камък за мама. А и начинът, по който говори за Камъка — като за неин. Има една стара поговорка, останала още отпреди Големия пожар: „Властта развъртава, а пълната власт развъртава напълно.“ И ми се струва, че нейното твърде небожествено желание — първо властта, после мирът — е доста силно.

— Но това не означава, че Снейк не е шпионин на Аптор — възрази Урс.

— Почакай малко. Ще стигна и дотам. И аз си мислех така. За пръв път това ми мина през ум, когато разговарях със Жрицата и тя спомена, че от Аптор са изпратени шпиони. Самият му външен вид, и най-вече фактът, че е успял да открадне камъка и й го показва — това е толкова странно съвпадение, че „шпионин“ бе първото, което си помислих, също като нея. Но тя не знае, че Снейк може да чете и да предава мисли. Не разбираш ли? Незнанието за неговата телепатия отстранява другото възможно обяснение за съвпадението. Урс, защо той остави камъка при нас, преди да отиде при нея?

— Защото е смятал, че тя ще се опита да му го отнеме.

— Точно така. Когато ми нареди да го изпратя при нея, бях сигурен, че тъкмо това е причината. Но ако той е шпионин и знае как да си служи с камъка, защо да не го вземе със себе си при Арго и да застане пред нея като пред равен, после спокойно да се върне при нас, които сме все още на негова страна, особено ако й открие нещо, девет десети от което тя вече знае, тъй че не би го наблюдавала повнимателно, отколкото ако то останеше непотвърдено?

— Добре — каза Урс. — Защо?

— Защото той не е шпионин, и не знае как да си служи с камъка. Да, веднъж е изпитал силата му на собствения си гръб. Вероятно е имал намерение да се преструва, че той е у него. Но Снейк не желае камъкът да попадне в нейни ръце по много сериозни, но не егоистични причини. Ей, Снейк! Ти знаеш как се борава с камъка, нали? И го научи току-що от Арго?

Момчето кимна.

— Добре тогава, защо не го вземеш?

Гео вдигна камъка от гърдите си и му го подаде. Снейк се отдръпна рязко назад и поклати енергично глава.

— Това и очаквах.

Урс изглеждаше объркан.

— Снейк вижда в умовете на хората, Урс. Той вижда непосредствено нещата, които ние останалите научаваме чрез един вид вторични наблюдения. Той знае, че това камъче може да бъде опасно за разума на този, който го използва, отколкото за градовете, които може да разруши.

— Значи — каза Урс, — докато тя го мисли за шпионин, ние ще разполагаме с един от тия камъни и с човек, който знае как да си послужи с него... ако се наложи.

— Според мен тя вече не го мисли за шпионин, Урс.

— Как тъй?!

— Не мога да отрека, че тя има ум в главата си. Щом е открила, че камъкът не е у него, тя е разбрала, че той е невинен като теб и мен. Но единствената й мисъл е била как да го вземе. Когато ние влязохме, тъкмо в мига, в който тя се канеше да упражни въздействието на камъка върху Снейк, гузната й съвест я накара да прибегне до първото дошло и на ум, и привидно логично обвинение, уж за наше добро. Злото често се прикрива под одеждите на доброто.

Те слязоха в кубрика. В помещението вече имаше още неколцина моряци. Повечето хъркаха пияни по койките до стените. Един от тях, завил се с одеялото през глава, бе заел койката на Снейк.

— Е — каза Урс, — изглежда, ще се наложи да се преместиш.

Снейк се покатери най-горе.

— Ей, тази е моята койка!

Снейк му даде знак да се качи.

— Какво? Да спим двамата? Слушай, ако искаш някой да те топли, слез долу при Гео. Ще ти бъде по-широко и по-удобно. Аз, без да ща, мога да те размажа в стената, пък и хъркам.

Снейк не се помръдна.

— Май ще е по-добре да го послушаш — каза Гео. — Хрумна ми нещо...

— Стига с тия хрумвания! — сърдито се обади Урс. — Зарежи ги. Уморих се, не ми се спори. — Той се прозя, протегна се и закри

изцяло крехкото телце на Снейк. — Махни си лактите оттам — измърмори Урс и не след дълго Гео чу равномерно му дишане, напомнящо приглушено бучене...

* * *

...по палубата се стеле мъгла и мокрите въжета излъчват сребриста светлина; по сивкавия като лед похлупак на небесния свод блещукат звезди. Изгубили дневния си зелен цвят, побелелите вълни се издигат и спускат като в сън. Пепелно-сивата врата на каютата без прозорци се отваря и Арго, обвита в бели воали, се появява посребрена на прага. Всичко сякаш се движи под нежното шумолене на гален от бриза тюл. На шията ѝ, подобно на сърце, на черен пламък, пулсира тъмно петно като изгорено място върху фотографски негатив. Тя отива до перилата и надниква надолу. Ръка на скелет се показва до китката от плискащите се бели вълни. Издига се до рамото и пада напред във водата. На няколко фута се показва друга, помахва, дава знак. После три наведнъж; и още две.

Глас, блед като видението, заговаря:

— Аз идвам. Аз идвам. Ще отплаваме след час. Наредено е на Старши-помощника да вдигне котва преди съмване. Сега трябва да ми кажете, водни същества. Трябва да ми кажете.

Показват се две светещи ръце, после и лице с неясни черти. До гърди във водата фигурата се килва назад и потъва.

— От Аптор ли сте, или от Лептар? — пита едва чуто призрачният силует на Арго. — На Арго ли служите или на Хама? Аз дойдох дотук. Трябва да ми кажете, преди да продължа.

Надига се вихрушка от звуци, сякаш вятърът се опитва да каже: Морето... морето... морето...

Но Арго не чува, защото се е отдалечила от перилата и върви към каютата си.

Сега действието се премества към вратата на кубрика. Тя се отваря, зад нея се вижда трапезарията с облицовка от дъб, цялата в петна, която изглежда изработена от кора на бреза или явор. Газената лампа в кубрика гори ослепително като магнезиева лента.

Преместването завършва пред ред койки, наредени една над друга. На най-долната лежи... Гео! Но с хлътнало, бледо лице. Косата му е побеляла. Върху гърдите му нещо тъмно пулсира — пламък, сърце — и проблясва в непрогледността на пълния мрак. Най-горе лежи огромна фигура, напомняща подпухнал труп. Урс! Една грамадна отекала ръка е провиснала от койката и нищо не напомня за нейната сила.

Средната койка е заета от неизвестен пътник, завил се през глава с одеялата. Стоп. Едър план. И бледнината се превръща в сянка, в нищо...

* * *

Гео седна и разтърка очи.

Сега в тъмнината светеше лампа. Надникна от койката си и видя Старши-помощника в помещението.

— Ей, ти! — говореше той на един от моряците. — Ставай и излизай! Отплаваме!

Морякът се надигна изпод завивките, Старши-помощникът се приближи до следващия.

— Ставай, песоглавецо! Дигай се, мършо! Отплаваме.

Той се обърна и видя наблюдаващия го Гео.

— Ти пък какво зяпаш? — попита Джорд. — Отплаваме, не чу ли? Лягай и заспивай. И твоят ред ще дойде, но сега ми трябват опитни хора. — Той се ухили и застана до друг моряк. — Ей ти, вониш като стара бъчва за вино! Ставай да се проветриш! Отплаваме.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Този сън... — прошепна Гео на Урс, щом Старши-помощникът излезе.

Урс се надвеси от койката си.

— И ти ли го сънува?

Двамата едновременно се обърнаха към Снейк.

— Това май беше твоя работа, а? — рече Урс. Снейк скокна долу.

— Я кажи, ти снощи излиза ли тайно на палубата? — попита Гео.

Повечето моряци вече бяха станали и един от тях се приближи към Урс и Гео.

— Ще ме прощавате, момчета — каза той и раздруса моряка на средната койка. — Ей, Уайти, хайде! Снощи не пи чак толкоз много. Ставай, че ще пропуснеш закуската. — Младият негър раздруса приятеля си още веднъж. — Ей, Уайти!... — Завитият през глава човек не помръдваше. Морякът го поразтърси още веднъж, преобърна го, одеялото се свлече и откри русокоса глава. Очите бяха широко отворени и мъртви; долната челюст бе провиснала. — Ей, Уайти! — повтори чернокожият моряк. После бавно заотстъпва назад.

* * *

Три часа след отплаването от пристанището мъгла обви кораба. Урс бе повикан на работа веднага след закуска, но никой не потърси Снейк и Гео. Снейк изчезна някъде и Гео тръгна да обикаля кораба сам. Той тъкмо минаваше под лодките, когато чу тежко шляпане на боси нозе по мократа палуба и пред него застана Урс.

— Ей — ухили се великанът. — Какво правиш там?

— Нищо особено — отвърна Гео.

Урс носеше на рамото си навито въже. Той го прехвърли в ръката си, облегна се на подпорната греда и се взря в мъглата.

— Туй плаване от самото начало тръгна зле. Всички тъй казват.

— Урс — каза Гео, — имаш ли представа какво всъщност се случи тази сутрин?

— Може би да, може би не — отвърна Урс. — А ти?

— Спомняш ли си съня?

Раменете на Урс потръпнаха като от студ.

— Да.

— Сякаш гледахме с очите на някой друг.

— Нашият четирирък приятел вижда нещата по доста странен начин, ако имаш предвид него.

— Урс, не са били очите на Снейк. Попитах го малко преди да тръгне да оглежда кораба. Бил е някой друг. Снейк само е получавал образите и ги е препредавал в нашите мозъци. Какво беше последното, което видях?

— Как гледаше към койката на нещастния Уайти.

— А кой би трябвало да спи в койката на нещастния Уайти?

— Снейк?

— Точно така. Смяташ ли, че са убили Уайти вместо Снейк?

— Може. Но как? Защо? И кой?

— Някой, който е искал да убие Снейк. Може би същият човек, който му е отрязал езика преди година и половина.

— Нали решихме, че не знаем кой е бил?

— Някой, когото познаваш, Урс — каза Гео. — Има ли на този кораб човек, с когото си плавал и преди?

— Да не мислиш, че не си отварям очите? Но не видях позната физиономия, с изключение може би на един, дете съм го виждал някъде из кръчмите, но не знам името на никого.

— Напрегни се, Урс! С кого от моряците на този кораб си плавал? — попита настойчиво Гео.

— Джорд! — Урс рязко се обърна. — Имаш предвид Старши-помощника?

— Точно него — отвърна Гео.

— И според теб той се е опитал да убие Снейк? Защо тогава Снейк не ни е казал?

— Защото е решил, че ако научим това, ще си имаме неприятности. И може би е прав.

— Как тъй? — попита Урс.

— Гледай сега, ние знаем, че тази Арго е малко съмнителна. Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам. Обаче ако е съмнителен и Старши-помощникът, тогава те двамата навярно са съучастници. Откъде се взе той в каютата на Арго, когато ние бяхме там снощи?

— Може просто да е минавал оттам и да е чул, че се приказва. Ако сме гледали през неговите очи, значи той вижда нещата по доста особен начин.

— Може и той да е Странник като Снейк, който „чува“ нещата по особен начин. А те умеят да се прикриват добре — напомни Гео.

— Сигурно си прав. — Урс се приготви да тръгва. — Е, аз си имам работа и не мога да стоя тук цял ден. Ти мисли, друже, а аз ще те слушам на драго сърце. Ще се видим по-късно. — Той нарами въжетото и потъна в мъглата.

Гео се озърна и реши да потърси Снейк. Докато се изкачваше по стълбата към горната палуба, той видя до перилата висока, обвита в мъгла фигура. Спря се за миг и после продължи нагоре.

— Здравсти! — извика той. Капитанът се извърна.

— Добро утро, сър — каза Гео. — Взех ви за Старши-помощника.

Капитанът помълча малко:

— Добро утро. Какво искаш?

— Не исках да ви прекъсвам, ако...

— Няма нищо.

— За колко време ще стигнем до Аптор?

— Още две седмици и половина. Може и по-рано, ако вятърът не се промени.

— Ясно — каза Гео. — Имате ли някаква представа за географията на Аптор, сър?

— Старши-помощникът е единственият човек на борда, който е стъпвал на брега на Аптор и се е върнал жив. Освен Жрицата Арго.

— Старши-помощникът ли, сър? Кога?

— При едно от предишните си плавания претърпял корабкрушение там. Но си направил сал и се отправил в открито море, където за негов късмет бил прибран от случайно минаващ кораб.

— Значи би могъл да бъде водач на Аптор?

— Едва ли — отговори Капитанът. — Той се е заклел повече да не стъпва там. Не се и опитвай да говориш с него на тази тема. Само си представи що за място е, щом като е предпочел смъртната опасност в морето пред битката на сушата. Не, той ще ни преведе през залива до устието на реката, но нищо повече. На борда имахме още двама души, които са били там, и са се върнали. Дванайсет души тръгнаха да придружават Жрицата Арго с лодка. Десетима от тях бяха накълцани на парчета и хвърлени във водата. Оцелелите двама докараха обратно Жрицата. Единият от тях беше морякът Уайти, който умря тази сутрин в кубрика. А преди по-малко от половин час ми доложиха, че другият е паднал през борда от възетата и се удавил в морето. Това плаване не тръгна добре. Губим хора като монети на комар. А животът е скъп.

— Разбирам — каза Гео. — Благодаря, че ми отделихте време, сър.

— Моля — отвърна Капитанът и му обърна гръб. Гео слезе по стълбата и тръгна бавно по палубата. Някой го докосна по рамото. Той се обърна.

— Снейк, дявол те взел, уплаши ме!

Момчето се смути.

— Не исках да ти крещя, прощавай — каза Гео и сложи ръка на рамото на Снейк. — Е, казвай сега, какво откри? Разменям моите сведения за твоите.

— Спи... — долетя откъм Снейк.

— Съжалявам, приятелю — засмя се Гео. — Но не мога да заспя само заради сделката. Просто трябва да „крещиш“ високо и да ми отговориш на няколко преки въпроса. И то без да се притесняваш, че твоите отговори могат да ми навлекат беля. Първо, през чии очи гледахме снощи? На Капитана?

Снейк поклати глава.

— На Старши-помощника?

Снейк кимна.

— Така си и мислех. И той искаше да убие... Почакай малко — каза Гео. — Може ли Старши-помощникът да чете мисли? И затова ли не споделяш всичко с нас?

Снейк сви рамене.

— Хайде — подкани го Гео. — Викай силно и обяснявай.

— Не... знам... — Снейк мислеше сякаш на висок глас — ... виждам каквото... вижда... той... чувам... каквото... чува... той... но не чувам... мисли...

— Ясно. Слушай сега, забрави, че той може да чете мисли, и ми кажи. Той ли уби моряка на койката, където трябваше да спиш ти?

Снейк остана неподвижен около минута. После кимна.

— Смяташ ли, че е искал да убие теб?

Снейк кимна отново.

— И още нещо. Ти знаеше ли, че убитият тази сутрин на твоята койка е един от двамата, завърнали се от Аптор с Жрицата Арго при последната ѝ експедиция?

Снейк изглеждаше изненадан.

— И че другият е паднал през борда и се е удавил тази сутрин?

Снейк подскочи.

— Какво има?

— Търсих... го... цяла... сутрин... той... не... е... мъртъв... чувам... мисли... слабо... неясно...

— Кой не е мъртъв? — попита Гео. — Кой от двамата?

— Вторият...

— Намери ли го? — попита Гео.

— Не... но... жив... знам...

— Последен въпрос — Гео повдигна висящия на гърдите му камък, — как боравиш с това?

— Мисля... чрез... него — отвърна Снейк.

Гео се намръщи

— Какво искаш да кажеш? Можеш ли да ми обясниш как действа?

— Нямаш... думи... — каза Снейк. — ... радио... електричество... диод...

— Радио, електричество, диод? — повтори Гео непознатите думи. — Какви са тия неща?

Снейк сви рамене.

На трийсет фута пред тях вратата на каютата на Арго се отвори и забулената Жрица пристъпи навън. Тя ги видя и ръката ѝ бързо се стрелна към шията. После се отпусна надолу. Снейк и Гео стояха неподвижни.

На палубата над каютите Гео различи неясния силует на Старши-помощника, но не можа да разбере дали ги наблюдава или стои с гръб към тях.

Жрицата се обърна и влезе обратно в каютата си.

Старши-помощникът се отдалечи от перилата.

* * *

Вечерта Гео докладва на Урс откритията си. Грамадният моряк слушаше объркан.

— Няма ли какво да добавиш? — попита го Гео.

— От работа не ми остана време за нищо — оплака се Урс.

Стояха до перилата, отвъд които мъглата се сгъстяваше, и море и небе се сливаха в непрогледна сивота.

— Хей, четириръчко! — извика внезапно Урс. — Какво зяпаш там?

Снейк гледаше втренчено водата и не отговори.

— Може би слуша нещо — предположи Гео.

— Има по-подходящи неща за подслушване от рибите — каза Урс. — Струва ми се, че Арго е издала изрична заповед вие двамата да не работите. Идват хора. Хайде да отиваме да ядем.

Пред входа на столовата, където се тълпяха моряците, Урс се спря.

— Имам нещо да ви казвам — рече той и посочи скъпоценния камък върху гърдите на Гео. — Занесох моите монети при ковача и го накарах да им сложи верижки, та и аз да се поперча като вас. — Захили се и се запровира сред другите моряци към тесния вход на столовата.

* * *

Нощта без сънища отмина бързо. Корабът се измъкна от мъглата. Утрото бе сиво, но ясно. Докато сядаха на закуска, на хоризонта се показва неравна ивица суша. Моряците още се хранеха, когато от люлеенето водата започна да се плиска от каните и да се разлива на тъмни петна по дървената маса.

Горе на палубата моряците се струпаха на перилата. От водата пред тях стърчаха скали като изпочупени зъби. Урс, наконтен с тройната си огърлица, дойде при Снейк и Гео.

— Бре! — възкликна той. — Голяма веселба ще падне, докато се промъкнем.

Изведнъж всички обърнаха глави. Арго, с черен воал, издуван и развяван от бриза, изкачваше стъпалата към палубата. Тя бавно пристъпи сред моряците, които ѝ сториха път. Арго спря, хвана се за едно въже и се взря в тъмния език на сушата отвъд вълните.

Капитанът, който стоеше до щурвала, изкомандува:

— Джорд, разпръсни хората и поеми щурвала.

— Да, сър — отвърна Старши-помощникът. — Ти, ти и ти — на марса! — Той посочи няколко души измежду моряците. — Ти също, и ти. Ей, не чухте ли заповедта?

— Аз ли, сър? — обърна се Гео.

— Да, точно ти, на най-горната рея ей там.

— Не можете да го пращате горе! — викна Урс. — Той никога досега не се е качвал. Морето е твърде бурно като за пръв път! Той дори не знае...

— А теб кой те пита? — тросна се Старши-помощникът.

— Никой, сър — отвърна Урс, — но...

— Тогава се измитай, докато не съм те вкарал в ареста за неподчинение и не съм те глобил с твоите три златни монети. Да не мислиш, че не знам, че си ги задигнал от умрял човек?

— Я да млъкваш! — изрева Урс.

Гео хвърли поглед първо към Капитана, който изглеждаше истински озадачен, а после към Арго — изумлението, което се бе изписало по лицето на Жрицата, го слиса.

Джорд грабна някакъв лост, вдигна го и изкрещя на Урс:

— Слизай долу, преди да съм ти пръснал черепа!

Урс вдигна юмруци.

— Кротко, брате мечо... — поде Гео.

— Ще те натикам в кучи задник! — изръмжа Урс и юмрукът му се стрелна напред. Нещо се метна върху гърба на Джорд изотзад — Снейк! Лостът префуча на сантиметри от рамото на Урс. Юмрукът му потъна в корема на Старши-помощника, който се олюля заедно с вкопчилиия се в гърба му Снейк. Добра се до перилата, приведе се одве

над тях и Снейк размаха крака. Когато Джорд се изправи, товарът му го нямаше.

Гео се втурна към перилата и зърна главата на Снейк сред пяната. Зад него Урс извика:

— Внимавай!

Гео отскочи встрани тъкмо навреме, за да избегне железния лост на Джорд, който разцепи дъската на мястото, където се бе облегал.

— Не него! — извика Арго. — Не! Него не!

Но Джорд сграбчи Гео за рамото, извъртя го и притисна гърба му към перилата. Гео видя как Урс се хвана за някакво провиснало въже, засили се и политна напред, възнамерявайки да блъсне Джорд с краката си. Но Арго се изпречи на пътя му, успя да го отклони и Урс се приземи на около метър от мястото на борбата.

В този момент Гео се подхлъзна на мократа палуба, тялото му се изви в дъга над борда и той падна по гръб във водата.

Щом се показа на повърхността, Урс му извика:

— Дръж се, приятелю, идвам! — и скочи сред пенещите се вълни.

Сега до перилата Гео виждаше само Арго и Джорд. Но те... да, те се бореха!

Урс и Снейк бяха близо до него във водата. Последното, което успя да види, бе как Джорд дръпва верижката от шията на Арго и я хвърля в морето, а тя с вик протяга ръце след политналия скъпоценен камък.

Внезапно Гео усети, че нечии ръце го сграбчват. Той се обърна и в същия миг Снейк изчезна под вълните. Чу как Урс нададе вик. Ръцете се вкопчиха в раменете на Гео; той се замята в отчаяно усилие да си поеме дъх. Урс също бе изчезнал.

Ръцете го теглеха надолу.

* * *

Лежеше неудобно на една страна върху едър пясък. Слънцето сипеше жар. Очите му горяха в оранжева мъгла под стиснатите клепачи. Подухна ветрец. Той отвори очи и бързо ги затвори, заслепен от ярката светлина. Обърна се по корем, в главата му се мярна мисъл за

възглавници и чисти колосани чаршафи. Протегна ръка и за опипва около себе си. Отново отвори очи и се надигна, заравяйки длани в топлия пясък. Недалеч се виждаха скали, а зад тях гъста растителност. Той се изправи на колене и заразглежда ръката си, по която бяха залепнали песъчинки. После докосна шията си. Пръстите му напипаха някакво едро мънисто, после още едно. Той се наведе. На врата му висяха верижката със скъпоценния камък, обкован с платина, и другият на кожената връв в телената клетчица. Недоумяващ, Гео се изправи на крака, но почти веднага отново седна, тъй като му призля от внезапно нахлулата в главата кръв. Плажът почервения.

След малко опита бавно пак и този път сполучи да се задържи прав. Пясъкът не бе твърде горещ, което означаваше, че гъстите предутринни облаци са се разсеяли съвсем наскоро.

Гео тръгна предпазливо по брега, оглеждайки сушата и морето.

На хоризонта, отвъд скалите, видя кораба със спуснати платна. Значи не бяха си отишли. Обърна поглед отново към брега. На петдесет фута пред себе си зърна лежащ човек.

Той се втурна напред, но краката му потъваха в пясъка и движенията му напомняха някакъв забавен сън. На няколко крачки от тялото се спря.

Беше млад негър, кожата му имаше цвят на чернозем. Издълженият череп бе обръснат. Също като Гео и той беше почти гол. На китката му висеше гривна от водорасли; ходилата и обърнатата му нагоре длан бяха сивкави и сбръчкани. Кой знае защо Гео си помисли, че така става, когато престоиш във ваната твърде дълго.

Той се намръщи и не помръдна цяла минута. Огледа плажа още веднъж. Нямаше жива душа. Внезапно ръката на лежащия трепна.

Гео коленичи до него, преобърна го и повдигна главата му. Очите се отвориха, примигнаха и човекът попита:

— Кой си ти?

— Казвам се Гео.

Мъжът седна, залитна напред, но успя да се подпре на ръцете си. Разтърси глава и вдигна поглед.

— Да — каза той. — Помня те. Какво стана? Заседнахме ли? Корабът потъна ли?

— Откъде ме помниш? — попита Гео.

— От кораба. Ти беше на кораба, нали?

— Бях — отвърна Гео. — Но се сбихме с оня проклет Старши-помощник и той ме хвърли през борда. А корабът си е цял-целеничък. Ей го там. — Гео помълча и изведнъж възкликна: — Ти откри тялото на Уайти онази сутрин!

— Да, казвам се Ийми — той отново разтърси глава и огледа хоризонта: — Виждам ги. Корабът си е там. Но ние къде сме?

— На брега на Аптор.

Лицето на Ийми се изкриви от ужас.

— Не! — едва изрече той. — Не може да бъде. Бяхме на много дни път от...

— Ти как падна в морето?

— Духаше — заобяснява Ийми. — Бях на въжетата, когато нещо ме халоса отзад и аз полетях надолу. Помислих, че ме е съборила някоя рея. Бях сигурен, че в мъглата никой няма да ме забележи, пък и течението беше доста силно и... — Той млъкна и се огледа.

— Бил си тук и преди, нали? — попита Гео.

— Веднъж — отвърна Ийми. — Да, веднъж...

— Знаеш ли колко време си прекарал във водата?

Ийми вдигна очи.

— Повече от две седмици! — каза Гео. — Хайде, да видим можеш ли да ходиш. Имам да ти обяснявам много неща, ако мога, а трябва и да половуваме.

— Тук някъде има ли вода? — попита Ийми. — Чувствувам се сух като чироз.

Той стана, олюля се, но се задържа прав.

— Да потърсим вода? Идеята ти не е лоша. Защо не и цяла река? А като я намерим, ще ми се да останем край нея колкото е възможно по-дълго, докато сме тук, защото някъде наоколо имаме и наши приятели.

Ийми стоеше вече съвсем здраво на краката си и те пое по брега.

— Какво само се оглеждаш? — попита Ийми.

— Гледам за нашите приятели — отговори Гео. На двеста фута от тях започваха скали и потънала в дрямка растителност. Те се изкатериха по няколко огромни заоблени камъка, промъкнаха се сред лианите и излязоха на скална площадка, навесена над широка река, която се виеше сред джунглата. Малко по-нататък брегът се

изравняваше с водната повърхност. Те легнаха по корем върху влажната скала и жадно загълтаха, гледайки как по дъното потрепват сини, бели и червени камъчета.

Чу се някакъв шум. Те скочиха и се заозъртаха.

— Ей! — извика Урс откъм дърветата. — Чудех се кога ли ще ви намеря. — Светлината, проникваща измежду листата, караше златните монети на косматите му гърди да блестят още по-силно. — Да сте виждали Снейк?

— Надявах се да е с теб — отвърна Гео. — Урс, това е Ийми, другият моряк, който умря преди две седмици!

Ийми и Урс се гледаха в недоумение.

— Пийни глътка вода — каза Гео — и ще ти обясня, доколкото мога.

— Че да пийна — съгласи се Урс. В това време Гео започна да разказва на Ийми историята на Аптор и Лептар. Като свърши, Ийми попита:

— Значи ония рибоподобни същества в морето са ни пренесли дотук? Те на чия страна са?

— Очевидно самата Арго не е съвсем сигурна — предположи Гео. — Може да са неутрални.

— А Старши-помощникът? — попита отново Ийми. — Наистина ли той ме е бутнал във водата, след като е убил Уайти?

— Нали каза, че се е опитвал да убие Снейк? — обади се Урс, вече утолил жаждата си.

— Опита се — каза Гео. — Искал е да се отърве и от тримата. Най-напред Снейк, после Уайти и Ийми. Само че си е направил сметката без нашите рибоподобни приятели. Според мен сме имали голям късмет, че той уби Уайти вместо Снейк. Ако не може да чете мисли, в което съм почти сигурен, то тогава вероятно е чул Урс, когато ни разпределяше по койките. Когато е разбрал, че е убил Уайти, това просто го е подтикнало да свърши с Ийми колкото се може по-бързо.

— Някой наистина се е опитал да ме очисти — съгласи се Ийми, — но не виждам защо.

— Ако на кораба има шпионин на Аптор, то това е Джорд — каза Гео. — Капитанът ми съобщи, че той вече е бил на Аптор. И вероятно тогава се е присъединил към тях. Ийми, ти и Уайти също сте били тук, макар и за няколко часа. Джорд е научил нещо и се е боял да не го

научите и видите и вие. Нещо опасно, заплашващо Аптор; нещо, което сте могли да забележите дори от брега; което едва ли бихте могли да разпознаете отведнъж и чието значение сте щели да осъзнаете едва покъсно. Но така или иначе е било нещо твърде очевидно.

Урс попита:

— Какво се случи, когато предишния път бяхте на Аптор? Как загинаха онези десет души?

Въпреки жегата, Ийми потрепери. След кратка пауза започна:

— Спуснахме от кораба лодка и успяхме да се промъкнем между скалите. Беше вечер. Луната, спомням си, вече беше изгряла ниско над хоризонта, макар че небето беше все още синьо. „Светлината на пълната луна е добро предзнаменование за Бялата Богиня Арго“ — изрече Жрицата от мястото си на носа на лодката. Когато стигнахме брега, небето беше притъмняло, а брегът светеше като посребрен. Уайти и аз останахме да пазим лодката. Седнахме на планшира, потривайки ръце поради вечерния хлад, и гледахме как останалите се отдалечават по плажа на две групи по петима, следвани от Арго.

Внезапно се чу вик. Нападателят върхлетяха като лешояди. Луната беше вече над главите ни, и те закриха белия й диск с крилата си. Нахвърлиха се върху бягащите мъже. Всичко, което всъщност успяхме да видим, беше кървавата битка на сребристия пясък. Сред бялата светлина се издигнаха мечове, ечаха крясъци и вой, и ние, зашеметени, побързахме да изтласкаме лодката обратно в морето... Арго и шепата оцелели хукнаха към нас. Преследваха ги досами водата, като ту прелитаха, ту тичаха, посичайки ги един след друг. Видях как един от мъжете падна напред и как главата му се изтърколи встрани; черна под лунната светлина, струя кръв бликна надалеч пред него. Един от нападателите дори сграбчи воала на Арго, но тя изпищя, изплъзна се във водата и едва дишайки, се качи в лодката. Очаквахме всеки миг да припадне, но тя стоеше права на носа, докато ние неистово гребяхме. Те не посмяха да нагазят в морето. Успяхме някак си да се доберем до кораба, без да се разбием в скалите.

— Нашите морски приятели сигурно са ви помогнали — каза Гео. — Ийми, ти спомена, че воалът й бил смъкнат. Спомняш ли си дали тя носеше някакви украшения?

— Не — отвърна Ийми. — Тя стоеше там в тъмната си роба и на шията й с цвят на слонова кост нямаше нищо.

— Тя не би взела със себе си скъпоценния камък на Аптор, където ония чудовища биха могли да ѝ го похитят — намеси се Урс. — Но, Гео, ако шпионинът е Джорд, защо тогава той хвърли камъка в морето?

— Каквато и да е причината, нашите морски приятели ми дадоха и двата — каза Гео.

— Ти смяташ, че Арго не е знаела на чия страна са тия морски обитатели — продължи да разсъждава Ийми. — Но Джорд може би е знаел и тъкмо затова им го е подхвърлил. — След малко той добави: — Приятел, мисля, че грешиш. Казваш, че си поет и грешката ти е грешка на поет. Твърдението, че Снейк не е шпионин, означава, че причините на Арго да ви изпрати да изпълните такава непосилна задача без никаква охрана будят сериозни подозрения. А освен това заявява, че всичко би имало смисъл само ако постигнете всичките ѝ цели. Помисли, как може една достойна жена да цени някакъв си скъпоценен камък повече от живота на дъщеря си...

— Тя не е просто нейна дъщеря — прекъсна го Гео, — а Въплътената Богиня Арго.

— Изслушай ме — помоли Ийми. — Ти смяташ, че цялата тая невъзможна мисия е с цел единствено тя да се върне на власт. Може би има известна истина в това. Но тя самата не взема със себе си скъпоценния камък, макар той да би могъл да я защити. Сега и трите камъка са на Аптор, и ако има нещо вярно в приказките ѝ, то Лептар е в по-голяма опасност сега, отколкото през всичките изминали петстотин години. Двата камъка са у теб, но ти не можеш да си служиш с тях. Къде е твоят приятел Снейк, който умее това? Напълно е възможно и Снейк, и Джорд да са шпиони, а цялата враждебност между тях да е просто театър, та докато се пазиш от единия, да бъдеш заблуден от другия. Казваш, че той може да внушава думи и образи в мозъците на хората? Може би е замъглил и твоя разсъдък.

Цяла минута никой не продума.

— Арго вероятно си има наум много неща — пак подхвана Ийми. — И докато ти следиш за едни от тях, оставаш сляп за другите.

Отблясък от реката потрепна по долната страна на листата.

— Струва ми се, че неговото предположение е по-правдоподобно от твоето, Гео — обади се Урс.

— И какво ще правим тогава? — тихо попита Гео.

— Каквото иска от нас Богинята — отвърна Ийми. — Ще намерим храма на бог Хама, ще вземем камъка, ще спасим младата Богиня и ще умрем, но няма да позволим скъпоценните камъни да попаднат в ръцете на Аптор.

— Така, както ги описваш тия места — измърмори Урс, — струва ми се, че този миг съвсем не е далеч.

— И все пак — замислено каза Гео, — някои неща не са ясни. Защо и ти беше спасен, Ийми? Защо изобщо ни доведоха тук? И защо Джорд искаше да убие теб и другия моряк?

— Може би — отговори Ийми — бог Хама има странно чувство за хумор и на нас ще ни бъде позволено да стигнем с камъните до прага на храма, където ще бъдем съсечени, пускайки ги в краката му. — Той се засмя: — А може и твоята история да е вярната, а аз да съм шпионин, изпратен да ти мътя ума.

Урс и Гео се спогледаха.

— За всяко явление съществуват безброй теории — заяви Гео. — Правило номер едно: приемай за вярна най-простата, която включва в себе си всички известни условия, докато не се появят нови условия, които не могат да бъдат обяснени с най-простата теория. Правило номер две: тогава, но не и преди това, използвай друга.

— Тогава да влизаме в джунглата — каза Ийми.

— Съгласен — подкрепи го Урс.

— Водните създания ни спасиха от сигурна смърт — изправи се Гео. — Имате ли нещо против да следваме реката? Пътят край нея не е по-лош от всеки друг, а може да се окаже и по-безопасен за нас.

— Добре — отвърна Ийми.

— А камъните? — попита Урс. — Не е ли по-добре да ги заровим някъде, където никой никога да не ги намери? Може би ако изобщо ги няма...

— Може би пак греша — обади се Гео, — но мисля, че трябва да ги вземем. Вярно, че не знаем как да боравим с тях, но могат да ни потрѣбват по пътя.

— Аз съм „за“ — каза Ийми.

— Макар че започвам да се питам дали моите предположения струват нещо — заколеба се Гео.

— Не се засягай — взе да го увещава Урс. — Като сме се хванали на хорото, трябва да си имаме доверие. Да видим ще можем ли да

окачим още един скъпоценен камък на врата ти. Само още един и ще имаш колкото мен — и той раздруса тройната си огърлица.

ГЛАВА ПЕТА

Взе да се смрачава, а те продължаваха да вървят край реката. Промъкваха се по скалистия бряг сред лианите, които провисваха от сведените над реката дървета. Урс прекърши един клон, дебел колкото китката му и дълъг два метра, и заканително шибна водната повърхност.

— Само да се опита някой да ни нападне! — Той вдигна клона и стичащите се капки заискриха по кората му.

— Скоро ще се наложи да навлезем в гората, за да си потърсим храна — каза Гео, — или по-добре да изчакаме животните да слязат на водопой.

Урс откърши още един клон и го подаде на Гео.

— Дръж. Сега и на теб ще дам, Ййми.

— Бихме могли да повървим още и да поогледаме наоколо, преди да се стъмни — предложи Ййми.

Урс въръжи и него с клон, след което промърмори:

— Какво ли пък толкова има за гледане?

— Не можем да спим на брега. Трябва да намерим подслон.

— Какво е онова там? — попита Гео.

— Къде?... Хм... — Над гъстата растителност се издигаше някаква сянка. — Скала ли е?

— Сигурно — каза замислено Урс. — Но е някак твърде симетрична.

Гео тръгна през храсталаците. Последваха го. Целта се оказа подалеч, отколкото изглеждаше от брега. Стигнаха до нещо като път, настлан с плътно прилепващи една към друга плочи. Тук-там между тях бяха прорасли хилави дръвчета, но бе лесно да се върви. След трийсетина фута настилката отново потъна в джунглата. Скоро гората оредя и те излязоха на широка поляна. Пред тях се възправяше полуразрушена сграда. Шест греди поддържаха най-високата стена. Прецениха, че сигурно е била осем или десететажна.

Едната стена бе напълно рухнала и късове от нея лежаха по земята. Полусрутените стаи и зали внушаваха приликата с изоставен гранитен кошер.

Наблизо, върху купчина отломки, лежеше килнат огромен метален цилиндър, продълговат метален лист, подобен на гребло, бе прикрепен напречно в единия му край. Другият край бе смачкан и заровен в пръстта; изпод разкъсаната обшивка стърчаха скелетните ребра. Прозорчета като черни очи се редяха по дължината на цилиндъра, а в средата, като идиотски ухилена уста, зееше овална врата.

Приблжиха се удивени към развалината. Отвътре се чу звук. Те се заковаха на място и неволно стиснаха здраво тоягите, В черната паст на вратата, десет фута над земята, се мярна сянка, после се показа дълга, сива муцуна на животно. Виждаха се предните му лапи. В устата си държеше някакво по-дребно зверче, очевидно мъртво. Животното ги забеляза, замря, притаи се, но без да откъсва очи от тях.

— Вечерята ни — тихо каза Урс. — Хайде.

Направиха няколко крачки и отново се спряха. Звярът скочи. Здрачът и разстоянието ги бяха заблудили и те с изненада видяха колко е голям. От вратата се стрелна почти пет фута дълго кучешко тяло, извито в дъга. Урс го улучи с тоягата си още във въздуха. Щом падна на земята, Ййми и Гео го заудряха по гърдите и главата. Животното се олюля и не успя да се задържи на крака. Понечи да се изправи, но Урс пристъпи напред и с все сила заби оръжието си в гърдите му. Костите изхрущяха, щръкнаха лъскави и синкави изпод кафявата козина и след миг се обляха в кръв. Звярът виеше и риташе със задните си лапи кола, приковаващ го към земята, после изпъна крайниците си и потрепери, тялото се сви и смали в предсмъртна агония. Главата му се замята насам-натам; дългата муцуна бе изпуснала плячката си, а розовият език ту се прибираше, ту провисваше навън.

— Господи! — прошепна Гео.

Острата муцуна се заобли, а ноктите на лапите се издължиха и се превърнаха в пръсти. Козината по цялото тяло започна да опадва. Задните крака се разтегнаха, появиха се голи колене и човешки ходила заритаха из кафявата шума; човешко бедро потрепна за сетен път, довършвайки оформянето на целия крайник. Тъмнокос, космат човек лежеше на тревата с пробити кървящи гърди. В последен спазъм

ръцете му сграбчиха тоягата, за да я изтръгнат от раната, но пръстите му се плъзнаха безсилни надолу, устните му се разтвориха и оголиха съвършено белите, притъпени зъби.

Урс заотстъпва назад и измъкна кола от кървавата каша. Човекът-мечка вдигна ръка към гърдите си и докосна тройната си огърлица.

— В името на Богинята! — прошепна той.

Гео се приближи, взе мъртвото дребно животинче и се изправи.

— Е — каза той. — Вечерята ни май ще е по-малка отколкото си мислехме.

— Така излиза — съгласи се Ййми.

Те тръгнаха към порутената сграда, изоставяйки трупа.

— Ей, Урс — обади се Гео. Урс все още стискаше монетите. — Хайде, изплюй камъчето. Какво има?

— Веднъж само съм виждал подобно нещо — тихо изрече той. — Беше един моряк, пронизан от корабна рея.

* * *

Решиха да пренощуват в ъгъла между две рухнали стени. Накладоха огън. След доста усилия върху назъбено парче метал, стърчащо от купчина отломки, те успяха да нарежат и одерат животното. Набучиха парчетата на тънки пръчки и ги поизпекоха на огъня. Макар и тук-там прегоряло, а другаде съвсем сурово, месото притъпи глада им. Докато седяха край огъня и късаха със зъби червени сочни хапки, нощта изпълзя от джунглата и ги затвори в черупка от оранжеви отблясъци.

— Да не го угасяме — предложи Урс. — Огънят плаши животните.

— Ако има животни — напомни Гео, — и ако са гладни, ей там ще намерят какво да ядат.

Те се излегнаха покрай стената върху постеля от листа. Беше тихо, не се чуваше нито бръмчене на насекоми, нито някакви тайнствени звуци, освен успокояващото ромолене на реката отвъд гората.

Гео се събуди пръв и отвори очи — сребристи отблясъци го заслепяваха. Отново го бе споходил предишният странен сън... Но не.

Той се изправи. Поляната бе залята от бялата светлина на изумително големия лунен диск над дърветата. Оранжевите пламъци на огъня също бяха побелели. Ийми и Урс изглеждаха като мъртви. Той се канеше да докосне изпънатата встрани ръка на Ийми, когато зад гърба му се чу някакво шумолене като от плющящо под напора на вятъра платно. Той се огледа, после се взря в сивата стена. Видя нащърбения бетон в горния ѝ край на фона на нощното небе. Нищо — само камъни и зъбец се мрак. Чувствуваше се уморен; в стомаха си усещаше противна корава топка. Протегна ръка върху листата и отпусна глава на хладното си рамо.

Плющенето се чу отново, продължи няколко секунди. Той обърна лице нагоре и се вгледа в небето. Нещо затули луната. Плющенето прозвуча още веднъж. Той отмести очи. Някакво същество... не, няколко същества, бяха накацали по ръба на порутената стена. Мярна се сянка, която направи няколко непохватни крачки. Разпериха се криле, после се прибраха.

Вратът, гърбът и гърдите му изстинаха; полазиха го тръпки. Той се пресегна, вдигайки невъобразим шум из листата, и стисна черното рамо на Ийми. Ийми изсумтя, сепна се, обърна се по гръб, отвори очи и въздъхна. Погледна към Гео, който сложи пръст на устните си. После отново се взря в нощта. Зад тях, отвъд стената се чу трикратен плясък на криле. Гео хвърли поглед към Ийми и видя, че бе закрил очи с ръка.

Сякаш години изминаха така...

Внезапно ятото литна от стената и се спусна към тях, закривайки луната с криле. Съществата описаха кръг, кацнаха отново на стената и след малко излетяха. Някои от тях пропадаха ниско, преди крилете им да успеят да загребат въздух и да се издигнат. Този път описаха поширок кръг и преди да се върнат, друго ято се появи от нощното небе.

Гео дръпна надолу ръката на Ийми. Сенките се спускаха като падащи хвърчила: шейсет фута над главите им, четирийсет фута, трийсет. Чу се пронизителен писък. Гео скочи на крака, а след него и Ийми; и двамата стискаха здраво тоягите си. Сенките връхлитаха с писъци. Заплющяха криле, после съществата отново се издигнаха и се отдалечиха от стената. Но ето че се върнаха.

— Идват! — прошепна Гео. Бутна с крак Урс, но морякът вече се изправяше. Крилете свистяха; настойчиви и тъмни, съществата летяха

право към тях, после, само на пет фута от целта, възвиха рязко и се върнаха назад.

— Мисля, че няма да могат да прехвърлят стената — каза Гео.

— Дано — отвърна Гео.

Те накацах по земята на двајсетина фута от тях и заприбираха черните си криле под лунната светлина. Сред нарастващия рояк сенки проблясна метално острие.

Две от съществата се отделиха от останалите и се хвърлиха напред, размахвайки посребрени от лунната светлина мечове.

Урс грабна тоягата на Гео, завъртя я с все сила над главата си... и халоса по гърдите двамата нападатели. Те паднаха по гръб сред свистенето на триещите се криле, сякаш се бяха блъснали в тъмна стена.

Трима други с крясъци прескочиха падналите. Докато се приближаваха, Урс погледна нагоре и заби тоягата в корема на четвърти, който се готвеше да ги атакува отгоре.

Един успя да избегне свистящата тояга на Ийми, но Гео сграбчи косматата му ръка, изви я и противникът му загуби равновесие. Рухна по гръб и изтърва меча си. Гео грабна оръжието и намушка друго прокраднало се същество, което разпери криле и заотстъпва, олюлявайки се. Гео изтегли меча и го заби в тялото на падналия. Чу се звук като от изстискване на сунгер. После замахна отново и съсече сянката вляво от себе си. Внезапно в главата му прозвуча глас...

— Камъните...

— Снейк! — извика Гео. — Къде си, по дяволите?

Той метна тоягата си като копие в лицето на един от настъпващите зверове, който разпери криле подобно на копринен черен парашут, и преди да рухне, събори трима от другарите си.

През внезапно откритото се пред очите му пространство Гео забеляза момчето, цялото бяло под лунната светлина, да тича откъм края на джунглата. Той скъса връвта и верижката, на които висяха камъните, и ги запрати над крещящите същества. Те просветнаха във въздуха като две очи и паднаха в храсталаците зад нападателите. Снейк хукна към тях, грабна ги и ги вдигна над главата си.

Двоен огнен лъч се стрелна от ръцете на момчето и се връза сред тъмните тела. Алени пламъци озариха зловещия силует на назъбено крило. Пронизителен писък, миризма на изгорена козина. Втори лъч

разсече ордата. Още едно крило лумна като факел. Звярът се опита да излети, но рухна на земята, погълнат от огъня. Искри се посипаха по кафявото му лице, откроявайки очертанията му сред мрака: мярнаха се ужасено червено око и чифт кучешки зъби.

Горящи криле се гънеха по земята; сухите листа припламнаха и огнени езици обхванаха поляната. Зверовете заотстъпваха. Изправени край стената, тримата мъже стояха и дишаха тежко. Две последни сенки се спуснаха от въздуха към Снейк, който още стоеше с вдигнати ръце сред поляната.

— Внимавай! — извика му Ийми.

Снейк погледна нагоре, но крилете го покриха и за миг те го изгубиха от погледите си. Внезапно отдолу лумнаха червени пламъци и зверовете се замятаха по земята, подхванати като от вятър или от последен порив за живот — това Гео не можеше да каже. Съществата се издигнаха към луната, описаха кръг и изчезнаха.

— Да се махаме оттук! — сепна се Урс и всички се втурнаха към Снейк.

— Колко се радвам, че пак си с нас — приветствува го Гео.

Урс наблюдаваше отдалечаващите се сенки.

— Да се махаме оттук — повтори той.

Видяха, че огънят е сигнал до стената и вече гасне. Закрачиха бързо към гората.

— Снейк — рече Гео, когато спряха, — това е Ийми... Ийми, ние ти разказахме за Снейк.

Ийми протегна ръка.

— Приятно ми е.

— Слушай — обади се Гео. — Той може да чете мислите ти, тъй че ако го смяташ за шпионин...

Ийми се засмя:

— Спомняш ли си твоето всеобщо правило? Ако той е шпионин, ще ни е трудно да си обясним защо ни спаси.

Урс се почеса по главата:

— Ако трябва да избираме, то по-добре Снейк, отколкото нищо. Ей, Четириръчко, имаш от мен един пердах. — Той се засмя. — Надявам се, че някой ден все ще мога да ти се издължа. Понякога носиш повече неприятности, отколкото полза.

— Къде беше, все пак? — попита Гео и сложи ръка на рамото на момчето. — Мокър си.

— Нашите водни приятели, а? — предположи Урс.

— Сигурно — съгласи се Гео. Снейк протегна ръка към Гео.

— Какво е това? О, значи не ги искаш?

Снейк поклати глава.

— Добре — каза Гео.

Той взе скъпоценните камъни и ги провеси на врата си.

— Ето какви работи можело да върши нашето съкровище — каза Ийми.

— И много повече — каза Гео. — Защо не вземеш единия, Ийми? Може би е по-добре да не са и двата у мен.

Ийми сви рамене.

— Сигурно са доста тежички за сам човек. Ще взема единия.

Гео сне златната верижка и я окачи на врата на Ийми. Докато крачеха в мрака, изпъстрен с петна от лунна светлина, камъкът примигваше като око върху черните му гърди. Снейк им даде знак с ръка да го последват. Преди това взеха по един меч от мъртвите си противници, чиито изпепелени тела се търкаляха в тъмнината. Като завиха зад рухналата сграда, Гео потърси с поглед убития, когото бяха оставили там, но тялото бе изчезнало.

— Къде отиваме? — попита Урс.

Снейк само мълчаливо им махна да го следват. Стигнаха до изпомачкания цилиндър и Снейк се закатери по купчината чакъл под тъмния отвор, откъдето бе изскочил човекът-вълк. Другите предпазливо се прокраднаха подире му.

Като стигна до вратата, Снейк вдигна над главата си камъка, който висеше на врата на Гео. Той засия, и синьозелена светлина обля разкривения вход. Озоваха се в коридор, от двете страни на който се редяха металните рамки на двойни седалки, чиято тапицерия бе или изгнила, или отмъкната от животните в леговищата им. По прозорците, повечето от които счупени, висяха парцали. По пода се валяха клечки и всякакви боклуци. Тръгнаха между седалките към вратата в дъното. На стените забелязаха табелки с полуизтрити надписи. Върху една от тях, емайлирана, но намачкана и ръждясала, Гео успя да различи няколко букви:

Н... СМ... К... Г

— На какъв език е? — попита Ийми.

— Не мога да разбера — отвърна Гео.

Вратата беше открената и Снейк я отвори докрай. Нещо се шмугна през счупения прозорец. Камъкът освети две откъртени от пода седалки. Лиани обвиваха предния прозорец, от чиято рамка стърчаха късчета стъкло. Два скелета, с висящи тук-там по тях прогнили парцали, с метални гривни около китките и глезените и със сребристи шлемове на главата, лежаха на пода... може би отпреди петстотин години. Снейк посочи редица от натрошени стъклени дискове пред килнатите седалки и в главите на останалите прозвуча „... радио...“

Той измъкна от купчината боклуци на пода към ръждиво желязо.

— Пистолет... — произнесе Снейк и го показа на Гео. Тримата мъже го заразглеждаха.

— За какво ли служи? — попита Урс. Снейк сви рамене.

— Тук дали има електричество и диоди? — попита Гео, припомняйки си думите.

Снейк отново сви рамене.

— Защо ни показваш всичко това? — зачуди се Гео. В отговор момчето тръгна обратно към вратата. Стигнаха до овалния вход и вече се канеха да слязат, когато Ийми посочи останките от сградата пред тях.

— Знаеш ли как се е наричала тази сграда?

— Казарма... — каза Снейк.

— Чувал съм тази дума — каза Гео.

— Аз също — каза Ийми. — Това е място, където са живели войниците. Думата е от древните езици.

— Точно така — потвърди Гео. — От времето, когато е имало армии.

— Тук ли се крият армиите на Аптор? — попита Урс. — Всички тези ужасии, от които едва се отървахме?

— Там вътре? — почуди се Гео. Нащърбените ръбове изглеждаха сиви и притъпени под бледнеещата вече луна. — Може би. Първите май наистина дойдоха отвътре.

— Сега накъде? — обърна се Урс към Снейк.

Момчето мълчаливо слезе от вратата. Те го последваха в гъстата гора, където бисерни капчици светлина обсипваха стволите на дърветата. Излязоха при широката сребърна лента на реката, из която тук-там стърчаха камъни.

— Наистина трябваше да си стоим тук — каза Гео.

Сред тишината, нарушавана единствено от ромона на водата и шумоленето на листата, те легнаха върху сухия мъх до по-големите крайречни камъни. Обрасли в лишеи и уплетени в лиани, клоните закриваха луната. В прегръдката на облекчението, те полетяха като в кладенец към лъчистите гълбини на съня...

* * *

...от сребристо-лъчистите гълбини, които се раздвижват, се появяват мачта, перила, а отвъд кораба — бяло, сякаш напудрено море. По палубата приближава висока и мършава като скелет фигура. Лицето с гротексно изкривени от белотата черти е на Капитана.

— А, Старши-помощник — казва Капитанът. Те не чуват отговора на Джорд.

— Да — отвръща Капитанът. — И аз не знам какво иска тя. — Гласът му е глух и посърнал като отглеждано на тъмно цвете. Сега Капитанът чука на вратата на Арго. Тя се отваря, двамата влизат.

Ръката, отворила вратата, е изящна като зимна вейка. Стените са покрити с призрачни паяжини. Листовите хартия на писалището са толкова тънки, че сякаш ще се разпаднат при най-лекия полъх. Полилеят изпуска повече бял дим, отколкото светлина, а ръцете, клоните и гравираниите чашки с масло приличат досущ на съвещаващи се паяци.

Гласът на Арго е едва доловим, като звук от скъсване на паяжина.

— И тъй — казва тя — ще останем тук поне още седем дни.

— Но защо? — пита Капитанът.

— Получих знак от морето.

— Не биха искал да оспорвам властта ти, Жрице... — подема Капитанът.

— Не го прави тогава — прекъсва го Арго.

— Моят Старши-помощник повдигна въпроса...

— Твоят Старши-помощник веднъж вдигна ръка срещу мен — обявява Жрицата. — Единствено моята благосклонност — тя млъква, после продължава с треперещ глас — ме възпира да го... унищожа още в този миг. — Скритото под воала лице навярно е като на скелет.

— Но... — възразява Капитанът.

— Ще останем тук, край остров Аптор, още седем дни — заповядва Арго. Тя поглежда Старши-помощника право в очите. Иззад воала, от тъмните очни гнезда, се излива омраза.

Тръгват си. На палубата спират, за да погледат морето. Вълни като сивкав пушек прииждат и отминават; отвъд, на хоризонта, острият език на сушата опира в мрачни планини. Скалите са тебеширено бели от едната си страна и нашарени с червени и сини ивици глина от другата. Над един от върховете грее червеникаво сияние като от пробудил се вулкан. Мрачните бои на пейзажа са подсилени от виолетово; само тук-там се откроява отделна скала в топла сивота. Нощ е, но и от такова голямо разстояние джунглата отвъд сребърния полумесец на плажа изглежда пищна, зелена дори в мрака, пълна с ухания и тръпнещ живот...

Изведнъж — пронизителни писъци...

ГЛАВА ШЕСТА

Гео се разбуди от болка в рамото, притиснато върху остриите камъни под постелята от мъх. Той грабна меча си и скочи на крака. Ийми също се бе изправил с вдигнато оръжие. Сивкавата светлина на утрото проникваше през листата. Въздухът бе мразовит; реката хладно ромолеше зад тях.

Писъкът се чу отново, като съсък от нажежено желязо, потопено в студена вода. Снейк и Урс също станаха. Звуците идваха откъм порутената казарма. Тласкан от любопитство, Гео тръгна нататък, като предвидливо се оттегли навътре от сравнително незащитения бряг и се запромъква сред дърветата. Останалите го последваха.

Стигнаха края на джунглата, отвъд която се простираше поляната пред рухналата сграда. Те се спотаиха зад дърветата и впериха слисани погледи напред.

Полумаймуна, получовек се движеше в сянката на стената, На ръст бе колкото Снейк, но имаше телосложението на Урс. С препасана през кръста и праметната през рамо животинска кожа, съществото бе по-топло облечено от четиримата човеци, които го наблюдаваха. Имаше яки нозе и огромни ръце. Направи четири крачки през поляната, нададе писък и се нахвърли върху трупа на един от зверовете, спуснали се от небето предишната вечер. Задърпа главата му ту на една, ту на друга страна, докато не я откъсна от тялото. Когато се изправи, между зъбите му висеше къс месо; след малко отново се наведе...

Откъм гората притича още едно. Насред поляната то се спря при друг труп, съвсем близо до укритието на Гео. Надвеси се над плячката си и те видяха как огромните му извити пръсти с бронзови нокти, се забиха дълбоко в мъртвата плът. Устата с щръкнали бивни заръфа ожесточено.

Трето същество бавно се измъкна от гората. Беше по-дребно от останалите. Внезапно то забеляза тяло, посечено в снощната битка. Спря се, приведе се и впи оголените си зъби в гърлото на жертвата. И

дали от полъха на вятъра или движено от някакъв последен рефлекс, едно от ципестите черни криле се разпери и запляска, но съществото ядеше, без да обръща никакво внимание.

— Хайде — прошепна Урс, — да се махаме.

Първото същество раболепно допълзя до тях с приведена глава и дълбоки очи, примигващи в недоумение изпод изпъкналите вежди. Ноктестите му пръсти се разтваряха и свиваха, като че дишаха; по рунтавата глава бяха полепнали клечки и бучки пръст. Дъхът му свистеше през едва потрепващите дебели бърни.

Урс хвана дръжката на меча си, но Гео прошепна:

— Не, недей! — и с протегнатата ръка пристъпи напред. Тромавата грамада направи крачка назад и изскимтя. Ийми се досети. Той застана до Гео, щракна няколко пъти с пръсти, повтаряйки с ласкав, успокоителен тон:

— Ела, ела тук, ела де...

Гео погледна през рамо към Урс и се засмя:

— Няма да ни стори нищо лошо.

— Ако и ние не му сторим — добави Ийми. — Изглежда, това са някакъв вид лешояди.

— Какво, какво? — недоразбра Урс.

— Животни, които се хранят само с мърша — обясни Гео. — Споменават се в някои древни легенди. След Големия пожар — така пише там, — просто гъмжало от тях. Но на Лептар те са измрели.

— Ела тук, миличък — говореше Ийми. — Хубавецът ми той!

Съществото отново изскимтя, наведе още повече глава, приближи се и се отърка в бедрото на Ийми.

— Вони като пор — отбеляза чернокожият моряк и го почеса зад ухото. — По-полека, момче!

Звярът, в порив на преданост, се притисна към Ийми малко по-силно и едва не го събори.

— Хайде, зарязвай го и да тръгваме — заприпира Урс.

— Сбогом, красавецо! — потупа го Гео по човекоподобната глава и се запъти с другите отново към реката.

* * *

Щом излязоха на каменистия бряг, Гео каза:

— Поне знаем, че имаме седем дни, за да стигнем до Храма на Хама и да се върнем.

— Как така? — учуди се Ийми.

— Не си ли спомняш какво сънувахме на кораба?

— И ти ли си сънувал същото?

Гео прегърна Снейк през раменете.

— Нашият приятел умее да препредава в съзнанието ти мислите на други хора, докато спиш.

— И кой си е мислил за тия седем дни?

— Джорд, Старши-помощникът.

— Той прави така, че всички да изглеждат като мъртви. Мислех, че сънувам кошмар! Едва познах Капитана.

— Имаш ли причини да смяташ Джорд за шпионин?

— Само защото вижда нещата по такъв начин? — Ийми се засмя.
— Боя се, че така може да мисли само поет.

Тънкият писък се разнесе току зад тях и когато се обърнаха, съзряха тромавото същество на скалите.

— Аха! — извика Урс. — Ето го твоят приятел!

— Надявам се, че няма да ни следва до края на пътешествието — каза Гео.

Животното заскача надолу от скала на скала и се закова на място пред тях.

— Какво е помъкнало? — попита Ийми.

— Не мога да разбера — отвърна Гео. То бръкна под косматата си мишница и извади сив къс месо и им го подаде.

— Закуската — засмя се Ийми.

— Това?! — с погнуса се извърна Урс.

— Можеш ли да предложиш нещо по-добро? — обади се Гео. Той взе месото от ноктите на звяра. — Благодаря, драги.

Животното обърна поглед назад, хукна по брега и се скри в гората.

Гео заразглежда парчето месо в ръката си.

— Няма и капка кръв — каза той озадачен. — Напълно изцедено е.

— Това просто означава, че ще изтрае по-дълго време — каза Ийми.

— Аз няма да ям от това нещо — обяви Урс.

— Става ли за ядене, Снейк? — попита Гео. Снейк сви рамене, после кимна.

— Ти ще ядеш ли?

Снейк потупа корема си и кимна отново.

— Това ми е достатъчно — каза Гео.

Месото скоро зацвърча на огъня, запален с помощта на скъпоценните камъни и наръч съчки. Стичащата се мазнина съскаше по нагорещените камъни, с които бяха оградили огнището. Урс, който седеше настрани, подуши въздуха, премести се по-наблизо, накрая прокара огромните си лапи по косматия си корем и изръмжа:

— По дяволите, гладен съм!

Направиха му място до огъня.

Слънцето вече огряваше върховете на дърветата и след миг светлината му позлати водната повърхност.

— Времето напредва — измърмори Урс, откъсвайки тлъсто парче от месото, и дори наведе глава, за да оближе сока, потекъл по китката му.

— Е, сега вече знаем, че имаме приятели на две места — каза Гео.

— И къде са те? — поинтересува се Урс.

— Там горе. — Гео посочи мястото, където маймуноподобното същество се бе скрило в джунглата. — И там долу — този път посочи към реката.

— Май че си прав — съгласи се с него Урс.

— А това пък ме подсеца за нещо — продължи Гео, обърнат вече към Снейк. — Къде, по дяволите, беше, преди да се появиш снощи? Хайде, викай.

— На брега... — каза Снейк.

— И нашите водни приятели те пренесоха дотук по реката?

Снейк кимна.

— А защо те нямаше на брега, когато ние тримата се събрахме там?

— Още... не... бях... стигнал... там... — каза Снейк.

— А къде беше?

— Кораба...

— Върнал си се на кораба?

— Не... на... кораба — каза Снейк, после тръсна глава — ... твърде... трудно... за обясняване...

— Не може да е чак толкова трудно — възрази Гео. — Освен това трябва да знаеш, че въпреки помощта, която ни оказваш, ти си под доста тежко подозрение.

Изведнъж Снейк се изправи и им даде знак да го последват. Те се надигнаха и тръгнаха подире му. Като се изкатериха по брега и навлязоха в гората, Урс, който още дъвчеше, не се стърпя и попита:

— Къде отиваме?

Снейк ги подкани да продължават и с жест им показва, че трябва да мълчат. След минута излязоха на поляната край казармата. От трупове не имаше и следа. Гео забеляза в тревата тоягата на Урс, потъмняла от кръв в единия край. Снейк ги водеше към руините. Слънчевата светлина обагреше в жълто връхчетата на тревата край стените. Снейк се спря, повдигна скъпоценния камък от гърдите на Ийми и го накара да засияе. Предупреди ги още веднъж да не вдигат шум и пристъпи прага на първото празно помещение.

Минаха по пропукания циментов под и стигнаха до зеещия правоъгълник на следващата врата. Снейк хлътна в него. Те го последваха. От оголените водопроводни тръби на тавана висяха гъсто накачени огромни и раздърпани черни чували; те представляваха зловеща гледка на изкуствената светлина от скъпоценния камък. Продължиха нататък, докато стигнаха под един, който висеше по-далеч от другите. Снейк насочи лъча към дъното му и размаха ръка.

— Навярно се опитва да ни каже, че те не виждат — прошепна Урс.

Всички мигом се извърнаха към него с пръст на устните.

В същото време откъм чувала се чу шумолене като от мокра хартия и едно крило се разпери; сляпо червено око премигна от обърнатото надолу лице и се затвори. Крилото се прибра, а те се измъкнаха на пръсти навън, под слънчевата светлина. Никой не проговори, докато не стигнаха брега на реката.

— Какво се опитваше... — започна Гео, но се сепна от дразнещо високия си глас, и продължи по-тихо. — Какво се опитваше да ни кажеш?

Снейк посочи Урс.

— Това, дето го каза той? Че не виждат, а само чуват?

Снейк кимна.

— О, много благодаря — каза Гео, — но аз го разбрах още снощи.

Снейк сви рамене.

— Това не е достатъчен отговор — намеси се Ийми.

— И още един въпрос — обади се Гео. — Защо ни показваш всичко това? Ти, изглежда, добре познаваш тия места. Идвал ли си на Аптор преди?

Снейк сякаш не го чу. После кимна.

Те мълчаха.

Накрая Ийми попита:

— Какво те кара да му задаваш тези въпроси?

— Нещо в първата теория — отвърна Гео. — От известно време разсъждавам по нея. И Снейк сигурно е разбрал това. Джорд искаше да се отърве от Ийми, Уайти и Снейк и само по една случайност попадна първо на Уайти вместо на Снейк. Искал е да погуби Уайти и Ийми заради нещо, което те са видели, или биха могли да видят, когато са били на Аптор с Арго. Просто ми мина през ум, че е искал да се отърве от Снейк по същата причина. Което означава, че той може да е идвал на Аптор и преди.

— И Джорд е бил на Аптор преди — намеси се Урс. — Ти каза, че тъкмо тогава е станал техен шпионин.

И тримата погледнаха към Снейк.

— По-добре да не му задаваме повече въпроси — предложи Гео. — Няма да имаме кой знае каква полза от отговорите, пък каквото и да разберем от тях, имаме да вършим работа, а ни остават седем... не, шест дни и половина.

— Прав си — каза Ийми.

— Ела, зло, че без тебе по-зло — обърна се Урс към момчето. — Да тръгваме.

Снейк подаде на Ийми металната верижка с камъка. Чернокожият младеж я окачи на врата си. Поеха нагоре по реката.

* * *

Към обед слънцето вече сипеше жар от небето. Спряха да поплуват и да се разхладят. С неизказано удоволствие размахваха ръце и потапяха глави в студената вода. Дори се гмуркаха, за да търсят своите водни помагачи, опипвайки напосоки чакълестото дъно, откъдето вадеха само мокри клонки и камъни. Неусетно се впуснаха в шумно състезание, в което, трябва да се признае, победител излезе Снейк заради многото си ръце.

После легнаха на покритите с мъх скали, пъдейки ситните мушици, които кацаха по телата им. Слънцето, превърнало се в златни монети върху клепачите на затворените им очи, продължаваше топло да грее.

— Гладен съм — каза Урс и се обърна на хълбок.

— Току-що ядохме — отвърна Ййми и седна. — Но и аз съм гладен.

— Ядохме преди пет часа — обади се Гео. Слънцето хвърляше обръчи разтопен метал по повърхността на реката. — И не можем да се излежаваме тук цял дан. Дали ще можем да намерим някое от онези животинчета, дето взехме от... вълка вчера?

— Или пък някой дружелюбен и мил лешояд? — предложи Ййми.

— Пфу! — потръпна Урс.

— Ей — обърна се Ййми към Гео. — Да не задаваме на Снейк въпроси означава ли също така, че не бива да го питаме къде се намира Храмът?

Гео вдигна рамене.

— Или ще стигнем, или не. Ако вървахме в грешна посока и той знаеше това, досега щеше да ни каже, ако искаше.

— По дяволите с това обикаляне в кръг! — възкликна Урс. — Ей ти, малък четирирък негоднико! Виждал ли си някога мястото, където отиваме?

Снейк поклати глава.

— Знаеш ли пътя дотам?

Снейк отново поклати глава.

— Чудесно! — Урс щракна с пръсти. — Напред, приятели, отново сме на път към неизвестното! — Той се ухили язвително, ускори крачка и те тръгнаха след него.

Като изминаха една миля, гладът отново застърга с костеливи пръсти стомасите им.

— Нямаше да е зле да си спестим малко от закуската — промърмори Урс. — Нали казахте, че няма да се развали бързо, защото кръвта му е изцедена.

Гео внезапно изостави брега и навлезе в гората.

— Елате — повика ги той — да търсим храна.

Лианите тук бяха толкова нагъсто, че се наложи да ги секат с мечовете си. Там, на брега, където бяха изсъхнали от слънцето, полесно се вървеше. Край реката въздухът беше сух и горещ, а тук — хладен и влажен; мокри листа се лепяха по ръцете и раменете им. Почвата под краката им беше мочурлива.

Неочаквано пред тях изникна постройка. Ивици мъх бяха изпъзели на двацет, че и петдесет фута нагоре по стените от лошо споени камъни. Джунглата достигаше почти до основите ѝ. Сградата се бе килнала на една страна в мочурливата почва. Изглеждаше безнадеждно изоставена и по-примитивна от казармите. Те си проправиха път до входа, където на две колони, дебели шест фута в основата си и високи петдесет, се извисяваше арка. Камъните бяха грубо одялани.

— Това е храм! — възкликна Гео.

Стълбите бяха засипани с отломки, а малкото светлина, която проникваше през гъсто сплетената джунгла, изчезваше в плътната сянка под голямата арка. Тъмна ивица от едната страна на базалтовата врата подсказваше, че е открената. Тръгнаха нагоре по стълбите, като отместваха падналите клони. Над тях шумоляха листа. Подритваха малките камъчета от пукнатините в скалата. Гео, Ийми, после Снейк и накрая Урс се промушиха през вратата.

От високия свод бяха нападали цели блокове и проникващите през дупките снопове светлина, изпълнени с бавно танцуващи пращинки, достигаха посипания с отломки под.

— Мислиш ли, че това е Храмът на бог Хама? — попита Урс. Гласът му глухо прокълтя в каменното помещение.

— Съмнявам се — прошепна Гео. — Поне не е този, който търсим.

— Може да е изоставен — каза Ийми. — Току-виж сме намерили нещо, което ще ни е от полза.

Голяма, черна сянка нахлу с пляскащи криле през един отвор в тавана. Те отстъпиха назад с вдигнати мечове. След миг мълчание Гео подаде своя скъпоценен камък на Снейк.

— Накарай го да свети. Бързо!

Снейк вдигна камъка над главата си и от него избликна синьозелено сияние. Ред колони крепяха рухналия таван. На силната светлина те видяха птицата, кацнала върху архитрава между две от колоните. Тя протегна шия към тях, изграчи дрезгаво, после излетя навън. Още няколко секунди чуваха пляска на крилете ѝ.

Те не виждаха олтара, но между колоните имаше врати и след като очите им привикнаха с полумрака, забелязаха, че част от стената не бе устояла на времето. Широка пролука бе почти изцяло запълнена с лиани. Зелени лъчи проникваха тук-там измежду листата.

Те тръгнаха към олтара, препъвайки се в отломки и камъчета.

Зад парапет със сложни плетеници, на върха на каменно стълбище, стърчаха останките от огромна статуя. Фигура на мъж, изсечена от някаква черна скала, седеше с кръстосани крака върху подиум. Едната ръка заедно с рамото се бе отчупила и парчетата се търкаляха по стълбите. Досами парапета бе паднала част от дланта с пръстите, дебели колкото бедрото на Урс. Главата на идола я нямаше. В ръцете си статуята изглежда бе държала нещо, но то липсваше.

Гео отмина парапета и се спря пред няколко каменни саркофага.

— Ела тук, Снейк! — извика той. — Дай светлина!

Снейк се подчини и с помощта на Ийми и Урс Гео отмести капака на единия саркофаг.

— Какво има вътре? — попита Урс.

— Книги — отвърна Гео и извади някакъв пращен том. Ийми се пресегна през рамото му и разгърна страниците с тъмните си пръсти.

— Древни ритуали — обясни Гео и отстрани ръката на Ийми. — Все още са четливи.

— Дай да видя — каза Ийми. — Учил съм при Еадну в университета Олкс Олн.

Гео го погледна с усмивка:

— Отдавна съм забелязал, че някои от идеите ти ми звучат твърде познато. Аз бях ученик на Уелис. Нашите преподаватели никога не разговаряха помежду си. Изненадан съм! Значи и ти си учил в Олкс Олн?

— Хм — изсумтя Ийми, разлиствайки книгата. — Качих се на този кораб само за да поработя нещо през лятото. Ако знаех къде ще попадна, щях да си остана на брега.

Стърженето в стомасите бе забравено миг след като двамата попаднаха на ритуалите на Хама.

— Твърде се различават от тези на Богинята — забеляза Ийми.

— Очевидно — съгласи се Гео. — Чакай! — Ийми разгръщаше страниците напосоки. — Виж това!

— Какво е то? — попита Ийми.

— Стиховете — отвърна Гео. — Същите, които рецитираше Арго...

Той зачете на висок глас:

*Прободено, в сърцето на дъб чер
сред кръгове годишни светли
окото на бог Хама губи взор
сред огън, дим и пепел.*

*На лед да стане капката в ръката,
земята с песни да разтърсим.
Привет на стройните мъже
и стройните жени.*

*Взemi от сломена вълна
сол, водорасли и злато.
Стрелата се впила в ума.
О, ужасът на времето тъй стар е!*

*Сол препълва пак сърцето и затлачва
и мисъл, и спомен. През водораслите,
пуснали корен, ти върни се
със злато в ръцете.*

*Видение в плен на очите —
ясенът с клони, окъпани в кръв.
Ти на своя затвор през вратите излез*

и кал хвърли по тиса пръв!

— Това е другата версия на поемата, която открих в очистващите ритуали на Арго. Чудя се дали и други стихотворения в древните ритуали на Лептар са имали своите паралели на Аптор.

— Твърде вероятно — отговори Ййми. — Особено ако първото нашествие от Аптор е било непосредствено преди очистването, а може би го е и предизвикало.

— А какво ще ядем — обади се неочаквано Урс, седнал на стъпалата пред олтара. — Вие двамата учени може да спорите и цял ден, но ние ще умрем от глад, докато стигнете до някакъв извод.

— Прав е — каза Ййми. — Освен това ни чака път.

— Дали ще ви прозвучи като нахалство от моя страна, ако ви предлага да си поблъскате умните глави над въпроса как да си набавим някаква храна? — попита Урс.

— Чакай малко — сгълча го Гео. — Тук има нещо за погребенията на мъртвите. Да, така си и мислех. — Той отново зачете на глас:

*Сред пищност ярка мъртвите прекрачват отвъд,
далеч от тоя свят на полуздрача.*

— Какво означава това? — попита Урс.

— Че мъртвите са били погребвани заедно с всичко необходимо. Бях почти сигурен, че е така, но исках все пак да проверя. Това означава още, че в гробовете им са слагали и храна.

— Първо, как ще открием гробовете, и второ — ядохме вече достатъчно мърша — каза Урс и се изправи.

— Ей там — извика Гео.

Приблжиха се към редица заключени врати зад клоните. Гео се взря в надписа.

— Гробници — установи той и се опита да завърти дръжките, които представляваха двойка колелца, в противоположни посоки. — В един такъв древен и запустял храм ключалките трябва да са ръждясали, ако приличат на ключалките в гробниците на Лептар.

— Изучавал ли си древните гробници? — заинтересува се Ийми.
— Професор Еадну ги смяташе за загуба на време.

— А Уелис говореше само за тях — засмя се Гео. — Хайде, Урс, заеми се с това.

Мърморейки недоволно, Урс пристъпи напред, хвана колелцата и ги завъртя. Едното се счупи и остана в ръцете му. Със стържещ звук другото поддаде.

— Мисля, че ще стане — каза Гео.

Тримата заедно дръгнаха вратата и сполучиха да я открехнат. Дръгнаха още веднъж и тя се отвори.

Снейк влезе пръв.

На каменната маса лежеше съсухрено човешко тяло с плешива глава. Сухожилията изпъкваха по кафявата кожа, ръцете и прасците. Тук-там висяха късчета плат. На пода имаше запечатани делви, купища пергамент и ритуални принадлежности.

Гео се приближи към делвите.

— В тази има зърно — каза той. — Помогни ми.

Двамата с Ийми вдигнаха големия съд, за да го преместят до вратата.

Внезапно писък прониза прашния въздух и студентите се стреснаха. Делвата се изплъзна от ръцете им, строши се и зърното се пръсна по земята. Писъкът прозвуча отново.

На срутената стена отсреща, на фона на зелената мозайка от листа, Гео забеляза пет от маймуноподобните същества. Едното скочи долу, изскимтя и се втурна към вратата на гробницата. След него хукнаха още две, а после и останалите. Веднага и други заеха мястото им на стената.

Три от съществата нахлуха в килията. С остри нокти и зъби се нахвърлиха върху изсъхналото тяло. Тялото се замята под лапи и муцуни. Едната му ръка щръкна във въздуха над приведените глави и гърбове и падна на края на каменната маса; пречупи се под лакътя и дланта изтрака на пода.

Четиримата другари заотстъпваха към входа, без да откъсват очи от сцената на осквернението. На прага се обърнаха и хукнаха по стълбите. Тичаха, без да спрат дори за миг, доде не стигнаха реката с окъпаните от слънцето скали. Там поеа дъх и мълчаливо продължиха.

Скоро гладът отново напомни за себе си. От време на време се споглеждаха — в очите им все още се четеше ужасът от преживяното.

ГЛАВА СЕДМА

Някакво дребно животинче пресече пътеката пред тях. Снейк светкавично грабна с една от ръцете си остър камък и го заби в черепа му. Разряза го, накладоха огън и позалъгаха глада с изпеченото месо. Следвайки сенките си в слънчевия следобед, продължиха нагоре по реката.

Пръв привлече вниманието им Урс:

— Погледнете към отсрещния бряг!

Реката тук беше по-широка и бавна, но въпреки голямото разстояние те различиха изградена от човешка ръка дига.

Неколкостотин метра по-нататък, пак на другия бряг, Ийми зърна някакви заострени кули, стърчащи над върховете на дърветата. Всичко стана ясно, когато гората отгатък свърши и на фона на небето се възправиха зданията и кулите на голям град. Голяма част от тях бяха рухнали или пропукани. Под жълтеникавите облаци грозно стърчаха подпорни греди. Между кулите се виеха издигнати над земята пътища — на места бяха пропаднали и заплашително надвиснаха над улиците. Речният пристан беше пуст.

— Вероятно Храмът на бог Хама е там — предположи Гео. — В края на краищата, най-големият храм на Арго се намира в най-големия град на Лептар.

— Че на Лептар има ли толкова голям град? — попита Урс, изпълнен със страхопочитание.

— Как ще се прехвърлим отгатък? — отклони разговора Ийми.

Но Снейк вече бе поел надолу към реката.

— Май ще трябва да го последваме — каза Гео и заслиза по скалите.

Снейк скочи във водата. Ийми, Гео и Урс направиха същото. Още преди да заплува, Гео почувствува как познати ръце обхващат тялото му. Този път той не се възпротиви; усети, че губи съзнание и се понася с огромна скорост.

Дойде на себе си отново на повърхността. Пред него се издигаше каменната стена на дигата, отзад се простираше широката река. Той отметна кичур черна коса от очите си и заплува към стената. Снейк и Урс изникнаха вдясно от него, а секунда по-късно отляво се показа и Ийми. Чудеше се как ще се изкатери по дигата, когато забележа ръждива метална стълба, спускаща се до водата. Хвана се за парапета и се вдигна на мускули.

Първото стъпало се счупи под тежестта му и той падна обратно в реката с раздрани от ръждивото желязо длани. Направи втори опит, но този път стъпи в самия край на откършената пречка. Вече горе, той се обърна и извика на другарите си:

— Стъпвайте плътно в края!

Снейк се закатери, следван от Урс. По средата на стълбата кракът на едрия мъж пропадна; той успя да се задържи, но скобите, прикрепящи стълбата, едва не изскочиха от каменната стена. Все пак издържаха. Ийми също благополучно се изкатери горе на широкия бетонен ръб. Преодолели и това препятствие, те обърнаха погледи към града.

Навсякъде цареше разруха. Сградите до реката изглеждаха така, сякаш не са били строени на земята, а пуснати от небето, за да се разбият на пух и прах. Ръждясали жезла стърчаха изпод руините.

Тръгнаха по тясна уличка сред купища отломки от две големи здания. След няколко пресечки стените станаха толкова високи, че се движеха сякаш по дъното на каньон.

— Как ще открием храма? — недоумяваше Урс.

— Може би ще трябва да се изкачим на покрива на някоя запазена сграда — предложи Гео.

Те вдигнаха очи. Небето беше покрито с жълтеникави облаци. От пролуките помежду им струеше сумрак.

Насочиха се към едно здание. От стената му се бе откъснала метална плоча. Пристъпиха през отвора във високо, празно помещение. От многото осветителни тръби на тавана горяха бледо само няколко. Една от тях примигваше. Сред помещението висеше метална табела с надпис:

ЕЛЕКТРИЧЕСКА КОМПАНИЯ „НЮ ЕДИСЪН“

А отдолу, с по-малки букви:

СВЕТЛИНА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

На пода, под разни тръби, кабели и тесни мостчета, се виждаха огромни цилиндри, четири-пет пъти по-дълги от човешки бой. По едно от мостчетата четиримата стигнаха до спираловидно стълбище, водещо към горния етаж.

— Чуйте! — каза Урс.

— Какво има? — попита Гео.

Един от цилиндрите тихо бръмчеше.

— Този е — посочи Урс.

Заслушаха се за миг и продължиха. Докато се изкачваха, по висящото се стълбище, им се стори, че огромното помещение се завърта в кръг и започва да потъва. Горе попаднаха в тъмен коридор. В края му светеше червен надпис:

ИЗХОД

От двете страни на коридора в червеникавата светлина се открояваха врати. Гео посегна и отвори една. Обля ги ярка дневна светлина. Озоваха се в стая, чиято външна стена бе срутена. От неравния под стърчаха жезла.

— Какво е ставало тук? — попита Урс.

— Вижте — обади се Ййми. — Сигурно този надлез при рухването си е ударил стената и я е съборил.

Близо петметрова лента от надземния път се бе забила в помещението под невъзможен ъгъл. Парапетът беше изкривен, но стълбовете на уличните лампи се бяха запазили здрави.

— Дали ще можем да се качим горе — попита Гео. — Не изглежда много стръмно.

— За какво да се качваме? — поиска да узнае Урс.

— За да можем отвисоко да се огледаме и да открием сграда, която да прилича на храм.

— А, добре — съгласи се Урс.

Тръгнаха към висящата грамада, но Гео внезапно изкрещя:

— Бягайте!

Успяха да скочат върху наклонения бетон тъкмо навреме, за да видят как подът, където току-що бяха стояли, се пропуква. Парчета цимент се откъснаха и се разбиха с трясък долу на улицата, три етажа под тях. Бетоновата лента от надземния път, където бяха накацали, се залюля нагоре-надолу. Когато люлеенето затихна, Гео пое дъх и погледна към улицата. Облакът прах се слягаше.

— Да вървим — подкани ги Урс. Общо взето, тротоарът беше в добро състояние. Парапетът тук-там бе изкривен, но пътят изглеждаше стабилен и те закрачиха уверено между сградите от двете им страни под лъчите на залязващото слънце.

Стигнаха до един разклон и продължиха в лявото отклонение. На следващия разклон отново свиха вляво. Някаква табела, дълга колкото половин тримачтов кораб, висеше накриво от стената на една сграда:

УМТХ
ЦЕНТЪР ЗА СВЕТОВНИ НОВИНИ, СЪОБЩЕНИЯ
& ЗАБАВНИ ПРОГРАМИ

Бяха завили вече зад ъгъла, когато Снейк внезапно спря и притисна ръка към главата си.

— Какво има? — попита Гео.

Снейк направи крачка назад. После посочи към УМТХ.

— Боли...

— Къде те боли?

Снейк отново посочи сградата.

— Какво, там има някой, който мисли твърде силно ли?

— Мислеща... машина... — каза Снейк. — ...радио...

— Радиото е мислеща машина и там има радио, което ти причинява болка? — изтълкува неуверено Гео. Снейк кимна.

— Какво „да“? — попита Урс.

— Да, там има радио и то му причинява болка — обясни Гео.

— Ами онова радио, дето ни го показва преди, защо не му причиняваше болка? — упорствуваше с въпросите си Урс.

Ийми огледа внушителната сграда, където се помещаваше УМТХ, и каза:

— Това може би е по-мощно.

— Слушай какво — обърна се Гео към Снейк. — Ти оставаш тук, а ако ние открием нещо, ще се върнем да ти кажем. Става ли?

— Може пък той да се справи с това радио — каза Урс. Снейк погледна към УМТХ, прехапа устни и решително тръгна напред. След десет крачки той стисна главата си с ръце и отново заотстъпва. Гео и Ийми се втурнаха да му помогнат. Върнаха го извън полето на действие на УМТХ; лицето на Снейк беше изопнато и бледо.

— Стой тук — каза Гео. — Ще се върнем. Не се тревожи.

— Това чудо може и да спре да му действа — каза Урс. Ако той се затича, може да успее да се измъкне достатъчно далеч, където радиото няма да го достигне.

— Защо толкова държиш и той да дойде? — попита Гео.

— Скъпоценните камъни — напомни Урс. — Ако попаднем в беда, кой ще ни измъкне?

Настъпи мълчание. Синкав здрач покриваше жълтеникавото небе и сенките им върху паважа постепенно избледняваха.

— Според мен Снейк сам трябва да реши — каза Гео. — Мислиш ли, че ще успееш?

Снейк кимна.

— Хайде — обърна се Гео към другите.

Чу се прищраквапе и крайпътните лампи се запалиха. Доста от тях все още работеха и очертаваха двете страни на стръмноизкачващото се пътно платно, което се губеше в далечния здрач.

— Хайде — повтори Гео.

Светлините удвояваха и утрояваха сенките им по пътя. Стигнаха ново отклонение, което извеждаше на още по-стръмна отсечка. Гео се обърна назад. Снейк, смален и невзрачен, седеше на парапета с крака на долния напречник, скръстил единия чифт ръце и подпрял лакти на другия чифт върху коленете си. Сянката му тъмнееше на пътя пред него.

— Няма да е зле да помним откъде минаваме — сети се Гео, след като изминаха още неколкостотин ярда.

— Мога да ви отведа обратно до „Ню Едисън“ — каза Ийми, — ако смятате, че ще е от полза.

— Просто запомняй разклоните — каза Гео.

— Това и правя — увери го Ийми.

— Докато стигнем на върха на това нещо, и аз не знам какво е то — замърмори Урс, — няма да можем да виждаме нищо. Ще е вече съвсем тъмно.

— Тогава да побързаме — срязва го Гео.

Залезът обагреше в медночервено едната страна на кулите, а другата тънеше в синкава сянка. Тесни отклонения водеха към зданията от двете страни. Покрито с някаква пластмаса стълбище ги изведе още по-нагоре, на магистрален път. Видяха огърлицата от светлини ниско долу под краката си, откъдето идваха „Ню Едисън“ и УМТХ все още се извисяваха зад гърба им. Отпред се издигаше друга, още по-висока сграда, но вече се срещаша и по-ниски покриви.

Все по-малко лампи светеха и те можеха да виждат благодарение на бледото сияние от лампите по съседното успоредно шосе. Малко преди да навлязат в един тъмен участък, отсреща съзряха силует на някаква фигура.

Спряха като по команда.

Фигурата изчезна.

Сметнаха, че само така им се е привидяло, и продължиха, взирайки се в сивкавия мрак от двете им страни. Малко по-нататък Гео внезапно застина на място:

— Там...

На шейсетина метра пред тях от пътя се надигна гола жена, която започна да се отдалечава заднишком и потъна в следващия тъмен участък.

— От нас ли се уплаши? — попита Ийми.

Урс докосна камъка върху гърдите на Ийми.

— Нямаше да е лошо, ако не беше толкова тъмно.

— Никак — съгласи се Ийми, — но Снейк го няма.

Под следващата светеща лампа лежеше прострян скелет. Ребрата му хвърляха отчетливи сенки върху настилката. Ръцете бяха вдигнати над главата, а единият крак бе праметнат върху другия под невъзможен ъгъл.

— Какво по дяволите е това? — изуми се Урс. — И откъде се взе?

— Сякаш току-що е оставен тук — каза Ийми.

— Да се връщаме, а? — колебливо предложи Урс.

— Какво може да ти стори един скелет? — намеси се Гео. Урс не се предаваше:

— Ами жената?

— Ето я, идва пак — прошепна Гео.

Всъщност, към тях се приближаваха две фигури. Урс, Гео и Ийми тръгнаха да ги пресрещнат. Фигурите се спряха, едната стоеше на няколко крачки пред другата. После се свлякоха на пътя. Гео дори не разбра дали паднаха, или просто легнаха бързо.

— Да продължаваме ли? — попита Урс.

— Продължаваме.

Тишина.

— Продължаваме — повтори Гео.

* * *

На мястото, където бяха изчезнали фигурите, лежаха два скелета.

— Не изглеждат опасни — каза Гео. — Но какво им става? Умират всеки път, щом ни зърнат.

— Ей! Какво е това? Слушайте! — каза Ийми. Дочуха лепкав, жвакащ звук, сякаш отнякъде капеше рядка кал. От небето ли? Не, не от небето, а от магистралата, която пресичаше тяхната на петдесет фута над главите им.

На десет фута пред себе си върху настилката видяха капка от някакво вещество, която се уголемяваше.

— Напред — каза Гео.

Заобиколиха мястото и отминаха още четири скелета. Капещият звук зад гърба им се усилваше.

Обърнаха се в момента, когато нещо изплува изпод бялата трепкаща светлина на лампите. Беше някаква прозрачна трептяща маса, изпълнена с мехурчета. Нещото се плъзна напред, пресече пътя и се понесе към скелетите. Костите им се врязаха в него, то се разля наоколо им, покри ги, сля се с тях. Последно потръпване и от безформената маса се образуваха ръце, глава, крака. Гол мъж застана на колене, после се изправи — тялото му вече бе от непрозрачна плът. В лицето се вдълбаха очни кухини. Появи се уста, гърдният кош

започна да се движи. От устата му долетяха влажни, обвити в облачета пара звуци от неравномерно дишане.

Фигурата тръгна към тях с разперени ръце. Тогава, в тъмнината зад нея, те видяха другите.

— По дяволите! — извика Урс. — Какво са...

— Или едното, или и двете — отвърна Гео, отстъпвайки назад. — Повече месо, или повече кокали.

— Внимание! — извика Ййми. — Зад нас!

Зад тях стояха неподвижно още седем, докато другите напредваха. Урс измъкна меч от колана си. Острието проблясна под светлината на уличните лампи. Той се хвърли към водача им, нанесе удар по вдигнатата му ръка и отскочи. От раната на лакътя бликна течност и обля хълбока на съществото.

Ръката плъсна на настилката. Потрепващата пихтиеста плът се отдели от костта. Докато Урс се оттегляше, една от следващите фигури стъпи право в желето на отсечената пъка, което полепна по глезена ѝ и попи в него.

Зърнаха вход към покрито стълбище, отвеждащо на по-горното ниво. Те се шумгнаха вътре и хукнаха по стъпалата. Гео хвърли поглед назад. Едно от съществата ги следваше. Бяха достатъчно високо, за да получат представа за целия град. Зад прозрачното покритие на стълбището градът се простираше в паяжина от светлини, които се издигаха, образуваха кръгове и се спускаха като влакчета в увеселителен парк. Две от светлините привлякоха вниманието на Гео — бледочервен отблясък отвъд реката и джунглата, отразен във водата, и бледооранжево сияние сред покривите на сградите.

Той забеляза всичко това, докато тичаше по стълбището. Клокоченето зад тях се превърна в бучене. Гео излезе горе и изкрещя:

— По-бързо!

Измъкнаха се от изхода и замръзнаха на местата си. Пред тях се изправяше пихтиесто чудовище с големината на двуетажна къща. Те предпазливо заобиколиха пулсиращата маса. Светлината на лампата проникваше през прозрачното му туловище и те видяха как един череп вътре в него бавно изплува на повърхността и отново потъва.

— В името на Арго... — пригответи се Урс.

— Не го нападай! — възпря го Гео. — Ще ни погълне.

То всмука нещо от входа и тежко се разтресе. Половин дузина фигури се отделиха от предния край на родителя си и се заклатушкаха пред него.

Гео каза:

— Като че ли не могат да се движат много бързо...

— Да се махаме оттук! — прекъсна го Урс.

Хукнаха напред и почти веднага потънаха в неосветен участък. Пред тях пламтеше сияние.

Изведнъж Урс извика:

— Внимание!

Внезапно пътят пропадна. Спряха се и предпазливо приближиха до ръба. Парче от настилката се бе откъснало и железни греди провисваха към рухналата до основи сграда, откъдето идеше оранжевото сияние. От горния край на една стена, която не бе напълно разрушена, стърчаха железа. Блясъкът идваше от сърцето на развалината.

— Какво според тебе е това? — попита Гео.

— Не знам — отвърна Ийми.

То се влачеше зад тях. Безброй фигури ги следваха в сянката, но изведнъж се свлякоха на земята и с все същия звук плътта се смъкна от костите, втвърди се и тръпнеща отново се надигна в светлината.

— Да вървим! — заповяда Гео.

Ийми пръв стъпи на огънатите железа, наклонени към грейналата бездна.

— Ти си луд — каза Урс, но съществуването се приближаваше и той добави: — Побързай!

Един след друг тръгнаха по широка носеща греда. Заревото отдолу ги осветяваше, разперените им встрани за равновесие ръце пламтяха в бледооранжево.

Пред тях, върху разрушената стена, се четеше надпис между виолетови трилистни детелини:

АТОМНАТА ЕНЕРГИЯ ЗА БЛАГОДЕНСТВИЕТО
НА ЧОВЕКА

Гредите извиваха встрани, после надолу и се съединяваха с други. Ийми се подпря на колене и длани и се приготви да се спусне върху следващия бетонен участък. Той забеляза нещо, подсвирна тихо, но продължи. След него идваше Урс. Като видя какво бе забелязал Ийми, ръката му се стрелна към гърдите на Гео и сграбчи камъка.

Гео го хвана за китката:

— Това няма да ни помогне сега. Какво има?

Урс затаи дъх и бавно продължи надолу, без да отговори. Гео чевръсто го последва.

Плетеницата от греди, над която се озоваха, бе покрита с гъсто, треперещо вещество. Едри пихтиести капки висяха от стоманените траверси и проблясваха пад заревото. Те трептяха, изпускаха дим, откъсваха се и пропадаха в мрака. Тук-там някоя получовешка фигура се надигаше да се озърне, да изтласка общото туловище напред, но бързо губеше очертания и се разтваряше в пихтията. Грамадно и шумно, то се мъкнеше напред, озарено от бледото сияние; на места провисваше между гредите, изпускахе дим, части от него се сгърчваха и се откъсваха. Гео се канеше да продължи, но извика:

— Чакайте малко!

То бе спряло. Претърколи се в жълтеникавата светлина, провисна, изпусна пушек и замря.

— Май не може да продължи, а? — попита Урс.

— Не ми се вярва — отвърна Гео.

В оранжевите отблясъци се надигна скелет със свличаща се от костите плът. Той залитна, изпусна пара и плъсна в дълбоката стотици метри сянка. Гео се държеше здраво за гредата пред себе си.

Оранжевата светлина ярко очертаваше китката и ръката му до лакътя, откъдето започваше сянката.

Това, което се случи после, го накара така силно да стисне гредата, че по челото му изби пот. Ненаситното туловище, въоръжено вече с пипала, се придвижи на тласъци до нащърбения край и се хвърли върху плетеницата от жезла, която се наклони към тях. Те отскочиха.

То спря.

Кипеше, гореше, гърчеше се. Внезапно се изхлузи, димейки между жезлата. Опита се да се прехвърли горе. Човешки фигури заскачаха да се уловят за края на платното, не сполучиха и се

стрелнаха надолу като трасиращи куршуми. То метна огромно пипало назад към пътя, но то се оказа късо и се стовари с плясък долу. Цялото туловище се разтресе. Изплъзна се от железата. Пипалата се увиваха около тях и се размахваха из въздуха. Накрая то се пръсна на десетки късове, които полетяха надолу и се изгубиха в бездната.

— Ръката ми изтръпна — оплака се Гео и пусна гредата.

Изкатериха се обратно на пътя.

— Какво всъщност стана? — попита Ийми.

— Каквото и да е, радвам се, че свърши — заяви Урс.

Нещо изтрополя в тъмнината пред тях.

— Това пък какво беше? — трепна Урс.

— Спънах се — каза Гео.

— В какво? — попита Урс.

— Няма значение — отвърна Гео. — Да вървим.

След петнайсет минути стигнаха стълбището към долното шосе. Оказа се, че Ийми има отлична памет и цял час уверено ги води обратно по разклоните.

— За бога — рече Гео, разтривайки ръката си. — Май съм стискал онова желязо по-силно, отколкото трябва. Адски ме боли.

Урс погледна дланите си и ги потри.

— Чувствувам ръцете си някак особено — обади се Ийми. — Като изгорели от слънцето.

— Това е нищо — отвърна Гео. — Нямах представа как ме боли.

След дваайсет минути Ийми спря:

— Ето, тук някъде трябва да е.

— Ехей! — извика Урс. — Ето го Снейк!

Те се втурнаха напред, а момчето скокна от парапета. То сложи ръце на рамената им, засмя се и ги задърпа напред.

— Извади късмет ти — каза Урс. — Да беше дошъл с нас, че да видиш.

— Той е бил с нас духом, ако не телом — засмя се Гео. Снейк кимна.

— Какво си ни задърпал? — попита Урс. — Я слушай сега, ако ще получаваш от време на време такива главоболия, защо не ни научиш какво да правим с тия мъниста? — Той посочи скъпоценните камъни на вратовете на Ийми и Гео.

Но Снейк продължаваше да ги тегли.

— Иска да побързаме — каза Гео. — Да видим защо.

Пропадналият под нравеше невъзможно слизането през „Ню Едисън“. Но надземният път, макар и несигурен, се спускаше надолу и те тръгнаха по него. На два пъти се пропукваше под самите им нозе и трябваше да се катерят по парапета. Тук не светеше нито една лампа, но от време на време зърваха окъпаната в лунна светлина река, проблясваща измежду сградите. Най-накрая стигнаха до непреодолимо широка пукнатина. На четири фута под усукания парапет видяха улицата, която водеше към крайречния квартал. Един след друг Снейк, Иймни Урс се прехвърлиха долу. Щом стъпи на земята, Урс, смръщен от болка, разтри дланите си.

— Подай ръка — помоли го Гео. — Рамото ми направо гори.

Урс помогна на приятеля си да прескочи парапета. И почти веднага, сякаш ги очакваше, зад тях избълбука гъста течност. Ранено, нещото се показа иззад рухналото шосе и пристъпи в светлината, която ясно очерта браздите по сбръчканата му ципа.

— Да бягаме! — изрева Урс и те хукнаха по улицата. От двете ѝ страни срутениите стени зловецко се зъбеха под лунната светлина.

Видяха го как запълни с туловището си улицата, как се излива по каменната настилка и се плъзга по отломките от съборените здания.

На ръба на пристана те спряха и се обърнаха. Съществуването стоеше сякаш разколебано. От тялото му вляво и вдясно се проточиха пипала. Едното от тях се превърна в човек. Застанал в челото на течната маса, той вдигна ръка и им махна под лунната светлина.

Гео скочи във водата и когато усети допира на обгръщащите го ръце, осъзна две неща едновременно. Първо, кожената връв я нямаше на врата му. Второ, рамото му пламтеше от болка, сякаш нервите и сухожилията му бяха пристегнати с нажежена до бяло стоманена тел. Всяка вена, всеки капиляр сякаш бяха част от огнена паяжина.

Мина доста време, преди да дойде на себе си. Усети, че се издига и отвори уста, очаквайки да погълне вода, но вдъхна хладен въздух. Отвори очи и видя как бялата луна се движи бързо към тъмните очертания на джунглата и изчезна зад нея. Носеха ли го? А рамото му... Изпадна в сънливо полусъзнание, после почувствува силна болка, но когато отвори уста да изкрещи, тъмнината нахлу в гърлото му, обви езика му; той я преглътна в тялото и в мозъка си и я нарече сън...

* * *

...макара медна тел се размотава върху черните плочки. По дяволите, искам да се махна оттук. Да изтичам покрай черните колони, да зърна приличната на пещера зала и огромната черна статуя в другия край, тънеща в сенки. Мъже в черни одежди крачат наоколо. Не ми се ще да се моля този следобед. Аз съм пред вратата; над нея има черен диск с три бели очи. Сега — през вратата и нагоре по черните каменни стълби! Дали ще има някой там? Жив късмет ще е, ако намеря самия Старец. Още една врата с черен кръг отгоре. Отварям я бавно, със студена пот по дланите. Вътре стои мъж и гледа към голям екран. По екрана се движат някакви фигури. Не ги виждам добре, той ми пречи. О, още един. Ха!...

— Не зная как да го нарека: успех или провал — казва единият.

— Скъпоценните камъни на сигурно място ли са или са изгубени?

— Ти какво би казал? — пита първият. — Вече не знам. — Той въздиша. — Не съм отделял очи от екрана откакто излязоха на брега, вече повече от два часа. Всяка измината от тях миля смразява кръвта ми.

— Какво ще докладваме на Въплътения Хама?

— Би било глупаво да му казваме каквото и да било. Просто не знаем.

— Е — казва другият, — още можем да разчитаме на град Нова Надежда, след като те се отърваха от онази суперамеба.

— Сигурен ли си, че наистина са се отървали?

— След облъчването, което суперамебата получи над онова открито атомно огнище? Тя направи всичко възможно да стигне до пристана. После просто се изпържи и стана на парчета.

— И до каква степен те са в безопасност сега? — пита другият.

— Все още нищо не мога да кажа.

Нещо проблясва на масата до вратата. Да, ето го. В купчината вехтории виждам парче метал във формата на подкова. Точно това ми трябва. И самозалепваща лента, по дяволите! Бързо, преди да са ме видели. Чудесно. Сега затваряме вратата баавно. Ооп. Щракна. Хайде, тръгваме — с невинен вид, в случай че излязат. Дано Старецът не

гледа насам. И дано не излязат. Надолу по стълбите; черните каменни стени тичат назад. През другата врата — навън в градината: тъмни цветя, лилави, тъмночервени, някои нашарени със синьо, и големи каменни урни. О, по пътеката идват жреци. Оооп още веднъж, ето го Дъндърхед^[1]. Ще ми каже да влизам да се моля. Ще се скрия зад тази урна. Ето така. Какво ще правя, ако ме спипа? Наистина, сър, няма нищо под одеждата ми на хористка. Я да надникна.

Съвсем, съвсем лека въздишка на облекчение. Не трябва да вдигам шум. Отидоха си. Да разгледаме плячката. Черната каменна урна има дръжка. Тя е около осем фута висока. Едно, две, три — скок!... Дръж се... Тегли. Опитай се да се качиш горе. Ето така. Хладен камък между пръстите на краката ми. И надниквам над ръба — пълна е с боклуци. Сърцето ми ще се пръсне. Ще се пръсне. Ще се пръсне.

Трябва да е някъде тук, ако добре съм запомнил. Рови, рови, рови. Влажната почва приятно гали дланите ти. Ох! Пръстът ми! Ето я. Кафява книжна торба под черната пръст. Издърпай я! Всичко ли е вътре? Отвори я; надникни! На дъното, сред гънките на хартията ситни късчета мед, няколко по-дълги парчета желязо парче дърво, няколко гвоздейчета. Мръсната ми ръчичка добавя към тях макарата медна жица и парчето метал във формата на подкова. Пъхни торбата под дрехата си и... а как по дяволите ще слеза сега? Все забравям. Завъртам се, изкатервам се на ръба, така, и се пускам... По дяволите, дрехата ми се закачи на дръжката.

И падам.

Пак си обелих коляното. Е, все някога ще се науча, Ох, на Дъндърхед ще му изгърми кондензаторът, като види разпраната ми дреха. О, да: *sic vita est*^[2].

Я сега да видим. Сядам и се залавям за работа, ето така. Отварям торбата и изсипвам съдържанието ѝ в скута си. Ровя с мръсните си ръчички.

Подковообразното парче метал, медната жица: много добре. Задръж края на жицата върху метала и започни да я намотаваш в края на пръчката, като въртиш макарата около нея. Върти. Върти. Върти. Тичаме в кръг. Тичаме в кръг. В кръг. Тичаме в кръг; до сутринта ще си имам бобина.

Дрезгав глас:

— И какво си мислиш, че правиш?

Дъндърхед ме е издебнал.

— Нищо, сър — а жезла и жици политат с бясна скорост в торбата.

Гласът:

— Всички послушници под двайсетгодишна възраст задължително се явяват на следобедната служба!

— Да, сър. Тъкмо идвах, сър. — Книжната торба е мушната в гънките на робата ми също тъй светкавично. Нито миг покой. Нито миг! Минавам през градината със сведен поглед, покрай намусен жрец с малко шкембенце. По стените на преддверието има огледала, които отразяват оцветените в синьо и жълто стъкла на прозорците. В огледалото виждам да минават: намусен жрец след по-дребна фигурка с къса червеникава коса и сплескан нос, посипан с лунички. Когато започваме молитвата, се чува подлудяващото, не много тихо дрънчене на метал, приглушено в гънките на тъмната одежда...

* * *

Гео се събуди — и почти всичко беше бяло.

[1] Глупав, тъп човек (англ.) ↑

[2] Такъв е животът (лат.) ↑

ГЛАВА ОСМА

Бледата жена с мънички очи, която се бе навела над него, се изправи. Косата ѝ се надипли по раменете като бяла коприна.

— Събуди ли се? — попита тя. — Разбираш ли ме?

— В Храма на бог Хама ли съм? — попита той. Остатъците от съня все още потрепваха из ъгълчетата на съзнанието му като подухвани от вятъра хартийки. — Приятелите ми... къде са те?

Жената се засмя.

— Приятелите ти са добре. Минахте през най-лошото. Питаш дали това е Храмът на бог Хама? Сам виж. Имаш очи. Не разпознаваш ли цвета на Бялата Богиня Арго?

Гео се озърна. Стаята бе цялата от бял мрамор и никъде не се виждаше източник на светлина. Стените просто блестяха.

— Приятелите ми... — изрече отново Гео.

— Те са добре. Можяхме напълно да възстановим плътта им. Вероятно ръцете им са попаднали в лъчението само за две-три секунди. Но твоята ръка е облъчвана поне няколко минути. Имал си по-малко късмет от тях.

Друга мисъл прониза съзнанието на Гео. Скъпоценните камъни... — поиска да каже той, по вместо да изрече думите, той посегна с две ръце към гърлото си. Едната падна като отсечена върху голите му гърди. И с другата нещо не беше наред. Той седна в леглото и погледна надолу.

— Ръката ми...

Омотана в бинтове, ръката му бе скъсена с около две педи и половина.

— Ръката ми? — повтори той с детинско недоумение. — Какво е станало с ръката ми?

— Искях да ти го кажа — произнесе тихо жената. — Наложих да я ампутираме не само до лакътя, но и с по-голямата част от бицепса. Ако не бяхме го направили, ти щеше да умреш.

— Ръката ми... — Гео се отпусна назад.

— Трудно е — каза жената. — Зная, че няма да ти прозвучи като утеха, но ние тук сме слепи. Силата, която изгори ръката ти, на нас пък ни отне зрението; това се случи преди много поколения, когато беше по-мощна. Научихме се да се борим с много от нейните поражения и ако не бяхме ви спасили от реката, щяхте всички да сте мъртви. Вие сте хора, които познават и спазват религията на Арго, Затова бъдете благодарни, че отново сте под закрилата на Богинята Майка. Тази страна е враждебна. — След кратка пауза тя добави: — Искаш ли да разговаряме?

Гео поклати глава.

— Чух, че чаршафите изшумоляха — каза жената с усмивка, — което означава, че си мръднал глава в знак или на съгласие, или на несъгласие. Знам това, защото съм изучавала древните обичаи. Но ще трябва да бъдеш търпелив с нас, незрящите. Ние не сме свикнали с хора като вас. Искаш ли да разговаряме?

— О, не. Не искам — отвърна Гео.

— Добре. — Жената се надигна, продължавайки да се усмихва. — Ще намина по-късно.

Тя тръгна към стената. Някаква невидима врата безшумно се отвори и затвори след нея.

Гео дълго лежа неподвижно. После се обърна по корем. Пъхна ампутиралата ръка под гърдите си, но като докосна без да ще с другата превръзките, инстинктивно я отдръпна и изпъна бинтованото чуқанче колкото можа по-далеч встрани. Отново не изпита облекчение, затова го прибра до тялото си и остана неподвижен под белия чаршаф.

Мина още много време. Той се надигна, седна в края на леглото и се огледа. Стаята беше съвсем празна; нямаше нито прозорци, нито видими врати. Той се приближи до мястото, откъдето жената бе излязла, но не забеляза никаква следа или пролука. В долния край на леглото видя изпраната си и изгладена туника. Нахлузи я през глава, помагайки си със здравата ръка. По-трудно се оказа да стегне колана, но той закачи катарамата на единия си пръст, а с останалите придърпа ремъка. Отстрани закачи празната си кожена кесия.

Мечът му го нямаше.

Някакво нереално усещане, бяло като стените на стаята, го изпълни като смес от вода и мляко. Той отново обиколи помещението, но не откри изход.

Зад него се чу звук и когато се обърна, видя жената с малките очи, застанала на прага на триъгълен вход.

— Облякъл си се — усмихна се тя. — Отлично. Ще дойдеш ли с мен, или си уморен? Ако се чувствуваш добре, ще хапнеш и ще видиш приятелите си. Ако не искаш, мога да ти донеса храната тук...

— Ще дойда — прекъсна я Гео.

Той я последва в също тъй блестящ коридор. При всяка стъпка петите ѝ докосваха края на бялата роба. Струваше му се, че неговите боси ходила вдигат повече шум по хладните каменни плочи отколкото нейните. Изведнъж се озоваха в обширно помещение с пейки. Беше параклисът на Арго. Имаше нещо необичайно в олтара, разположен в дъното. Всичко бе подредено с простотата, присъща на хора, за които външният вид на нещата е без значение. Той седна на една скамейка.

— Почакай тук — каза тя и изчезна в друг коридор. Върна се, следвана от Снейк. Щом жената се скри отново, Гео и четириръкото момче се спогледаха мълчаливо. Искаше му се момчето да каже нещо и това желание се превърна в живо кълбо в стомаха му. Той самият не бе в състояние да продума.

Тя се върна отново, този път с Урс. Снажният моряк пристъпи в параклиса, видя Гео и възкликна:

— Приятелю!... Какво...

После бързо се приближи до Гео и сложи топлите си ръце на раменете му.

— Как... — опита се да каже той, но не можа и тръсна глава.

Най-неочаквано Гео се размия и потупа превръзката със здравата си ръка.

— Госпожа Медуза все пак успя да си гризне мъничко от мен, а?

Урс взе здравата ръка на Гео и я заоглежда. После долепи своята до нея и ги сравни. И двете бяха бледи.

— Май никой от нас не е напълно здрав. Аз пък взех, че дойдох на себе си, докато ми чистеха струпеите. Гледката никак не ми хареса и побързах отново да заспя.

Влезе Ййми.

— Ей, тъкмо се чудех... — Той млъкна, после подсвирна. — Ти май здравата си загазил, братко.

Неговите ръце изглеждаха така, сякаш са били потопени почти до лактите в белина, по-нагоре имаха нормалния си виолетово-

кафеникав цвят.

— Как е станало това? — попита Урс.

— Когато се придвижвахме по оная проклета греда като циркови въжеиграчи — обясни Ийми, — телата ни са били в сянка и лъчите са засегнали само ръцете ни. Очевидно това е радиация с много точно насочване, непроникваща през желязо, но...

— Много точно какво? — недоразбра Урс.

— Това съм го учил — засмя се Ийми. — Имам нещо интересно и за теб, Гео.

— Само кажи къде сме, по дяволите — каза Урс.

— Намираме се в посветен на Арго манастир — отговори му Ийми. — На другия бряг на реката, срещу град Нова Надежда.

— Това име ми звучи познато — намеси се Урс, но Снейк го стрелна с очи и той млъкна, после се намръщи.

— Ние знаехме, че сте в град Нова Надежда — каза сляпата Жрица. — Намерихме ви край реката, след като успяхте да я преплувате. Мислехме, че ще умрете, но очевидно имате по-големи съпротивителни сили от жителите на Аптор. След това ви доведохме тук все още живи и направихме каквото можахме, за да облекчим болките от изгарянията на смъртоносния огън.

Скъпоценният камък на Ийми също бе изчезнал от врата му. Гео сякаш отново почувствува допира на ръцете във водата, които свалиха връвта от шията му. Ийми навярно бе направил същото откритие, защото плъзна пръсти към гърдите си и погледна Гео.

— Моля господата да дойдат с мен — каза сляпата Жрица на Арго. — През изминалите два дни сме ви хранили само чрез венозни вливания. Сега вече можете да ядете.

Тя свърна по друг коридор и те я последваха. Пристигнаха в още по-голяма зала с бели мраморни скамейки и дълги бели маси.

— Това е манастирската главна столова — обясни тяхната водачка. — Една от масите е сложена за вас. Вие, естествено, няма да се храните заедно с другите жрици.

— А защо не? — любопитства Ийми. По лицето ѝ премина сянка на учудване.

— Защото сте мъже — сухо отговори тя.

После ги отведе до масата, на която имаше вино, месо и купи със странни плодове. Щом седнаха, тя отново изчезна

Гео се пресегна за нож. Осакатената ръка увисна над масата и предизвика неловко мълчание.

— Май ще трябва да свиквам — каза Гео и взе ножа с другата си ръка.

Бяха преполовили яденето, когато Урс попита:

— А камъните? Жрицата ли ви ги взе?

— Изгубихме ги във водата — отговори Ийми. Гео потвърди с кимване.

— Е, сега вече я оплескахме — затюхка се Урс. — Тъкмо сме в храма на Арго, можехме да си изпълним задачата и дори да се върнем при Жрицата на кораба, че да се свърши с цялата тази бъркотия, а камъните ги няма.

— Това означава също, че нашите речни приятели са на страната на Хама — каза Гео.

— И просто са ни използвали за да пренесем камъните обратно в Храма му — добави Урс. — Може би, като са ни видели полумъртви след случилото се в града, просто са ни ги взели и са ни изоставили на брега.

— Така излиза — съгласи се Ийми.

— Е, значи Хама си получава камъните и ние вече не сме му нужни. Може дори той самият да ни е предал в ръцете на Арго като един вид награда, че сме ги донесли чак дотук.

— Тъй като и без това щяхме да умрем — каза Ийми, — излиза, че ни е направил услуга.

— И на теб ти е известно какво означава това — каза Гео, и погледна Снейк.

— Какво? — попита Урс. После добави: — О, той сам ще ни каже. Е, Четириръчко, шпионин ли си ти на Хама или не си?

Гео не можа да разтълкува изражението на Снейк. Момчето озадачено поклати глава. После изведнъж стана от масата и избяга от залата. Урс изгледа останалите един по един.

— Само не ми казвайте, че съм го оскърбил с въпроса си.

— Ти не си — отвърна Гео, — но може би аз. Все забравям, че той умее да чете мисли.

— Какво искаш да кажеш? — попита Урс.

— Когато ти му зададе този въпрос, в главата ми нахлуха разни мисли, които никак не биха му се харесали, ако са верни.

— Хм — отрони Урс.

— Мисля, че се досещам — каза Ийми.

— Аз все още...

— С две думи — той е шпионин — възкликна Гео, — и наред с всичко останало, вероятно ни е излъгал за онова радио там в града. И това ми струваше ръката.

— Защо, за... — измърмори Урс и погледна натам, където бе изчезнал Снейк.

Никой не яде повече. Като станаха от масата, на Урс му се доспа и го отведоха в стаята му.

— Мога ли да покажа на моя приятел това, което показвахте на мен? — попита Ийми Жрицата, когато тя дойде. — Той също изучава древните религии.

— Разбира се — усмихна се тя. — Но за хора, изучаващи религията на Арго, вие показвате учудващо невежество.

— Опитах се да ви обясня — поде Ийми, — че ние идваме от страна, където религията се е променила значително с течение на времето.

— Едва ли чак толкова — усмихна се Жрицата. — И не бива да се засягате. Това са най-обикновените ни молитви. Те дори не се докосват до същността на магията. — Тя ги поведе из залата: — А вашето удивление удивява и мен. Вие сигурно сте млад и възторжен народ.

В стената се отвори врата и те пристъпиха в стая, подобна на тази, в която се бе събудил Гео. Тя отново се канеше да си отиде, но Ийми я спря:

— Почакайте. Покажете ни как се излиза оттук.

— А защо искате да излизате? — попита тя.

— Да се поразгъпчем малко — отвърна Гео — и да поразгледаме манастира. Повярвайте ни, ние наистина изучаваме религията на Арго.

— Просто натискате с длан стената на височината на кръста си, и вратата ще се отвори. Но не трябва да обикаляте из манастира. Извършват се ритуали, които не са за пред вашите очи... Не са за пред вашите очи — повтори тя. — Странно, този израз е останал в езика ни. Застанала пред виждащи хора, той ме кара да се чувствавам някак... — Тя не довърши. — Е, разбрахте, нали?

Тя излезе. Вратата се затвори.

— Виж — каза Ийми. — Ето какво исках да ти покажа.
На леглото му имаше куп книги — вехти, но четливи. Гео прелисти няколко страници. Изведнъж вдигна очи към Ийми.
— Ей, та това са печатани книги!
— Въпрос номер едно — отвърна Ийми, — Въпрос номер две. Виж това. — Той се пресегна през рамото на Гео и отгърна книгата.
— Ами че това е...
— Напълно си прав — каза Ийми.
— „Химн на Богинята Арго“ — прочете на глас Гео. И по-нататък:

*Прободено, в окото на жарта
сърцето на богинята угасва.
Но ще замахне тя и разреже
с ръка дима и пламъка ужасни.*

*Да стане пепел зрънцето в ръката
звездите с песни да разтърсим.
Привет на стройните мъже
и стройните жени.*

*Вземи от сломена вълна
сол, водорасли и злато.
Стрелата се е впила в ума.
О, ужасът на времето тъй стар е!*

*Сол — да натрия езика
и да пръсна по пода на храма.
С водорасли коси ще превържа
и ще тръгна, от злато пак мамен.*

*Видение в плен на очите —
ясенът с клони, окъпани в кръв.
Ти на своя затвор през вратите излезни,
кал хвърли по тиса пръв!*

— Това трябва да е пълният вариант на стихотворението, чийто липсващ куплет открих някога в библиотеката на Лептар.

— Нали ти казах — рече Ййми. — Въпрос номер две: каква е връзката между ритуалите на Хама и древните ритуали на Арго? Очевидно този клон от религията на богинята не е бил подложен на прочистване.

— Ако библиотекарят на Олкс Олн ги видеше — пое си дъх Гео, — щеше да ги хване с дълга маша и закрил очи с ръка, да ги хвърли в най-близкия огън.

Ййми изглеждаше озадачен.

— Защо?

— Не си ли спомняш? Те са забранени. Една от причините да ги унищожат е била увереността им, че никой не знае за тях.

— Питам се защо — каза Ййми.

— Въпрос номер три. Откъде ги взе?

— Ами просто подозирах, че са тук. И ги поисках.

— Струва ми се, че имам отговорите на тези въпроси.

— Чудесно. Слушам те.

— Започваме с третия, връщаме се на първия и продължаваме с втория. За по-лесно. Защо са били уверени, че никой не знае за ритуалите? Просто защото те твърде много приличали на ритуалите на Хама. Помниш ли онези, които намерихме в изоставения храм? Ей сега ще опресня паметта ти. И двете групи ритуали са почти еднакви, като изключим тук-там променени имена и цветове от черно в бяло, някои различия в растителната символика. Според мен е станало следното: когато преди петстотин години силите на Хама нападнали Лептар, на Лептар не му било нужно много време, за да открие приликите. От видяното в град Нова Надежда можем да заключим, че някога, да речем преди петстотин години, цивилизацията на Аптор е била много по-развита от тази на Лептар, и не би й било кой знае колко трудно да осъществи нашествието. А когато Лептар пленил първия скъпоценен камък и успял да отблъсне Аптор, жреците сметнали, че най-добрият начин да се избегне влиянието на Хама и Аптор, е да направят ритуалите на Арго колкото е възможно по-различни от тези на техния враг, Хама. Преди нашествието, на Лептар може би е имало малобройни последователи на Хама, но всички следи били унищожени заедно с ритуалите.

— Е, и?

— Изглежда на Аптор има неколцина мирни последователи на Арго. Може също така между двете страни да се е осъществявала и някаква търговия, което обяснява факта, че разказите за Аптор са се запазили предимно сред моряците. Вампирите и крилатите същества съответствуват твърде точно на моряшките истории, за да бъдат случайност. Колцина според теб са тези, които са претърпели корабкрушение на брега на Аптор, видели са нещата, които видяхме и ние, и са успели да се върнат живи, за да разкажат за тях?

— Сещам се за двама — каза Ийми.

— А?

— Снейк и Джорд — отвърна Ийми. — Спомни си думите на Арго, която каза, че шпиони от Аптор е имало и преди. Джорд определено е единият, а другият, струва ми се, е Снейк.

— Това съответствува на Правило Номер Едно. — Той стана от леглото. — Хайде. Да се поразходим. Искам да изляза малко на слънце.

Те се приближиха към стената. Гео я натисна и триъгълният панел се плъзна встрани.

Като завиха няколко пъти по коридора, Гео каза:

— Надявам се, запомняш откъде минаваме...

— Имам отлична способност за ориентиране — отвърна Ийми.

Коридорът внезапно свърши със стълбище, в долния край на което видяха огромно бяло множество. Трийсетина стъпала под тях жриците се подреждаха в колони с обърнати напред глави. Всяка бе поставила ръка върху рамото на жената отпред. Монахините бяха повече от сто, но колоните бяха идеално прави. Всяка колона изчакваше преминаването на съседната, преди да тръгне. Тишината и белотата бяха като в сън.

В дъното върху платформа се издигаше огромна статуя на коленичила жена, изсечена от същия лъчист бял камък.

— Откъде са дошли тези жени? — прошепна Ийми. — И къде държат мъжете?

Гео сви рамене.

Една от жриците прекоси храма. Стигна до стълбището, и като тръгна нагоре, Гео разпозна в нея тяхната домакиня. Тя се спря пред тях и едва чуто изрече:

— Господа, вие смущавате часа за медитация. Помолих ви да не обикаляте безцелно из манастира. Моля, последвайте ме.

Тя се плъзна безшумно покрай тях, а Гео и Ийми се спогледаха намръщени. След няколко завоя Гео каза:

— Прощавайте, господарке, не искахме да нарушаваме реда, но ние сме привикнали към естествената смяна на деня с нощ. Имаме нужда от свеж въздух и зеленина. Тази подземна белота е потискаща и ни изнервя. Бихте ли ни показали откъде да излезем?

— Не — отговори тихо сляпата Жрица. — Освен това сега настъпва нощ, а вие не обичате мрака.

— Нощният въздух и тишина биха ни ободрили — възрази Ийми.

— Какво знаете вие за нощта? — отвърна Жрицата с отсянка на язвителност в гласа.

Стигнаха параклиса, където приятелите се бяха видели за пръв път след премеждието.

— Тогава — предложи Гео, — не бихте ли останали с нас да си поговорим? Има толкова неща, които искаме да научим.

Жрицата се извърна, въздъхна тихо и каза:

— Много добре. За какво искате да разговаряме?

— Например — каза Гео, — какво можете да ни кажете за Тъмния Бог Хама?

Сляпата Жрица сви рамене и седна на една скамейка.

— Няма много за разказване. Днес той е само измислица; той не съществува. Съществува само Арго, Единствената Бяла Богиня.

— Но ние сме чували...

— Вие бяхте в неговия изоставен храм — прекъсна го Жрицата. — И сами видяхте. Това е всичко, което е останало от Хама. Вампирите пируват с праха на мъртвите му светци.

Ийми и Гео отново се спогледаха озадачени.

— Сигурна ли сте? — попита Гео.

— Може би — отрони замислено Жрицата — нейде отвъд горящата планина са останали неколцина негови последователи. Но на Аптор Хама е мъртъв. Видяхте руините на неговия град, град Нова Надежда. Вие също така сте първите, които влизат в него, за да се върнат с почти петстотин години назад във времето.

— Нима градът е в развалини от петстотин години?

— Да.

— Какво можете да ни разкажете за този град?

Жрицата отново въздъхна.

— Някога — започна тя, — преди много поколения, Хама бил върховен бог на Аптор. Били му посветени много храмове и манастири. А нашите били малко. Извън тези религиозни светилища страната била варварска, дива, необитаема. Някога на Аптор имало градове, но те били разрушени още преди Големия Пожар. Всичко, което е достигнало до нас, са фантастични разкази за древните времена отпреди огнения дъжд, за огромна мощ, напреднала наука и високоразвита, макар и западаща цивилизация. Тези обширни летописи се съхранявали почти изцяло в манастирите. Отвъд стените им царял хаос: половината от децата се раждали мъртви, другата половина — уродливи. Появата на цели племена от уроди из острова сякаш бил някакъв знак и последователите на Арго решили, че магическото съдържание на тези хроники носи зло, което не трябва никога вече да надвисва над света. Но жреците на Хама мислели друго. Те решили да използват тези хроники и да ги разпространят сред хората; били уверени, че те няма да допуснат същите грешки, които довели до Големия Пожар. Отворили книгите и записаният на страниците им сън станал действителност — това бил град Нова Надежда, който сега е в развалини на отсрещния бряг на реката. Създали огромни летящи машини. Построили грамадни кораби, които се потапяли във водата и се появявали на стотици мили, в други пристанища и в други земи. За благо на хората дори впрегнали огнения метал, урана, който някога всял неописуем ужас в света и докарал пламъците.

— Но направили същата грешка като хората преди Големия Пожар? — предположи Ййми.

— Не съвсем — отвърна Жрицата. — Тоест, те не били толкова глупави, та да злоупотребят с огнения метал, който някога опустошил света. Историята е циклична, тя не се повтаря. Бил открит нов източник на енергия, който омаловажил значението на огнения метал. Новата енергия можела да върши всичко, което вършел той, и то много по-добре: да разрушава градове, да топли студените колиби през зимата, но също така и да влияе върху човешкото съзнание. Разправят, че преди Големия Пожар хората излизали със страх по улиците,

изпитвайки ужас при мисълта, че всеки момент върху главите им може да се стовари огнен дъжд и да ги умъртви. Изпаднали в паника и започнали да измислят какви ли не смехотворни, безполезни начини за предпазване от огъня.

Гео, Ййми, представяте ли си колко ужасно би било да знаеш, че както си вървиш по улицата, всеки миг могат да изтръгнат от теб разсъдъка ти, да го похитят, да извършат насилие над него и да го върнат неузнаваем обратно в черепа ти? Били създадени само три такива уреда. Но от момента, в който известили за тях чрез няколко фантастични демонстрации, град Нова Надежда започнал да се плъзга по плоскостта на саморазрушението. Животът му продължил още една година и свършил с руините, от които избягахте снощи. През тази година били предприети нашествия срещу по-изостаналите народи отвъд морето, с които само месеци преди това поддържали оживени търговски връзки. Избухвали граждански войни и вътрешни борби обърнали злото срещу собственото отечество. Уредите били изгубени, но не и преди летящите машини да разрушат самия град Нова Надежда. Отворили саркофага на огнения метал, за да все смърт още веднъж. Сто години след края, пише в нашите летописи, градът бил обливан от светлината на разрушената електрическа централа. И до ден-днешен лампите по неговите магистрали механично светват след залез слънце — това се отчита от нашите уреди, — сякаш мъртви ръце продължават да ги палят. През първите сто години все повече и повече деца се раждаха слепи заради гаснещия огън в града. Накрая се принудихме да заживеем под земята, но бе твърде късно. — Тя се надигна от мястото си. — И тъй, Хама се самоунищожи. Днес на Арго са предани всички същества във въздуха, на земята...

— И във водата — довърши мисълта й Ййми.

Тя отново се усмихна.

— Не съвсем. Имахме неприятности с народа на водните обитатели, както и с невежите вампири. Веднага след Големия Пожар процесите на еволюцията претърпяха рязък обрат, на което се дължи и появата на тези същества. По някакви необясними причини не сме в състояние да ги контролираме. Вероятно интелигентността им е на толкова ниско равнище, че не реагират дори на болка. Но всички останали са ни предани. И това е всичко.

— Ами онези... три уреда? — попита Гео. — Какво е станало с тях?

Сляпата Жрица се извърна към него.

— Отгатни сам — отвърна тя с усмивка и излезе от помещението.

— Има нещо гнило в цялата история — каза Гео, когато останаха сами.

— Но какво е то?

— На първо място — каза Гео, — знаем, че съществува храм на бога Хама. Според съня ми големината и разположението му са почти същите като на този манастир.

— А каква е големината на манастира?

— Искаш ли да пообиколим още малко?

— Разбира се. Мислиш ли, че тя знае за Хама и просто се преструва?

— Възможно е — каза Гео и двамата поеха по друг коридор. — Какво ще кажеш за това проникване в човешкия мозък посредством скъпоценните камъни?

— Настръхвам, като си помисля.

— А да го наблюдаваш е още по-неприятно. Арго го демонстрира върху Снейк, когато я видяхме за пръв път. Превръща те в автомат.

— Значи тукашната жрица говореше за нашите камъни.

Някакво стълбище изрязваше бял тунел в стената пред тях, и когато го изкачиха, излязоха в друг коридор. За пръв път видяха врати по стените.

— Ей — каза Гео, — някоя от тях може би води навън.

— Чудесно — отвърна Ййми. — Това място започва да ми лази по нервите.

Той отвори една от вратите и пристъпи вътре. С изключение на блестящата белота помещението бе умалено, но точно копие на приземието на „Ню Едисън“. Бръмчаха две динамомашини, а стените бяха покрити с плетеница от тръби.

— Тук няма нищо — отбеляза Ййми.

Отвориха друга врата. В стаята имаше бяла порцеланова маса и стъклени шкафове от пода до тавана, пълни с лъскави инструменти.

— Бас държа, че тъкмо тук са ти отрязали ръката — каза Ййми.

— Сигурно.

Следващата стая беше по-различна. Блясъкът не беше толкова силен и по стените се бе наслоил прах. Гео прокара пръст по него и се загледа в сивкавата следа.

— Тук е по-уютно.

— Наричаш това уют? — посочи Ййми към отсрещната стена. Два екрана ги гледаха от лицето на метална машина. Под правоъгълниците от тъмно стъкло със заоблени краища имаше циферблати и измервателни уреди. Отпред бе поставена стойка с бинокъл и нещо като чифт слушалки.

— Обзалагам се, че тук не е влизал никой от времето, преди тия момичета да ослепеят.

— Така изглежда — каза Ййми.

Гео се приближи до екрана с по-малкото циферблати и завъртя някакъв ключ.

— Защо го направи?

— А защо не?

Внезапно по екрана пробягнаха цветни светлинки — синьо, зелено, червено. Те премигнаха.

— Това са първите цветове, които виждам, откакто сме тук.

Цветовете посивяха, потъмняха, разляха се в неясни петна и след миг екранът им показа гола бяла стая, в която стояха двама млади боси мъже. Единият беше негър с по-светли на цвят длани, а другият — с рошава черна коса и една ръка.

— Ей! — извика Ййми и помахаше с ръка. Фигурата от екрана повтори движението му. — Това сме ние!

Гео тръгна напред, онзи от екрана — също. Той натисна някакъв бутон и фигурите избухнаха в цветове. После екранът изцяло побеля.

— Какво е това? — попита Ййми.

— Сигурно е стая, в която няма никой.

Гео отново докосна бутона. Когато екранът се избистри, те видяха столовата. Край дългите маси седяха над сто жени, които навеждаха и изправяха слепи лица над купи с червеникава супа. В ъгъла зърнаха своята маса, която беше празна.

— Сигурен съм, че оттук можем да надникнем във всяко от помещенията на манастира. — Той отново натисна копчето. — Може би ще открием Урс и Снейк.

Още две стаи, после на екрана се показа голямата празна храмова зала със статуята на коленичилата Арго.

— Чакай малко! — извика Гео, когато преминаха към друго помещение.

— Какво?

Там стояха три слепи жени. На едната стена имаше подобен на техния екран, но по-малък. Жените, естествено, не виждаха изображението, но вниманието на Гео бе привлечено от лицето на екрана.

Една от жените беше със слушалки на ушите и говореше пред къс метален прът, докато крачеше из стаята.

Но това лице!

— Не го ли познаваш? — попита Гео.

— Че това е Джорд! — възкликна Ийми.

— Свързали са се с кораба и вероятно преговарят за нашето връщане там.

— Да можехме само да чуем какво си приказват! — додаде Ийми.

Гео се озърна и взе металните слушалки от стойката пред екрана.

— Тя изглежда чува с помощта на това — каза той, имайки предвид Жрицата, и си постави слушалките.

— Е? — попита Ийми.

Гео се заслуша.

— Да, разбира се — говореше Жрицата.

— Тя е решила да остане в пристанището още три дни, до края на седмицата — докладва Джорд. — Сигурен съм, че няма да чака повече. Все още не знае какво да мисли за мен, а на моряците взе да им омръзва и като нищо ще се разбунтуват, ако останем повече.

— Ще се отървем от затворниците още тази вечер. Няма как да се върнат — обяви Жрицата.

— Задръж ги още три дни. Не ме е грижа какво ще правиш с тях — каза Джорд. — Камъните не са у нея; тя не подозира моята... нашата сила; и със сигурност ще отплаваме в края на седмицата.

— Жалко, че не са у нас, въпреки усилията ни — каза Жрицата. — Но и трите са на Аптор и рано или късно ще попаднат в ръцете ни.

Джорд се изсмя.

— А Хама изглежда не е в състояние да ги задържи у себе си дори десет минути, преди отново да му ги вземат.

— Не ти е работа да съдиш нито Хама, нито Арго — смъмри го Жрицата. — Ти си нает от нас единствено, за да си вършиш работата. Свърши я, докладвай и не обременявай нито себе си, нито нас с мнения. Не са желателни.

— Да, Господарке — отвърна Джорд.

— Тогава довиждане до следващия доклад. — Тя завъртя ключа и екранът посивя.

Гео тъкмо се канеше да свали слушалките, когато чу Жрицата да казва:

— Вървете и подгответе затворниците за жертвоприношението на изгряващата луна. Видяха твърде много.

Жената излезе, Гео смъкна слушалките и Ийми го погледна.

— Какво има?

Гео изключи екрана.

— Кога ще дойдат да ни отведат? — попита Ийми.

— Веднага — отвърна Гео и преразказа дочутия разговор на Ийми, който го слушаше с нарастващо недоумение. Накрая недоумението прерасна в бурно негодувание.

— Защо? — питаше Ийми. — Защо трябва да бъдем принесени в жертва? Какво сме видели, какво знаем? За втори път се оказвам пред лицето на смъртта и искам да разбера най-после какво толкова, по дяволите, знам?

— Трябва да намерим Урс и да се махаме оттук.

— Ей, какво ти стана?

Негодуванието се бе превърнало в загриженост. Гео стоеше със затворени очи и смръщено лице. После внезапно се отпусна:

— Току-що се опитах да изпратя на Снейк съобщения по мисловен път — да дойде тук и да доведе Урс.

— Но Снейк е шпионин на...

— Хама — каза Гео. — И знаеш ли какво? Не ми пука. — Той отново затвори очи. След няколко секунди ги отвори. — Е, ако дойде — дойде. Да тръгваме.

— Но защо...? — започна Ийми, следвайки Гео.

— Защото имам поетическото чувство, че малко четене на мисли ще бъде добре дошло за нас.

Те поеха с бързи крачки по коридора, откриха стълби. ще то, спуснаха се надолу и хукнаха по долния проход. След втория завой се озоваха едновременно с Урс и Снейк в малкия параклис.

— Мисля, че успях — каза Гео. — Накъде да тръгнем?

— Господа! Господа! — чу се глас зад тях. Снейк се отправи към едно от разклоненията. Другите го последваха. Урс изглеждаше объркан.

Жрицата се плъзна след тях, повтаряйки тихо:

— Умолявам ви, приятели, върнете се. Елате с мен.

— Разбери от нея как да се измъкнем оттук — извика Гео на Снейк.

Четириръкото момче внезапно се спусна по някакво стълбище, зави и продължи нагоре. Излязоха в празна зала.

Момчето хвана дръжката на вратата с четирите си ръце и я завъртя внимателно в едната посока, после обратно.

Минаха две, три секунди.

Гео хвърли поглед назад, видя как Жрицата изкачва последните стъпала и се насочва към тях. Бялата ѝ одежда се развяваше и бършеше стените.

Вратата се отвори, те се втурнаха навън през стена от листа и след миг се озоваха в обширно поле, обградено с гора. Луната хвърляше бледа светлина.

На сто и петдесет ярда в полето видяха бяла статуя на Арго. Докато тичаха през сребрилата трева, в пиедестала ѝ се отвориха врати и група жрици забързаха към тях. Гео се обърна и погледна назад. Сляпата Жрица бе забавила ход и вървеше с лице извърнато нагоре към луната. Ръцете ѝ се плъзнаха към шията, откопчаха токата на одеянията и горният кат се свлече в краката ѝ. После се раздипли долният кат — влажна, бледа тъкан, която започна да расте над белите рамене. Тогава, с познат до болка писък, тя се отдели от земята и се издигна към небето, размахвайки бели криле.

Те побягнаха.

Тъмни силуети засенчиха луната. Останалите жрици също полетяха в лунната нощ. Първата застигна бягащите, описа кръг над тях и връхлетя. В бялата лунна светлина пробляснаха оголени зъби. Ветрецьт докосваше покрити с козина гърди и издуваше крилете. Само

мъничките, мятаци светкавици невиждащи очи бяха червени — рубини във вихъра на белотата.

Снейк промени посоката и хукна към дърветата.

Останал с една ръка, Гео изгуби равновесие. На два пъти без малко да падне, преди да влети с трясък в храсталака, където крилатите същества не можеха да проникнат. Клонките дращеха лицето му, докато следваше шума от стъпките на другите. По едно време му се стори, че ги е изгубил, но миг след това се блъсна в Ийми, който бе притихнал зад Снейк и Урс. Над дърветата се чуваше звук, подобен на плющенето на платна, който ту заглъхваше, ту се усилваше, но ги следваше, когато отново тръгнаха през сплетените храсталаци.

— По дяволите... — изпъшка Ийми след минута.

— Загадката започва да се изяснява — каза Гео и сложи ръка на рамото на Ийми. — Спомняш ли си човека-вълк и онова нещо в града? Единствените същества, които срещнахме тук, и които си остават непроменени, са вампирите. Струва ми се, че повечето обитатели на този остров претърпяват някаква метаморфоза.

— Ами крилатите същества, които срещнахме най-напред? — прошепна Урс. — И те не са се променили.

— Вероятно сме се натъкнали само на женските — отговори Гео. — Мисля, че именно за това искаше да ни предупреди Снейк, когато ни заведе да ги видим в казармата. Опитвал се е да ни каже, че може да ги срещнем и по-късно.

— Искаш да кажеш, че ония другите също биха могли да се превърнат в хора, ако поискат? — попита Урс.

— Ако поискат — наблегна Гео. — Но вероятно са сметнали, че ще е по-удобно да стоят извън манастира. Събират се само когато ще се чифтосват.

— С което може би е свързана церемонията на изгряващата луна — отбеляза Ийми. — Онези, които засенчваха луната, са били мъжките. Предполагам знаеш, че на Лептар има места, където жените поклоннички на Арго не допускат мъже.

— И аз за това си мислех — каза Гео. — За пръв път ми мина през ум, когато не ни позволиха да се храним заедно с жените.

Пред тях започнаха да се появяват ивици сребърна светлина. След пет минути се притаиха в края на гората, над скалите покрай проблясващата река.

— Да скачаме във водата. — предложи Гео. Снейк поклати глава.
— Чакайте... — прозвуча в главите им.

От водата се показа ръка. Мокра и зеленикава, на около един фут от брега, тя се завъртя, стиснала верижката и кожената връв със скъпоценните камъни.

Ийми и Гео замръзнаха на местата си. Урс каза:

— Камъните...

Изведнъж грамадният моряк хукна по скалите към реката.

Над него, препречвайки пътя на лунните лъчи, се събраха три сенки — една бяла и две тъмни. Дали ги забеляза или не, но Урс не се спря.

Ийми и Гео се изправиха на крака.

Урс стигна до брега, хвърли се по корем върху скалата, посегна към ръката, но го покриха пляскащи криле. Ципестите платна шляпаха във водата, чуха се писъци; едно бяло крило се издигна високо във въздуха и се прибра. Две секунди по-късно Урс изпъзля изпод купчината същества, които продължаваха да се борят на брега и във водата. Той с мъка се вдигна на крака и тръгна към скалите. Подхлъзна се, успя да се задържи прав, приближи се и падна в ръцете на Гео и Ийми.

— Камъните... — промълви едва.

Борбата продължаваше в реката. Нещо здраво дърпаше съществата и не им позволяваше да излетят. После изведнъж притихнаха. Като огромни листа трите сенки, подхванати от течението, се понесоха далече от скалите.

На повърхността изплуваха още две тела с лица във водата. Те се поклащаха леко с лъщящи от мокрота зеленикави гърбове.

— Но това са онези, които... — започна Гео. — Мъртви ли са?

Нещо, което много напомняше гореща сълза, го парна по лицето.

Снейк кимна.

— Сигурен ли си? — бавно изрече Ийми.

— Техните... мисли... спряха... — отвърна Снейк.

Легнал пред тях, Урс разтвори издрасканите си длани.

Звездите проблясваха измежду листата. От едната му ръка провиснаха верижката и кожената връв.

— Аз ги взех... — прошепна той. — Камъните...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Снейк пое камъните от мазолестата длан и ги окачи на вратовете на Гео и Ийми.

После тръгнаха през гората. Плясъкът на криле бе престанал.

— А сега накъде? — попита Урс.

— Ще се придържаме към Правило Номер Едно — каза Гео. — След като знаем, че Хама все някъде има свой храм, ще се опитаме да го намерим, да вземем третия камък и да спасим Въплътената Арго. После се връщаме на кораба.

— За три дни? — възкликна Урс. — И откъде започваме търсенето?

— Жрицата спомена за група поклонници на Хама отвъд планината. Сигурно е имала предвид вулкана, който видяхме от стъпалата в град Нова Надежда. — Гео се обърна към Снейк. — Добре ли вникна в мислите ѝ, сигурен ли си, че тя говореше истината?

Снейк кимна.

Ийми се замисли.

— След като реката е натам... би трябвало — той се обърна и посочи с ръка — да вървим в тази посока.

С бърза крачка те навлязоха сред сякаш обсипаните с бисери дървета.

— Все още не разбирам какво се случи в манастира — каза Ийми. — Дали наистина това бяха жрици на Арго? И каква е връзката им с Джорд?

— Бих ти отговорил с „да“ на първия въпрос, а отговорът на втория, според мен е, че Джорд е техен шпионин.

— А Арго?... Имам предвид Арго на кораба? — попита Ийми. — Ами Снейк?

— Онази Арго на кораба очевидно не подозира за съществуването на Арго на Аптор — каза Гео. — Точно това искаше да каже Джорд, когато докладва на жрицата, че тя не знае какво да мисли за него. Вероятно също като нас допуска, че той е шпионин на Хама. А

този тук... — Той махна с ръка към Снейк. — Не знам. Просто не знам.

Когато светлината отслабна, те легнаха един до друг и се опитаха да поспят. Но само минути след като белият диск на луната потъна зад хоризонта, Гео ги разбуди. В далечината се виждаше аленият отблясък над конуса на вулкана.

Снейк накара камъните да светят и те си запроправяха път напред, през все по-оголваща се местност. Паднали дървета се търкаляха върху огромни каменни отломки. Земята стана черна и твърда като въглен. Из въздуха се носеше острият мирис на угаснала пепел.

Не след дълго червеният ръб на кратера надвисна над тях.

— Още много ли има? — попита Урс.

— Мисля, че вече изкачваме склона — отвърна Гео. — Няма ли да е по-добре да спрем и да изчакаме утрото?

— Не можем да спим тук — промърмори Урс, разравяйки с крак пепелта. После се протегна. — Пък и няма време за спане.

Гео се взря в червената омара.

— Питам се какво ли е да надникнеш в гърлото на вулкана посред нощ.

Той тръгна нагоре и те го последваха. Двайсет фута по-нататък скъпоценните камъни осветиха висока канара, чийто връх се губеше в мрака. Те я заобиколиха и откриха две педи широка издатина като корниз, изкачващ се диагонално нагоре.

— Няма да се катерим в тъмното, нали? — попита Ийми.

— По-добре, отколкото по светло — възрази Урс. — Защото няма да виждаш от каква височина ще паднеш.

Ийми стъпи на корниза. След трийсет фута, вместо да изтънее и да ги принуди да се върнат, той се разшири и премина в широка и равна землиста пътека, която водеше право към червеното сияние на върха.

— Променлива страна — констатира Урс.

— Хората се превръщат в животни — каза Ийми, — а джунглата — в планината.

Гео опипа в тъмното остатъка от ръката си.

— И аз май се променям — каза той и изрецитира:

*Промените несправедливи са
и, казват, странни;
Да Винчи Леонардо изписал със бои нетрайни
Христос,
та в прах ликът да се разпадне...*

— От кого е това? — поинтересува се Ийми.

— От някой поет или художник — отвърна Гео. — Не съм съвсем сигурен.

— Кой е Христос? — попита Урс.

— Един друг бог.

Скалите зачестиха, и за да може да се катери, Гео трябваше да напъхва отрязаната си ръка в цепнатините и да се повдига с помощта на другата. Острите ръбове режеха дланта му. Снейк, който се катереше пръв, често прехвърляше светещите камъни ту в една, ту в друга ръка. Момчето заобиколи поредната издатина и зъберите проточиха надолу двойни сенки.

Като стигнаха до сравнително равна площадка, те се обърнаха и погледнаха назад. Стояха на ръба на огромна чаша, пълна с мрак. Небето беше обсипано със звезди. Килим от виолетова растителност тъмнееше пред тях. Продължиха нагоре.

Сияещият връх приближаваше с всеки изминал час на нощта. Подухна ветрец, който обсипа косите им със серен прах, и те сбърчиха ноздри.

— По-добре да заобиколим от другата страна — предложи Урс. — Така ще избегнем тоя прахоляк.

Тръгнаха под ъгъл спрямо вятъра, който скоро утихна, и отново поеха на право.

Почвата стана люспеста, камениста и неплодна. Умората заплиташе тежки като камък възли в стомасите им.

— Нямах представа, че кратерът е толкова голям — каза Ийми.

Бяха се приближили доста и червеното сияние, срязано от кратерния ръб, вече заемаше цяла четвърт от небето.

— Да не вземе да изригне отгоре ни — измърмори Урс и добави: — Жаден съм. Ако този Хама е отвъд вулкана, не можеше ли да го заобиколим, вместо да минаваме право през него?

— Вече сме близо — настоя Ийми. — Защо да се връщаме?

Той настъпи някаква глинеста плочка. Вятърът промени посоката си и те се принудиха отново да свърнат от прекия път.

— Надявам се, следиш отклонението от курса? — каза Урс.

— Не се притеснявай — успокои го Ийми.

В лъча светлина от скъпоценните камъни в ръцете на Снейк попаднаха някакви жълтеникави образувания по склона, прилични на миниатюрни закръглени кактуси. Някои от тях издаваха свирещ звук.

— Какво е това? — попита Урс.

— Серни конуси — обясни Ийми. — Серните наслагвания се натрупват под повърхността, нагряват се и се превръщат в малки вулкани.

След още един, сравнително равен участък те започнаха изкачването на последните сто фута през скални жили и виещи се пътеки.

По едно време Урс се обърна назад и видя Гео, който бе спрял на двайсетина фута от групата на тясна тераса. Урс се върна. Лицето на младежа бе плувнало в пот и лъщеше в червените отблясъци.

— Дай ръка — каза Урс.

— Не мога — прошепна Гео. — Ще падна.

Урс се пресегна, обхвана го през гърдите и го повдигна над скалата.

— Спокойно, не си на състезание — каза Урс и двамата поеха след другите.

Ийми и Снейк първи излязоха на ръба. Скоро при тях се изкачиха Урс и Гео. Стояха и гледаха устието на вулкана. Червени и жълти светлини заливаха гърдите и лицата им.

По вътрешната страна на кратера се стичаше злато. Червени езици разтопена лава обгръщаха кипящото в средата езеро, по чиято повърхност с гъргорене се пукаха мехури и изпускаха кафяв дим, които се стелеше по околните скали и преливаше над ръба на кратера.

Под тях бучаха бели експлозии. Припламнаха и угаснаха високи сини пламъци. Паяжина от нишки светлина се разпростря по стените на кратера. Черни като абанос кухини се очертаха върху скалата.

Вятърът рошеше косите на наблюдателите.

* * *

Гео пръв я забеляза на двеста фута по ръба. Кървавочервени от пламъците, воалите ѝ се развяваха. Гео я посочи на спътниците си.

Тя вървеше към тях с изправени рамене. Топлият вятър си играеше с бялата ѝ коса. По бръчките на лицето ѝ пробягваха светлини и сенки. Като приближи, сиянието обля като огнена течност полите на развятата ѝ одежда. Тя се усмихна и протегна ръка.

— Коя си ти? — попита Гео.

— Сенки чезнат във сиянието на смях свещен — произнесе жената с нисък, но уверен глас. — И ръце и къщи ще се слоят някой ден.

Сетне помълча и добави:

— Аз съм Въплътената Арго.

— А аз си мислех... — започна Ийми.

— Какво? — попита тихо възрастната жена.

— Нищо — отвърна Ийми.

— Че си много по-млада — обади се Урс. — Ние трябва ли те отведем у дома. — Той посочи с ръка вулкана. — Това не е онази странна светлина, която обгори ръцете ни в града, но изглежда, те е състарила.

Тя хвърли поглед в кратера.

— Този огън е естествен — успокои ги тя. — И идва от прекъснатата артерия на горящата земна кръв. А раните са нещо естествено.

Гео се размърда и потърка осакатената си ръка.

— Нашата задача е да вземем дъщерята на сегашната Арго и да я върнем на Лептар — обясни той.

— Въплътените са много — усмихна се жената. — Богинята има много лица. Откакто сте тук, сте видели само няколко от тях.

— Сигурно е така — каза Урс.

— Затворница на Хама ли си? — попита Ийми.

— Аз съм с Хама.

— Трябва да намерим третия камък и да го занесем на кораба. А нямаме много време...

— Да — съгласи се Арго.

— Ами онова гнездо на вампири там долу? — попита Урс, сочейки в мрака зад тях. — Те също твърдяха, че почитат Арго. Какво общо имаш с тях? Нямам доверие на нищо тук.

— Същността на Богинята е промяната. — Тя хвърли унил поглед по склона. — Раждане, живот, смърт... — Отново вдигна очи към тях. — И пак раждане. Както ви казах, Арго е многолика. Сигурно сте уморени.

— Да — потвърди Гео.

— Тогава елате с мен.

Тя се обърна и пое обратно по ръба на кратера. Четиримата другари тръгнаха след нея.

— Това не ми харесва — прошепна морякът в ухото на Гео. — Името Арго тук не означава същото, както на Лептар. Нищо няма да излезе, само дете ще си навлечем нови беди. Тя ни води в капан, казвам ти. Ако питаш мен, най-добре да се махаме оттук с камъните, които имаме. Казвам ти, Гео...

— Урс?

— Какво?

— Урс, много съм уморен.

Изминаха мълчаливо още няколко крачки. Урс въздъхна тежко и обгърна с ръка раменете на Гео.

— Хайде — подкани приятеля си той, подкрепяйки го по каменния ръб след Арго.

Тя сви по една пътека, която водеше в кратера.

— Внимателно — предупреди ги жрицата, щом навлязоха в огромната яма.

— Не ми харесва тая работа — прошепна Урс. — Капан е, казвам ти. Как беше онова стихче? Май имам нужда от него: Кротко, кротко, брате мечо...

— Спи спокоен зимен сън — продължи Гео. — И не бой се от вода и огън...

— То не се знае — промърмори Урс, боязливо поглеждайки към огромната огнена чаша.

Гео продължи:

И не бой се от вода и огън.

*Спи, къпината да израсте,
мед златист да потече,
привечер да заиграе съомга...*

— Вече ти казах — измърмори Урс. — Тя ни води в...

— Насам! — подвикна Арго, докато влизаше в една от многобройните пещери по вътрешната стена. — Недей! — обърна се тя към Снейк, който се канеше да освети входа с помощта на скъпоценните камъни. — Прекалено често ги използвате.

Тя извади от джоба на одеждата си къса пръчица, драсна по скалата и поднесе пламъка ѝ към богато украсен, с много разклонения полилей, провесен от тавана на пиринчени вериги. Пламъкът заподскача от чашка на чашка, от ръка на демон към устата на маймуна, от корема на нимфа към главата на сатир. Химикалите, примесени с маслото в чашките, придаваха на всеки пламък различен цвят: зелени, червени, сини и оранжеви светлини изпълниха постепенно малкия параклис и заиграха по полираните скамейки. На олтаря имаше две статуи с еднаква рисочина: седнал мъж и коленичила жена. Гео и Урс разглеждаха полилея.

— Какво е това чудо? — попита Ййми, като проследи погледите им.

— Такъв има и в каютата на Арго на кораба — каза Гео. — Ха! Къде сме виждали нещо подобно — посочи той към екран от тъмно стъкло, същия като онези в манастира.

— Седнете — прикани ги Арго. — Моля седнете. Те се отпуснаха върху скамейките. Прасците и гърбовете ги боляха от изкачването.

— Хама ти е позволил лукса да имаш параклис дори в пленничество — отбеляза Гео, — но виждам, че се налага да делиш олтаря с него.

— Но аз съм майката на Хама — усмихна се Арго.

Гео и Урс озадачено сбърчиха чела.

— Вие знаете, че Арго е майка на всичко под небето, създателка и носителка на живота. Аз съм майка и на всички богове.

— Онези слепи жени... — обади се Урс. — Те не са твои жрици, нали? Те искаха да ни убият. Обзалагам се, че са били подмамани от

Хама...

— Не е толкова просто — отвърна Арго. — Те наистина са поклоннички на Арго, но както вече казах, аз имам много лица. Аз съм владетелка на живота, но и на смъртта. Обитателките на онзи манастир, откъдето избягахте, са... как да кажа... един западнал клон от религията. Наистина са ослепели при рухването на град Нова Надежда. За тях Арго означава само смърт, смятат я за покровителка на мъжете. А Арго не само е майка на Хама; тя е и негова съпруга и дъщеря.

— Значи правилно сме предполагали — каза Гео. — Джорд не е шпионин на Хама. Той работи за жрицата-отстъпница Арго.

— Да — отвърна Арго. — С изключение на това, че думата „отстъпница“ не е съвсем точна. Те вярват, че са на прав път.

— В такъв случай те са отговорни за всичко, случило се на Лептар, но приписват вината на Хама — реши Гео. — Вероятно и те се стремят да получат камъните. Но ти не приличаш на затворница. Ти си в съюз с Хама, за да предотвратите превземането на Лептар от жрицата на Арго.

— Няма нищо по-лесно от това — отвърна Богинята. — За съжаление, почти във всичко друго ти грешиш.

— Но тогава защо Джорд хвърли камъка в морето след нас, след като го отне от Арго?... Имам предвид другата Арго?

— След като дръпна камъка от шията на моята дъщеря обясни Арго, — той го хвърли на морските същества, защото знаеше, че те ще го отнесат на Аптор, където ще бъде по-полезен на Жрицата. Дъщеря ми, поемайки ролята на Въплътената Арго в отсъствието на собствената ѝ щерка не знае, че това, с което се бори, е просто едно от другите лица на Арго. Колкото до нея, всичките ѝ усилия са насочени против злото, предизвикано от Хама на Лептар. Но освен тези слепи същества, тя трябва да премери сили с много по-могъщ враг.

— Хама? — предположи Ийми.

— По-могъщ и от Хама — отвърна старата Арго. — Със самата себе си. Мъчно ми е да я гледам, без да ѝ давам съвети от време на време. Това не би било трудно, като има предвид колко е напреднала науката тук, на Аптор. Но трябва да се въздържам. Всъщност тя се справя добре. Само че има да се върши още много. Тя ви даде

правилни напътствия и разяснения, за да успеете. А до този момент вие се справяте отлично.

— Тя ни нареди да откраднем третия камък от Хама и да се върнем с теб на кораба — каза Гео. — Ще ни помогнеш ли?

— Тъкмо ви похвалих — засмя се Арго, — и всичко объркахте. Като откраднете камъка, кого ще връщате на Лептар?

— Арго Въплътената — отговори Ийми.

— Ти твърдиш, че Арго от кораба е твоя дъщеря — намеси се Гео, — тя пък казва, че ти си нейна дъщеря...

Арго се разсмя:

— Когато отвялякоха моята внучка на Аптор, аз вече я очаквах. Вижте.

Тя натисна някакъв бутон под екрана и по стъклото пробягнаха светлинки. Появи се спящо момиче с къса червена коса и изпъстрен с лунички чип нос. Бе опряло ръка с присвити пръсти върху бузата. Под белия чаршаф се надигаха малките гърди. На масата до леглото имаше някакъв уред, който представляваше подковообразно парче желязо, прикрепено към дъска, намотана жица и още няколко късчета метал до смачкана книжна торба.

— Това е внучката ми — каза Арго и изключи образа. — Тя е тази, която трябва да отведете на кораба.

— Как ще вземем камъка? — попита Гео, Арго се обърна към Снейк:

— Доколкото знам, това е твоя задача. — После огледа останалите: — Имате нужда от почивка. След това можете да се погрижите за камъка и за моята внучка. Сега елате с мен. В крайната стая има пригответени за вас легла, където можете да поспите.

Тя стана и ги отведе в помещението. Одеята бяха постлани върху крехки клонки. Арго им показва каменно корито, издълбано в скалата, от което се процеждаше тънка струйка вода.

— Водата е чиста. Можете да пиете от нея. — Тя посочи към торба от зебло в ъгъла. — Ако огладнеете, там има плодове.

— Как ми се спи! — Урс се протегна и широко се прозина. Докато се настаняваха, Арго отново се обади:

— Поете?

— Да? — отвърна Гео.

— Знам, че си най-изморен от всички, но трябва да говоря с теб насаме.

Гео стана, а заедно с него и Урс.

— Слушай! — обърна се той към Арго. — Той е най-измореният от нас. Ако ще го разпитваш за разните му ритуали и магии, вземи Ййми. Знае за тия неща толкова, колкото и Гео.

— Трябва ми поет — усмихна се Арго, — а не студент. Трябва ми човек, изстрадал колкото него.

— Почакай — не се предаваше Урс. Той улови скъпоценния камък на гърдите на Гео, където го бе окачил Снейк при влизането им в параклиса. — По-добре го остави при мен.

Гео свъси вежди.

— Въпреки всичко може да е клопка — опасяваше се Урс.

— Дай му го — предложи Арго, — щом така ще бъде спокоен.

Гео остави големите ръце да свалят кожената връв от врата му.

— Сега ела с мен! — подкани го Арго.

Те излязоха от стаята и тръгнаха през параклиса към вратата. Арго застана на входа и погледна надолу към разтопената лава. Светлината проникваше през тъканта на одеянието ѝ и очертаваше тялото. Без да се обръща, тя каза:

— Огънят е прекрасен символ на живота, не мислиш ли?

— И на смъртта. Един от огньовете на Аптор изгори ръката ми.

Тя го погледна:

— Ти и Снейк пострадахте най-много. И двамата сте оставили част от плътта си да гние на Аптор. И това ви свързва с тази земя... — Тя замълча, после добави: — Той е изпитал по-голяма болка от теб. Знаеш ли как е загубил езика си? Наблюдавах всичко на екрана в параклиса, без да съм в състояние да помогна. Джорд напъха юмрука си между челюстите му и когато устата се отвори, хвана с клещи езика му и го изтегли колкото можа навън. После го стегна с примка от тънка жица и пусна електричеството. Знаеш какво е електричество, нали?

— Чувал съм думата.

— Когато по тънка жица се пусне силен ток, жицата се нагрива до бяло. Той започна да стяга примката, докато езикът се откъсна. Момчето вече бе припаднало. Чудя се дали млад човек може да изтърпи по-силна болка.

— Джорд и слепите жрици ли направиха това?

— Джорд, с помощта на неколцина моряци от онзи кораб, дето прибрал двамата от сала, на който отплавали от Аптор.

— Кой е Джорд? — попита Гео. — Урс го знае отпреди като старши-помощник. Но разказът на Урс не ми говори нищо.

— Знам този разказ — каза Арго. — В него има интересни неща, но ти просто не си искал да ги чуеш. — Тя въздъхна. — Поете, познаваш ли добре себе си?

— Какво искаш да кажеш?

— Познаваш ли добре механизмите, направляващи човека, тяхното действие? Ето това е, което трябва да възпяваш, ако искаш да станеш велик поет.

— Все още не...

— Имам към теб един въпрос — по-скоро поетическа загадка. Искаш ли да отговориш?

— Ако и ти ми отговориш на един въпрос.

— А ти ще ми отговориш ли изчерпателно?

— Да.

— Тогава и аз така ще направя. Е, да чуем?

— Кой е Джорд и защо прави всичко това?

— Някога — започна Арго — той беше многообещаващ послушник, готвещ се за жрец на Арго на Лептар. Изучаваше митовете и ритуалите точно както Ййми и ти. Освен това стана моряк, за да опознае света. Но корабът му потънал; той и още неколцина моряци били изхвърлени на брега на Аптор. Те също като вас се сблъскали с ужасите на Аптор и мнозина от тях загинали. Но двама — четириръкото момче, което прислужвало в каютите и вие наричате Снейк, и Джорд — попаднали под влиянието на сили на Арго и Хама. Единият, Странникът, притежавал способността да чете мисли. Другият — не. И тайно първият сключил съюз с едната сила, вторият — с другата. Питаш още защо. Може би, ако успееш да разрешиш моята загадка, ще си отговориш сам. Знам със сигурност, че те двамата били единствените, които успели да избягат. Знам, че Снейк не споделил с Джорд за своя избор и че Джорд се опитвал да го привлече на своя страна. След като ги спасили, спорът продължил, но Снейк криел с детинско упорство както решението си, така и способността си да чете мисли, дори когато се стигнало до клещите и нажежената

жица. Между другото, Джорд взел нажежаващата се жица от сляпата служителка на Арго, за да помогне, по неговите думи, на народа на Лептар. Ползата от нея би била голяма. Но той си послужил с електричеството само за да създаде това ужасно оръжие. За една година Джорд станал отличен старши-помощник, а Снейк — пристанищен крадец. И двамата изчаквали. И когато моментът дошъл, започнали да действуват. Защо? Може би ти ще ми кажеш, Поете.

— Благодаря за разказа ти — каза Гео. — Какъв е твоят въпрос?
Тя насочи поглед към пламъците и зарецитира:

*Край тъмния чертог
близнакът му седи до извора
на бързеите телесни.
Те тичат, губят се,
и пак като преди ведно текат навън,
текат навътре.
През светлия чертог
минава разделна нишка
сребърна и нежна.
Пътеките на паметта
тогава пред знак потаен я извеждат.
Но страх залива тъмния чертог.
Любов нахлува в купола сияен.*

— Никога не съм го чувал преди — каза Гео, — Дори не съм сигурен какъв е въпросът. Не са ми познати нито езикът, нито стилът.

— Знаех си, че няма да го разпознаеш — усмихна се Арго.

— Да не би да е откъс от ритуалите на Арго преди очистването?

— Написано е от внучката ми — отвърна Арго. — Въпросът е: можеш ли да ми го обясниш?

— О — промълви Гео. — Не разбрах че... — Той замълча. — „Край тъмния чертог близнакът му седи... До извора на бързеите телесни... Ведно текат навън, текат навътре...“ Сърцето? Човешкото сърце, с неговите четири камери? То изтласква кръвта.

— Да, възможно е това да е част от отговора.

— „Светлия чертог“ — разсъждаваше Гео. — „Купола сияен“... Човешкият разум, според мен. „Разделна нишка, пътеките на паметта“... Не съм сигурен...

— Справяш се добре.

— Би могло да се отнася до израз като „двете страни на монетата“. Или нещо подобно.

— Да — каза Арго. — Макар че, да си призная, не бях се замисляла... Но най-много ме озадачават последните два стиха.

— „Но страх залива тъмния чертог. Любов нахлува в купола сияен“ — повтори Гео. — Мисля, че това отново са разумът и сърцето. Обикновено мислим за любовта със сърцето си, а се страхуваме чрез разума си. Може би е искала да каже, че и любовта, и страхът са подвластни както на сърцето, така и на разума.

— Може би — засмя се Арго. — Трябва да я попиташ... когато я отървеш от ръцете на Хама.

— Внучката ти поетеса ли иска да стане? — попита Гео.

— Не зная — отвърна Арго. — Това е много мъчително. А за теб е време да си лягаш. Утре трябва да приключите мисията си.

— Благодаря — каза Гео с облекчение. — Аз... много ми се спи...

Преди да се върне в стаята при приятелите си, той погледна още веднъж в кратера на вулкана. Езици светлина ближеха черната скала. Той се обърна и потъна в мрака.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Полегатите лъчи на зората осветиха ръба на кратера Арго посочи към отсрещния склон. В долния му край, сред дървета и поляни, се възправяше черен храм.

— Храмът на бог Хама — каза тя. — Задачата ви е ясна. Желая ви успех.

Те тръгнаха надолу по обгорената почва. За около трийсет минути стигнаха първите дървета, които обграждаха мрачни постройки и обширни градини. Щом нагазиха в тревата, от близкото дърво се изляха трелите на птича песен.

— Птица! — възкликна Ййми. — Не бях чувал птича песен, откакто съм напуснал Лептар.

До средата на ствола се спусна яркосиньо гущерче, колкото човешки пръст. Сапфиреното му коремче пулсираше в утринната светлина. То отвори червена уста, гърлото му затрептя и от него се изсипаха същите звуци.

— Май не познах — каза Ййми.

Продължиха нататък. Гео каза:

— Питам се защо винаги си мислиш, че нещата са точно такива, каквито очакваш.

— Защото ако някакво същество чурулика така, то предполага се, е птица — заяви Ййми и потръпна от погнуса. — Гущери!

— Беше красив — каза Гео.

— Пфу! — обади се Урс.

— Да се смята, че нещата са такива, каквито изглеждат, може да бъде опасно... на този остров.

Откъм горичката дочуха шум и впериха очи натам. Сред дърветата стоеше мъж, който вдигна ръка и извика рязко:

— Спрете!

Те се подчиниха.

Мъжът беше облечен в тъмни дрехи. Бялата му коса се спускаше като шлем около загорялото лице.

Урс стисна дръжката на меча си. Снейк разпери ръце.

— Кой сте вие? — попита мъжът.

— А ти кой си? — отклони отговора Урс.

— Аз съм Въплътеният Хама.

След кратко мълчание Гео рече:

— Ние сме пътници. Идваме с добро.

Мъжът пристъпи напред и шарени сенки от дърветата заиграха по дрехите му.

— Елате с мен — каза Хама.

Той се обърна и закри сред дърветата. Последваха го.

Влязоха в градината пред храма. Беше още рано и слънчевите лъчи рисуваха розови ивици по гигантските урни от двете страни на алеята. Стигнаха до Храма.

Огледалата по стените на преддверието заиграха с отраженията им, докато вървяха между тях, Зад редица колони от оникс се простираше блестящият под на храма. В обширния олтар се издигаше огромната статуя на мъж, седнал с кръстосани крака. В едната си чудовищна черна ръка той държеше коса. В другата — житни класове, които достигаха чак до губещия се в здрача таван. От трите очи на челото му само средното бе отворено.

Като минаваха покрай статуята, Хама стрелна поглед към скъпоценните камъни на вратовете на Ййми и Гео, после — нагоре към втренченото око.

— Утринната служба ще започне след половин час. Дотогава можете да ми разкриете целта на вашето посещение.

Отправиха се към стълбището в дъното на залата. Над вратата имаше черен диск с три очи. Преди да влязат, Гео се озърна, намръщи се и потърси погледа на Ййми.

— Снейк? — прошепна той.

Ййми също се огледа и сви рамене. Момчето го нямаше.

В помещението видяха същите екрани като в параклиса край вулкана и манастира на слепите жрици. Имаше и голяма работна маса, а на стената — прозорец към градината.

Хама се обърна с лице към тях, но очевидно не забеляза отсъствието на Снейк. Затвори вратата и каза:

— Дошли сте, за да се противопоставите на силите на Аптор, прав ли съм? Дошли сте, за да откраднете скъпоценния камък на Хама.

Дошли сте, за да отвлечете Въплътената Арго. Ще отречете ли? Свали ръката си от меча, Урс!... Мога да ви погубя за един миг!

* * *

Тя измъкна юмручето си изпод завивката, замижа и измърка сънливо:

— Ммммммм... О, как ми се спи!

Претърколи се и прегърна възглавницата. После, едно по едно, отвори очи и заразглежда почти завършения механизъм на масичката до леглото. Примижа. Пак отвори очи.

— Не мога да си позволя да заспивам пак — каза си тихичко тя, — Раз, два, три!

Отметна завивките, седна, спусна ходила върху студения каменен под и скочи, примигвайки. Стисна зъби, измърмори едно „мммммм!“ и застана на пръсти.

После отново се хвърли на леглото и мушна крака под завивката. Бих могла, мислеше си сънливо тя, да прокарам месингова тръба с диаметър цол и половина и дължина трийсет фута от главния водопровод за топла вода под пода, за да сгрея тия плочи. Да видим: трийсет фута тръба цол и половина има повърхност равна на $22/7 \times 3/2 \times 30$, което прави 990, делено на седем, равно на... После се хвана, че се залисва с тези изчисления само и само, за да не мисли за ставането. Отново отвори очи, стъпи на пода и енергично се почеса по главата.

След това отиде в килера.

Намъкна бяла туника и пристегна кожения колан около кръста си. Погледна часовника, ахна и се втурна навън. В последния момент преди вратата да се загръшне, тя се въртна, хвана я и внимателно я дозатвори. „Искаш да те накажат ли?“ — запита се, докато пристъпваше на пръсти към следващата.

Отвори я и надзърна вътре. Колко симпатичен е Дъндърхед, докато спи, помисли си тя. Кордата минаваше под леглото на Жреца и по каменния под, следвайки зигзагоидните цепнатини. Краят ѝ стигаше до касата на вратата. Човек едва ли би я забелязал, ако не търсеше специално нея, и точно това беше идеята ѝ, когато я прокара там снощи, преди жреците да се бяха върнали от вечерня. Другият ѝ

край бе прикрепен с възел — нейно собствено изобретение — към електрическия щепсел на будилника му. Дъндърхед имаше досадния навик да го сверява всяка вечер (съставяйки плановете си за тази сутрин, тя подробно бе изучила всичките му привички, като ги наблюдаваше в продължение на три вечери, увиснала надолу с главата пред каменната решетка на прозореца му), за да бъде сигурен, че червената стрелка отброява минутите.

Тя подръпна кордата и я изпъна. Дръпна по-силно и тя се отдели от пода. Щепселът тупна тихичко долу и кордата се отпусна.

Опъна я и повдигна края ѝ. Със свободната си ръка отново я подръпна и проследи с поглед как затрептя. Възелът бе хитроумно измислен. Трептенето караше две срещуположни халки да се освободят от трета, при което пришитото към кордата четиримилметрово парченце ластик се свиваше и освобождаваше четвърта халка от една къса жица, придържана от мъничък диск; противоположното трептепе при връщането си по кордата задвижваше подобно устройство от другата страна на щепсела. Възелът се изхлузи и тя бързо намота кордата около ръката си. После се изправи и затвори вратата. Смазаната брава не издаде нито звук. Всъщност, дръжката не бе почистена добре от маслото, забеляза тя. Небрежност.

Върна се в стаята си. От високия прозорец върху масата струеше слънчева светлина. Погледна собствения си будилник и откри, че е още доста рано. Събра частите на несглобения механизъм.

— Днес май ще те изпробваме? Не? — Тя се ухили. — Да!

Напъха частите в книжната торба, излезе от стаята и дръпна силно бравата... извъртя се навреме и лекичко затвори вратата.

— Ммммм... Май искаш да те пипнат? — Намръщи се. — Да. И да не забравиш. Иначе никога няма да успееш.

Докато минаваше покрай един от прозорците, чу цвъртенето на синия гущер в градината.

— Точно това исках да чуя — усмихна се тя. — Добър знак.

Влезе в храма и тръгна по страничната пътека. Огромни черни колони се редяха край нея. Изведнъж спря. Нещо като птича сянка се мярна между колоните от другата страна. Или поне така ѝ се стори.

— Не забравяй — каза си тя, — че изпитваш угризения заради цялата тая работа; искаш да те хванат и много лесно можеш да

съчиниш какви ли не оправдания, само и само да се стреснеш и да се откажеш от всичко.

Отмина още две колони. И отново зърна сянката.

— О! — продължи монолога си тя. — Май умишлено си затваряш очите за факта, че там има някой. Я да видим.

И го видя: някакво същество с голо тяло се прокрадваше в сумрака. Имаше четири ръце. Това ѝ напомни нещо, но в полета към смътната си цел стрелата на мисълта внезапно се отклони, върна се назад и се заби в мозъка ѝ: той гледаше право към нея и тя се уплаши.

„Ако тръгне към мен — помисли си, — ще умра от страх. Тъй че по-добре да го изпреваря. Освен това искам да го разгледам отблизо.“ Тя излезе иззад колоната. Озърна се крадешком и се увери, че в храма няма никой, освен тях двамата.

„Че той бил дете — помисли си тя, изминала вече три четвърти от разстоянието помежду им. — На моята възраст е.“ Отново някаква странна мисъл се опита да ѝ се натрапи. но безуспешно: сега и той пристъпи напред. Спря се пред нея. Възлести мускули опъваха кафявата кожа; буйна черна коса падаше върху челото, а очите му мятаха мълни изпод гъсти тъмни вежди.

Тя преглътна мъчително.

— Какво търсиш тук? Знаеш ли какво ще стане, ако те пипнат? Може дори да си помислят, че се опитваш да откраднеш окото на Хама.

„Не трябваше да казвам това, ето че той се смути.“

— По-добре се омитай, защото след половин час всички ще се съберат тук за утринната служба.

При тези думи той изведнъж се завтече към олтара.

— Ей! — викна тя и хукна след него.

Снейк прескочи месинговия парапет.

— Чакай малко! Чакай ти казвам!

Беше прехвърлила крак през парапета, когато Снейк се обърна.

— Слушай, аз се издадох. Защото съм гузна. Но и ти се издаде.

Снейк се намръщи, наклони глава и се ухили.

— Ще си помагаме, разбираш ли? И ти го искаш, нали? — Тя посочи главата на статуята, извисяваща се над тях. — Хайде да го направим двамата. Ще го взема за малко. После е твой.

Забеляза, че я слуша внимателно, и разбра, че замисълът ѝ ще успее.

— Ще си помагаме. Е? — тя подаде дясната си ръка.

Четири ръце се протегнаха да я стиснат. „Браво — помисли си тя, — но дано не съм го обидила...“ Неговите четири и нейните две ръце се сплетоха във възела на техния съюз.

— Много добре. Слушай сега, снощи съм обмислила всичко. Нямаме много време. Да заобиколим...

Но той се пресегна и измъкна от колана ѝ навитата на кълбо корда. Тръгна към житните класове, чиито стъбла започваха от пода на олтара, минаваха през юмука на статуята и се извисяваха нагоре. В едната си ръка момчето държеше кордата, а с помощта на останалите три, местейки ги последователно, стигна до първите широки метални листа.

Мръсните му жабешки ходила се люлееха във въздуха. С пръстите им се залови за дръжката на листото и се прехвърли върху него. Погледна я.

— Не мога да се кача — каза тя. — Нямам твоята сила.

Снейк сви рамене.

— О, по дяволите! — извика тя. — Ще се изкатеря, както си знам.

Изтича до огромното стъпало на статуята, легнало на външния си ръб, тъй като Хама седеше с кръстосани крака. По пръстите, като по стълба, тя се изкатери до тъмния заоблен палец. Пропълзя по глезена, по пиццала, обратно надолу по черното бедро и се озова пред свивката между крайника и тялото. Снейк я наблюдаваше от пазвата на жълтия лист оттагък широкото коляно. Бяха на еднаква височина.

— Ехей! — махна му тя. — Ще се видим на ключицата!

После изплезил език. По гънките на стилизирания набедреник тя с лекота изкачи още десет фута. Но затова пък по издутия корем на бога намери само тесен, несигурен ръб, по който достигна пещерата на пъпа. Дланите ѝ оставяха влажни следи върху черния камък.

Видя, че Снейк се е придвижил до по-горен лист.

От тази непосредствена близост пътят на божеството напомняше кръгла врата с диаметър около пет фута. Тя изтри ръце в дрехата си, приклепна и се зае да избира комбинацията. На два пъти пропусна първото число, отново избърса длани и започна отначало. Според

чертежа в главния сейф на храма (върху който вече бе упражнявала уменията си) зад вратата трябваше да има стълба, водеща във вътрешността на статуята. Тя си го спомняше отлично и това спаси живота ѝ.

Като избра второто число и чу издайническото прищракване при третото, тя натисна с рамо и... завъртялата се около оста си врата едва не я помете от ръба. Изгуби опора, но успя да се залови за дръжката.

Увисна на пет фута от статуята и над божествените ѝ слабини петдесет фута по-долу.

Първото, което се помъчи да направи, след като зажумя и си повтори наум някои от законите на движението, бе да затвори вратата. След няколко неуспешни опита се отказа и остана да виси неподвижно. Беше благодарна, че е избърсала дланите си от потта, но когато я заболяха раменете, почти съжали за това, защото така само отдалечаваше фаталния край. Прехвърли в ума си всичко, което знаеше за паданията в джудото. Отново стисна очи и си припомни една древна песен за млада девойка, намерила смъртта си при подобни обстоятелства, със следния припев: „Вечерните камбани днес не ще ехтят...“.

В този миг вратата се затвори и някой я хвана през кръста. Тя зажумя и усети, че тялото ѝ се притиска към наклонения камък. Изтръпналите ѝ ръце провиснаха безволево. Болка изгаряше сухожилията им. После болката се превърна в пулсиране и тя отвори очи.

— Как по дяволите успя да слезеш дотук? — попита тя. Снейк ѝ помогна да влезе през отворената врата. Тя спря, за да разтрие раменете си. „Откъде ли знае за стълбата?“ — помисли си.

Стояха на дъното на шахтата. Стълбата се виеше нагоре в мрака. Той я гледаше с питащи очи.

— Какво има?... О, не се тревожи, ще мога. Ей, ти ням ли си?

Снейк кимна.

— Аха — рече тя.

Нещо обезпокояващо отново се надигна в ъгълчето на съзнанието ѝ. Снейк тръгна нагоре по стълбата, по която преди минута бе слязъл. Тя откряна вратата, видя, че храмът е празен, затвори я отново и го последва.

Изкачваха се в пълен мрак. Времето сякаш спря и тя не беше сигурна дали две или двайсет минути са изминали. Протегна се да се залови за следващата стъпенка, но ръката ѝ пропадна в празното. Уплаши се и сърцето ѝ заблъска. Раменете я наболяваха. Пресегна се към следващата стъпенка, която се оказа на мястото си. После следващата. И следващата.

Започна да ги брои; седемдесет и седмата липсваше. Опипа над нея — нищо. Прокара ръка по страничното въже на стълбата и откри, че тя рязко извива към стената.

— Ей, ти! — прошепна тя в тъмнината. Нещо докосна кръста ѝ.

— Ннннее... — процеди през зъби тя. — Пусни ме! — то пролази по крака ѝ, хвана я за глезена, дръпна. — Пусни ме!

То дръпна още веднъж. Тя отмести крака си, но нещото го изтегли на около половин метър встрани и го сложи върху здрава опора. След това една ръка (друга продължаваше да стиска глезена ѝ) я хвана над лакътя, трета — около кръста. Повдигнаха я. Тя изтръпна от ужас, но си спомни, че нейният придружител има много ръце. Отдели крак от стълбата и го протегна встрани. Другия задържа на мястото му, тъй като се боеше да не полети с главата надолу в бездънната шахта.

Стискайки лакътя ѝ, той я поведе по тунела. „Минаваме през рамото“ — помисли тя, припомняйки си чертежа.

Стигнаха до стръмен наклон. Слизаме по ръката, досети се тя. Главата ѝ леко се замая поради липсата на зрителна ориентация. Протегна се и напипа стената. Малко ѝ олекна.

— Чувствувам се като Евридика — каза на висок глас тя.

— Толкова... си... смешна... — прозвуча като ехо глас в главата ѝ.

— Ей! — изненада се тя. — Какво беше това?

Но гласът замря. Тунелът изви рязко и подът стана равен. Намираха се в участък, приблизително съответстващ на радиалната артерия на статуята. Откъм китката идеше светлина. Изкачиха някаква стълба, измъкнаха се през един отвор и се озоваха от външната страна на статуята, надвесени над бездна. Долу се простираше огромната, празна зала. До тях се възправяха бронзовите житни стъбла, преминаващи през юмука, върху който двамата бяха застанали, а самите класове се извисяваха още петдесет фута нагоре. Отвъд

тъмния, могъщ гръден кош, косата в другата ръка на бога се извиваше и краят ѝ тънеше в сянка.

— Сега — каза тя — ще вървиш след мен.

Тръгнаха към лакътя и изкачиха бицепса. Стигнаха рамото, прекосиха хлътнината над ключицата и застанаха точно под ушната мида.

— Кордата у теб ли е? — попита тя.

Снейк ѝ подаде кълбото.

— Мисля, че торбата ми е достатъчно тежка.

Тя извади от колана си книжната торба и я завърза с единия край на кордата. После, държейки другия край, метна кордата нагоре, прехвърли я над ухото и затегна готовата примка.

— Надявам се да стане. Вчера съм пресметнала всичко. Кордата издържа над сто килограма, а ние едва ли тежим повече. — Тя стъпи върху издутината на вратното сухожилие, оттласна се и с няколко отскока се изкатери до долната месеста част на ухото и след малко извика на Снейк от отвора на раковината: — Хайде! Побързай!

Снейк се озова при нея само след миг.

И в ухото имаше тунел, отвеждащ в цилиндрично помещение в главата на бога. Архитектът на статуята предвидливо бе оставил капак в най-горната част на черепа. Те се изкачиха по стълба, която ги изведе сред гъсто преплетени тръби, изобразяващи косата на Хама. От ръба на опасно скосеното надолу чело те видяха върха на носа и веждата над средното око. Оттам започваше неколкостотин фута дълбока пропаст.

— Дойде моментът да ми помогнеш — каза тя. — Хвани ме здраво за китката и ме спусни. Бавно. Ще взема камъка.

Те се заловиха за китките, а Снейк с останалите си три ръце и краката си се залови за пет от най-близките тръби.

Тя се запуска внимателно; свободната ѝ ръка се плъзна по камъка, после тялото ѝ увисна над носа на статуята и се залюля. Озова се точно пред отвореното око. Клепачът надвисваше като дъга над нея, а бялото на окото около ебонитовия ирис сияеше меко в полумрака. Гледани от такова близко разстояние, чертите на лицето на бога бяха толкова огромни, че губеха всякаква прилика с човешко лице, и тя се визираше само в изпълнени с тъмнина кухини. В средата на ириса,

върху метална поставка в малка вдлъбнатина, лежеше скъпоценният камък.

Както се люлееше, тя се пресегна към него. Удари гонг. Блесна светлина. Тя погледна нагоре: снопове бяла светлина я заслепиха и от страх едва не изпусна китката на Снейк. Но в главата ѝ (или в нечия друга — не беше съвсем сигурна) прокънтя глас:

— Дръж... се... дявол... те... взел...

Тя сграбчи камъка. Металната поставка не беше добре закрепена и се килна на една страна. Това вероятно задействува някакъв механизъм, понеже огромният клепач започна да се затваря.

Тя се залюля отново на въжето от кости и плът; полузаслепена, погледна през рамо към залата. Пееха началото на шествения химн.

Утринната служба бе започнала!

Светлина къпеше каменното божество. Миниатюрни фигурки изпълваха храма. Ще я видят! Монотонното, благозвучно пеене се надигаше като приливна вълна и тя внезапно си помисли, че ако падне, ще се удави в нея.

Снейк я теглеше нагоре. Рамото и бузата ѝ болезнено се триеха о камъка. На помощ се притече още една ръка. И още една. Измъкнаха я между металните тръби. Снейк с мъка освободи китката си от здраво стиснатите ѝ пръсти. Той я изправи на крака и тя погледна към препълнената зала.

Студени тръпки полазиха по тялото ѝ. Бездната нахлу в очите и главата ѝ. Тя залитна, Снейк я подхвана и я поведе към стълбите.

— Успяхме! — промълви тя, преди да тръгнат надолу.

Дишаше тежко. Разтвори длан, за да се увери, че камъкът си е там. Отново хвърли поглед към множеството. Обърнатите нагоре осветени лица изглеждаха като бисери, разпръснати по тъмния под. Внезапен възторг изпълни гърдите ѝ и за миг заглуши болката. Снейк, с ръка върху рамото ѝ, се смееше беззвучно.

— Успяхме! — повтори тя.

Заслизаха по стълбата в черепа на статуята. Снейк пръв излезе от ухото. Напипа кордата и се спусна върху рамото.

Тя се поколеба, сложи камъка в устата си и го последва. Като се приземи до него, тя го извади и разтърка раменете си.

— Пфу, каква мускулна треска ще имам утре! — каза тя. — Би ли отвързал торбичката ми?

Снейк изпълни молбата ѝ и те се спуснаха по бицепса до отвора в китката.

— Кой ли от всичките е Дъндърхед? — измърмори тя, докато гледаше събраните в храма богомолци.

Снейк понечи да вземе камъка от ръката ѝ. Тя не се възпротиви и той го вдигна високо над главата си.

Всички глави се сведоха и бисерите угаснаха.

— С нашия пропуск никой не може да ни спре! — засмя се Арго. — Хайде!

Но Снейк не влезе в тунела. Той обиколи юмука надолу през отвора между палеца и показалеца.

— Оттук ли? — учуди се Арго. — Е, добре. Знаеш ли, мисля да съчиня епическа поема за нашето приключение. В алитеративни стихове. Знаеш ли какво е това алитеративни стихове?...

Но Снейк вече бе изчезнал. Тя го последва, като обхвана дебелиите стъбла с колене. Той я чакаше при листата. Сгушени там, те отново се загледаха в екзалтираното паство.

Снейк вдигна камъка и главите отново се сведоха. Химнът започна отначало; отделните думи се губеха в общия хор. Гласовете мощно се разляха, ехото им ги блъсна, изпълни ушите и тя усети, че китките и вратът ѝ се вледеняват. Спуснаха се бързо по оставащата част от стъблото. Когато стигнаха най-послед до платформата, тя сложи ръка на рамото му и надзърна през парапета. Множеството беше наблизко, но тя не можа да различи нито едно отделно лице.

Мъжете стояха там, грамадни и познати. Снейк тръгна вдигнал камъка над главата си, и те се разстъпиха. Той се покачи на парапета и ѝ помогна да се прехвърли.

Болката в раменете отново я прониза. Студени тръпки я побиха, като си помисли за дръзката кражба. Стъпалата пред олтара ѝ се сториха ужасно студени.

Продължиха напред. Ехото на последния звук от химна заглъхнаха в тишина и в залата остана да се чува единствено като приглушен тътен дишането на стотици хора.

Нещо накара и нея и Снейк едновременно да се обърнат назад към статуята на Хама. И трите очи бяха плътно затворени. Двамата поеха сред шумоленето на стотици тъмни одежди. Лицата на хората извън осветения от камъка кръг изглеждаха като неясни петна. Кръвта

пулсираше в гърлото ѝ. Те вървяха сред засенчени лица и наметала, които им правеха път.

Последната фигура се отдръпна от дверите на храма и тя видя дневната светлина вън. Спряха за миг, Снейк държеше камъка високо над главата си. После заслизаха по окъпаните от слънцето стълби.

Зад тях, сякаш излизането им бе послужило като сигнал, химнът започна отново. Музиката ги догонваше. На най-долното стъпало се обърнаха и като диви зверове застинаха в напрегнато очакване тъмното множество да се излее след тях.

Но се чуваше само музиката. Тя течеше около тях като бистра река, като море.

*На лед да стане капката в ръката
земята с песни да разтърсим.
Привет на стройните мъже
и стройните жени!*

През вълните на музиката те дочуха звънливо чуруликане откъм дърветата. Вцепенени от страх, наблюдаваха вратите на храма. Не излизаше никой. Снейк се дръпна назад и се ухили.

Тя прокара пръсти през червената си коса, пристъпи от крак на крак и го погледна:

— Май няма да дойдат. — Гласът ѝ звучеше почти разочаровано. После се изкиска. — Успяхме, а?

* * *

— Не мърдайте! — повтори Въплътеният Хама.

— Ами какво... — започна Урс.

— Вие сте в пълна безопасност — продължи богът, — освен ако не направите някоя глупост. Досега проявихте завидна мъдрост. Продължавайте в същия дух. Имам да ви обяснявам много неща.

— Какви? — попита Гео.

— Ще започна с гущера — усмихна се богът.

— С какво? — недочу Ййми.

— Пеещите гущери — отвърна Хама — от горичката, през която минахте само преди няколко минути. Преживяхте най-страшния период в живота си. И изведнъж чувате чуруликане в клоните на дърветата. Какво си помислихте?

— Че е птица — каза Ййми.

— А защо именно птица? — попита богът.

— Защото приличаше на птича песен — обади се Урс, вече губещ търпение. — Кому е притрябвало да се наслаждава на цвъртенето на някакъв си стар гущер в такава прекрасна утрин?

— Вторият ти аргумент е по-съществен от първия — каза богът. — Човек наистина има нужда от песента на птица, а не от цвъртенето на гущер. Птицата означава пролет, живот, късмет, радост. Хората са мислили за тия неща в продължение на хиляди и хиляди години. Поетите са ги възпявали на всички езици: Катул на латински, Кийтс на английски, Ли По на китайски, Дарнъл — на съвременен английски. Приели сте, че е птица, тъй като след преживяното сте имали нужда точно от това. Гущерите лаят под влажни скали и се припичат върху надгробни камъни. А на вас съвсем не ви е било до гущери.

— И какво общо имат гущерите с факта, че сме тук? — попита Урс.

— Защо сте тук ли? — повтори богът, леко изменяйки въпроса. — Причините са много, уверявам ви. Очаквам вие да ми съобщите някои от тях.

— Вие сте причинили зло на Арго... поне на Арго от Лептар — обясни Гео. — Дойдохме тук, за да го поправим. Отвлекли сте младата Арго, както и нейната баба. Дойдохме, за да я отведем у дома. Вие злоупотребихте и с камъните. Дойдохме, за да ви вземем и последния от тях.

Хама се засмя.

— Само един поет може да съзре мъдрост в подобно откровение. А аз си мислех, че никак няма да ми е лесно да измъкна истината от вас.

— Но явно несъмнено вие отдавна я знаете — каза Гео.

— Така е — съгласи се Хама, после добави с променен тон: — Знаете ли как действуват камъните?

Те поклатиха глави

— В същността си това са прости механични уреди, по-трудни за изпълнение, отколкото като идея. Ще обясня. След Големия пожар, през първите славни години на град Нова Надежда, открили, че човешките мисли не излъчват вълни, подобни на радиовълните; но било доказано, че електрическите синапсови структури влияят на радиовълните по същия начин, както реагира минотърсачът при наличието на метал.

— Радио? — предположи Гео.

— Точно така. О, щях да забравя. Вие нямате представа за какво става дума. Но сега не мога да се разпростирам надълго и нашироко. Достатъчно е да кажа, че във всеки от камъните има фино шлифован кристал, който непрекъснато изпраща лъчи, улавящи тези мисловни структури. Кристалите също изпълняват ролята и на лупа и огледало, които увеличават и отразяват мозъчната енергия и я преобразуват в топлина или светлина, или пък в друг вид електромагнитно излъчване; чрез тях вие можете да изпращате мощни топлинни мълнии, на което сами бяхте свидетели. Но действието им не е най-важното. Способността им да излъчват топлина е също тяхно вторично свойство. Основната им функция е да проникват в съзнанието. Ето, стигаме до гущерите.

— Един момент — каза Гео, — Преди да сме стигнали до гущерите, искам да попитам нещо. Означава ли това, че те проникват в мислите така, както Снейк?

— Както Снейк — продължи богът, — но с малка разлика. Снейк е роден със способността да видоизменя мисловните си структури; тук той се доближава до мощта на камъните, но без да я превъзхожда. С помощта на камъните може да се блокира мисленето...

— Просто ей така нахлуваш в съзнанието на човека и не му даваш да мисли? — попита Ййми.

— Не — отвърна богът. — Съзнателната мисъл е твърде силна. Иначе щяхте да бъдете неспособни да разсъждавате всеки път, когато Снейк ви говори. Действието им се осъществява по друг начин. Колко на брой причини има за всяко отделно човешко действие?

Те го гледаха неразбиращо.

— Защо, например, човек отдръпва ръката си от огъня?

— Защото го боли — каза Урс. — Иначе защо?

— Да, защо? — попита Хама.

— Мисля, че разбирам — каза Гео, — Той си отдръпва ръката защото знае, че извън огъня няма да изпитва болка. Като случая с птицата, тоест с гушера. Една от причините за нашата реакция бе това, че гласът му звучеше като песен на птица. Другата причина е, че точно в този момент на нас ни се е искало да чуем песента на птица. Човекът отдръпва ръката си от огъня, защото боли, а той не иска да го боли. С други думи — обобща Гео. — за всяко нещо има поне две причини.

— Точно така — потвърди Хама. — Обърнете внимание, че едната от тях е несъзнателна. С помощта на камъка тя се блокира. Тоест, ако човек държи ръката си в огъня, вие можете да блокирате несъзнателното му желание да прекрати болката. Съвършено объркан и сред страшни мъки той ще стои там, докато китката му се превърне в димящо чуканче.

Гео опипа остатъка от отрязаната си ръка.

— През цялата история на тази планета диктаторите са използвали подобни похвати. Като не позволявали на хората от собствената си страна да узнаят какъв е животът извън границите ѝ, те ги убеждавали да отстояват с цената на всичко правото си да продължават да живеят така, както са живели. Една стара пословица гласи: Убеди роба, че е свободен, и той ще е готов да воюва, за да запази робството си. Защо поетите пишат стихове? Защото обичат музиката. И защото тишината ги плаши. Защо крадецът краде? За да придобие нещо от своята жертва. Но и за да си докаже, че жертвата му е по-слаба от него...

— По същия начин Арго накара Снейк да се върне — каза Гео на Урс. — Сега разбирам. Той си е мислел как да избяга, но тя е блокирала стремежа му да не бъде хванат; така вече нищо не му е подсказвало накъде да бяга. И е хукнал натам, накъдето му е било наредено — право към нея.

— Да, така е — повтори Хама. — Но когато изобретили тези камъни, научили още нещо. Всъщност, то било урок, който историята трябвало да ни даде още преди хиляди години. Невъзможно е човек да придобие пълна власт над другите хора и да запази здравия си разум. Независимо колко добри са били намеренията му, когато е идвал на власт, свободата — свободата на другите и неговата собствена — започват да го ужасяват. Само който се бои от свободата, се стреми към подобна власт. И този страх го превръща в роб на същата тази власт.

Ето защо тези камъни носят зло. И ние ви призовахме тук, за да ги вземете от нас.

— Да ги вземем от вас? — учуди се Гео. — Не можете ли просто да ги унищожите?

— Ние сме вече заразени. — Хама се усмихна. — Тук на Аптор сме малко. Не ни беше никак лесно да достигнем тази степен на организация, да съберем разпилените научни знания отпреди Големия пожар. Твърде често злоупотребявахме с камъните и сега вече не можем да ги унищожим. Трябва първо да унищожим себе си. Отвлякохме Арго и ви оставихме втория камък с надеждата, че вие ще дойдете за третия и последен от тях. И ето, вие сте тук и камъкът е откраднат.

— Снейк? — десети се Гео.

— Да — отвърна Хама.

— А аз си мислех, че той е ваш шпионин — каза Гео.

— Това, че е наш шпионин, е несъзнателната причина за неговите действия — обясни Хама. — Той съзнава единствено, че работи против злото, което е срещнал у Джорд. Шпионин е твърде силна дума за него. Да го наречем по-добре малък крадец. Той стана наш шпионин съвсем неволно, когато като дете беше на острова с Джорд. Обясних ви някои неща за действието на разума. Ние имаме машини, които могат точно да наподобят всичко, което върши Снейк, по сходен с действието на камъка начин. Така именно слепите жрици се свързали с Джорд и го направили техен шпионин. Така и ние се добрахме до Снейк. Но той не ни е виждал, дори не е разговарял с нас. Най-вече заради нещо, което е видял тук при първото си идване.

— Един момент — обади се Ййми. — Джорд искаше да ме убие, и уби Уайти заради нещо, което бил видял тук. Сигурно става дума за едно и също. Какво е то?

Хама се усмихна.

— По-добре ще е не аз да ви казвам. Можете да разберете това от Снейк или от дъщеря ми, Арго Вълпътената.

— Но какво да правим сега? — прекъсна го Гео. — Да занесем камъните на Арго? Имам предвид Арго на кораба. Тя вече си е служила с тях, най-малкото върху разума на Снейк, което означава, че тя също е „заразена“.

— Веднъж вие се досетихте за причината — каза Хама. — Наблюдаваме ви на нашите екрани, откакто сте стъпили на брега. Спомняте ли си?

— Да не би да е това, че завижда на дъщеря си? — попита Гео.

— Да. От една страна мотивите ѝ са чисто патриотични по отношение на Лептар. От другата страна стои егоистичният стремеж към властта. Но иначе тя никога не би стигнала дотук. Вие трябва да заведете младата Арго обратно и да дадете възможност на заразата да отмре.

— А камъните? — попита Гео. — И трите ще бъдат на едно място. Няма ли това да представлява твърде силно изкушение?

— Някой ще трябва да приеме и надмогне това изкушение — каза Хама. — Вие нямате представа за опасността, която създават те тук на Аптор.

Хама се обърна към екрана и натисна някакъв бутон. Появи се картина от вътрешността на храма. Две дребни фигурки, следени от лъч светлина, се катереха по лакътя на огромната статуя.

Хама уголеми изображението. Двамата се придвижваха към златните житни стъбла в черния юмрук на бога. После един след друг се спуснаха по тях. Прехвърлиха се през парапета. Изображението стана още по-голямо.

— Това е Снейк! — възкликна Гео.

— И държи камъка — добави Урс.

— С него е Арго — обади се Ийми. — Искам да кажа... една от всичките.

Те се скупчиха пред екрана, за да видят как богомолците правят път на уплашените деца. Арго се държеше за рамото на Снейк.

Внезапно Хама изключи картината. Те го погледнаха озадачени.

— Убедихте се — каза богът, — че камъкът е откраднат. В името на Арго и Хама, отнесете го обратно на Лептар. Младата Арго ще ви помогне. И макар че ще ни е мъчно за нея, тя е готова за пътуването толкова, колкото и вие. Ще го направите ли?

— Аз — да — откликна пръв Ийми.

— Аз също — каза Гео.

— И аз — присъедини се Урс.

— Отлично — усмихна се Хама. — Тогава елате с мен.

Той тръгна към вратата. Последваха го по дългото стълбище покрай каменните стени и през залата. Той крачеше бавно и се усмихваше като човек, очаквал дълго време нещо, което най-после се бе случило. Излязоха от храма и се спуснаха по ярко осветеното стълбище.

— Чудя се къде ли са хлапетата — каза Урс.

Хама ги поведе през градината. В храстите се възправяха една до друга черни урни. По една от страничните алеи към тях се присъедини старата Арго с лека усмивка вместо поздрав. Свърнаха от пътеката и се приближиха до урните.

Арго свърза двата края на жицата с почернели от слънцето ръце. Снейк, подпрял лакти на коленете си, постави скъпоценния камък в импровизираната термодвойка. Арго се притаи до него. Втренчиха погледи в камъка. Термодвойката светна. По медните вени протече ток, металната сърцевина се превърна в магнит и котвата подскочи около оста си, после още веднъж. Четките изсъскаха по въртящите се пръстени. Намотката се завъртя толкова бързо, че заприлича на облак мъгла с червеникав цвят.

— Ей! — прошепна тя. — Виж, работи! Гледай, гледай!

Не забелязвайки присъствието на по-възрастните богове, които им се усмихваха, застанали до една каменна урна, малките крадци не откъсваха очи от бръмчащия мотор.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тя се изправи на пръсти под дърветата и целуна Жреца по оплешивялото чело.

— Дъндърхед — каза тя, — знаеш ли колко си миличък, — После запримига и потърка с юмруче очите си. — О, чакай — сети се тя, — вчера в лабораторията направих кисело мляко. Оставих два галона от него да ферментират под клетката на тарантулата. Да не го забравиш там! И се грижи за хамстерите. Моля те, не ги изоставяй!

Това бе последното от двайсет или двайсет и петте сбогувания, последвали поверяването на колекцията от миди, размяната на стихотворения, признаването на авторството на дузина солени шегии и отново и отново поднасяне на почитания към старата Арго и Хама.

Тръгнаха нагоре по конуса на вулкана. Храмът изчезна сред дърветата.

— Имаме два дни на разположение, за да стигнем до кораба — напомни Гео и погледна белезникавото небе.

— Май ще е по-добре да съберем камъните на едно място — каза Урс. — Да не стане някоя беля, че вече знаем на какво са способни.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ийми. Урс извади кожената кесия от колана на Гео.

— Дай ми камъка.

Гео се поколеба, после свали кожената връв от врата си. Урс я пъкна в кесията.

— Дано да е на сигурно място там — позасмя се Ийми и пусна вътре и своята верижка.

— Ето и моя — добави Арго, която носеше третия камък, От кордата, с помощта на която се бяха катерили по статуята, тя бе изплела малка торбичка за камъка и я бе окачила на шията си. Подаде го на Урс.

Урс стегна вървите на кесията и я мушна в колана си.

— Е — каза Гео, — да тръгваме към реката и да се връщаме при майка ти и Джорд.

— Джорд? Кой е той? — попита Арго.

— Шпионин на слепите жрици. Човекът, който е отрязал езика на Снейк.

— Отрязал какво...? — Тя спря. — Точно така: четири ръце, я езикът му... Спомням си, във филма!

— В какво? — попита Ийми. — Какво си спомняш?

Арго се обърна към Снейк:

— Спомням си къде съм те виждала!

— Познаваш Снейк?! — учуди се Урс.

— Не. Никога не съм го срещала. Но преди около месец гледах филм за случилото се. Това, което направиха с него, беше ужасно!

— Какво е това филм? — попита Ийми.

— А? О, нещо като видеоекраните, само че виждаш неща, които са станали в миналото. Както и да е, Дъндърхед ми показва този филм преди около месец. После ме заведе на брега и каза, че наученото ще ми помогне да видя нещо там.

— Да видиш нещо? И какво? — Той я хвана за рамото и го разтърси. — Какво трябваше да видиш?

— Но... защо... — уплаши се момичето.

— Защото убиха един мой приятел, а на мен ми се размина на косъм заради нещо, което сме били видели на брега! Само че не знам какво!

— Но... — каза Арго, — И аз не знам. Не успях да го видя и Дъндърхед ме отведе обратно в храма.

— Снейк! — обади се Гео. — Знаеш ли какво е трябвало да видят? И защо са завели Арго там, след като са й показали филма?

Момчето сви рамене. Ийми се обърна към Снейк:

— Знаеш ли или просто не искаш да ни кажеш? Хайде, изплюй камъчето! Искам да разбера какво става и само заради това дойдох чак дотук!

Снейк поклати глава.

— Искам да разбера защо едва не ме убиха — упорствуваше чернокожият моряк. — Ти знаеш и трябва да ми кажеш! — Ийми вдигна заканително ръка.

Снейк изкрещя. Викът се изтръгна от разтеглените гласни струни. Момчето се обърна и побягна.

Урс го настигна и двамата паднаха заедно в тревата.

— Този път няма да ми се измъкнеш! — изръмжа великанът.

— Внимавай! — извика Арго. — Причиняваш му болка. Урс, пусни го.

— Спокойно — каза Гео. — Снейк, дължиш ни обяснение. Пусни го, Урс.

Урс се подчини, продължавайки да мърмори:

— Този път няма да ми се измъкне!

Гео се приближи към момчето.

— Слушай, Снейк, знаеш ли какво е онова тъй важно нещо на брега?

Снейк кимна.

— Ще ни кажеш ли?

Момчето поклати глава и погледна към Урс.

— Няма защо да се страхуваш от него — каза Гео озадачен. — Той няма да ти стори нищо лошо.

Но Снейк отново поклати глава.

— Е — додаде Гео, — не можем да те накараме насила. Да тръгваме.

— Аз мога да го накарам — закани се Урс.

— Не — каза Арго. — Едва ли. Видях какво стана, когато се опитаха последния път, и мисля, че и ти няма да успееш.

Денят напредваше и от небето започна да се сипе жар. Джунглата се изпълни с влажни изпарения. Пъстри насекоми прелитаха из листака като сини и алени стрели. Мокри листа докосваха гърдите, лицата и раменете им.

Излязоха на камениста поляна. Урс изведнъж изтегли меч си и съсече някаква сянка, която се превърна в подобно на котка животно. Кръвта потече по камъните и попи в изсъхналата шума.

Никой не предложи да накладат огън с помощта на скъпоценните камъни. Докато се мъчеше да разпали шепя прахан, Ийми попита:

— За какъв дявол са ти показали онзи ужасен филм, преди да те заведат на брега?

— Може би за да стана по-възприемчива — отвърна Арго.

— Ако ужасът ни нрави по-възприемчиви — каза Ийми, — то тогава аз съм невероятно възприемчив.

— Какво искаш да кажеш? — попита Гео.

— Видях как насякоха десет души на парчета там, на брега.

Припламнаха искри, праханта се запали. Докато се хранеха, Арго извади пакет сол от гънките на туниката си и двамата със Снейк изчезнаха в гората. Върнаха се след две минути с някакво виолетово пълзящо растение, което придавало приятен вкус, след като му се обели кората и месото се натърка с него.

— В храма — каза им тя, седнала край огъня, — имах голяма градина с различни билки. Имаше цяла леха с отровни растения: ангел на смъртта, старо биле, вълчо биле — и все такива. — Тя се разсмя, а после продължи сериозно: — Надявам се, че никога вече няма да се върна там. Дори и за малко — тя преви пръчката. — И все пак градината си беше хубава. — Пусна пръчката да се изправи.

Те напуснаха каменистото плато и навлязоха в гората, където царяха влага и полумрак.

— Сигурен ли си, че вървим във върната посока? — попита Урс.

— Би трябвало — отвърна Ййми.

— Така е — потвърди Арго. — Ще излезем при устието на реката. То представлява огромно блато, което се оттича в главното корито.

Вечерта настъпи бързо.

— Мислех си за нещо — обади се Гео по едно време.

— За какво? — попита Арго.

— Хама ни каза, че навремето са използвали скъпоценните камъни, за да контролират съзнанието на хората, и че тези, които вършели това, се заразили...

— Заразата си е била в тях — прекъсна го тя. — Просто я накарали да се прояви.

— Да — съгласи се Гео, — Хама каза също, че самият той е заразен. Кога е използвал камъните?

— Много пъти — отвърна Арго, — Твърде много пъти. Последният случай беше при отвлечането ми. Той си послужи с камъка, за да контролира късовете от онова нещо, което вие убихте в град Нова Надежда. То трябваше да ме отвлече, оставяйки умишлено камъка на Лептар.

— Късове от онова чудовище? — възкликна Гео. — Нищо чудно, че се разпадна толкова бързо, след като бе убито. Арго... имам предвид майка ти... ми каза, че са успели да убият един от похитителите, и че той буквално се стопил в момента, когато издъхнал.

— Не бяхме в състояние да държим в подчинение цялото същество — обясни тя. — То няма съзнание. Но, като всяко живо същество, и то е притежавало двойния импулс.

— Но каква беше целта на отвличането ти в края на краищата?
— попита Ййми.

Арго се засмя:

— Целта му бе да ви доведе тук и да отнесе камъните.

— И това ли е всичко?

— Малко ли е? — каза Арго, — Тя замълча за миг. — Знаете ли, преди време съчиних стихотворение за двойния импулс и всички тия неща.

Гео зарецитира:

*Край тъмния чертог
близнакът му седи до извора
на бързеите телесни.
Те тичат, губят се
и пак като преди ведно
текат навън, текат навътре.*

— Как се досети?

— Тъмният чертог е храмът на бог Хама — каза Гео. — Прав ли съм?

— А неговият близнак е храмът на Арго — продължи тя. — Наистина би трябвало да са близнаци. А близнаците са децата. Силата на възрастта е противопоставена на силата на младостта. Разбираш ли?

— Да — усмихна се Гео. — А телесните бързеи, които текат навътре и навън?

— Това са нещата, които върши човек, неговите пристигания и заминавания, неговите идеи, постижения — велики или незначителни. Всичко се поражда от взаимодействието на тези четири сили.

— Четири ли? — попита Урс. — Мислех, че са само две.

— Те са хиляди! — възкликна Арго.

— Прекалено сложно е за мен — обяви Урс. — Колко време ще вървим до реката?

— Привечер трябва да сме там — пресметна Ййми.

— Посоката е вярна — увери ги още веднъж Арго. — Сигурна съм.

— Още нещо — каза Гео. Почвата под опадалите листа стана черна и мочурлива, — Как е стигнала твоята баба до Аптор?

— С хеликоптер — отговори Арго.

— С какво? — попита Ййми.

— Той прилича на малък кораб, който лети във въздуха, и се движи много бързо.

— Нямах предвид начина на придвижване — каза Гео.

— Когато сметнала, че властта на дъщеря ѝ на Лептар е непоклатима, тя дошла на Аптор завинаги. Не знаех това, преди да ме отвлекат. Откакто съм тук, научих много.

— Ние също — отвърна Гео. — Остава само онова нещо на брега.

— Тогава да побързаме — каза Урс. — Едва се влачим, а нямаме много време.

Въздухът лепнеше от влага. От лъскавите сутринта листа сега се оцеждаха капки пода. Бледа светлина проникваше измежду клоните и играеше по листата. Земята се разкаля.

На два пъти дочуха стъпки на невидими животни, жвакащи в мочурливата почва.

— Надявам се да не настъпя нещо, което е решило да отхапе мръвка от ходилото ми.

— Не бой се, ще ти окажа първа помощ — каза Арго. — Стана ми студено — добави тя.

Дърветата се поразредиха и Урс изсумтя. Пред тях, докъдето поглед стига, се простираше огледална водна повърхност, в която се отразяваха околните дървета.

— Трябва да внимаваме да не пропаднем в някоя яма — предупреди Гео. Закрачиха по-предпазливо. — Придържайте се на една ръка разстояние от най-близкото дърво.

— Но те стават все по-редки — забеляза Арго. В този миг Гео, който водеше колоната, извика. Докато стигнаха до него, вече потъваше до коленете. Той се протегна и успя да се хване със здравата си ръка за дънера на тънко тъмностволо дърво. Опита да се залови и с остатъка от другата, но тя само се плъзна по кората.

— Дръж се! — викна Урс. Той заобиколи и с едната си ръка улови ствола, а с другата — приятеля си. Гео се измъкна, оплескан до бедрата със сива тиня. Урс го изведе на твърда почва и тогава същото това дърво се наклони, цамбурна във водата и коренището му щракна над повърхността като огромна медуза. Някакво непознато животно се плъзна по оплетените мокри корени, които тинята бързо погълна.

— Добре ли си? — Урс продължаваше да го крепи. — Сигурен ли си, че си добре?

Гео кимна, разтривайки отрязаната си ръка със здравата.

— Нищо ми няма — каза той.

Те се събраха на едно място и отново поеха през блатото. Дърветата свършиха.

Изведнъж Гео видя как пред него водата се надига. Той отстъпи няколко крачки и Урс го хвана за рамото. Малки вълнички накъдриха цялата повърхност като паяжина.

Зелени гърбове изплуваха отгоре. После непознати същества се надигнаха от водата. Видяха зелените им лица и гърди. Три... и още едно. Още четири и още много. Голите им тела бяха изпъстрени със зелени петна.

Гео почувствува режеща болка в главата си. Огледа се и разбра, че и останалите са усетили същото.

— Това са те... — промълви Урс.

— Съществата, които ни носеха... — каза Гео. Болката отново се впи в мозъците им и те пристъпиха напред. Гео вдигна ръка към главата си. — Искат... да вървим с тях... — И той тръгна, изпаднал в познатото полусъзнание, както при преминаването на реката край град Нова Надежда и при първото му падане в морето.

Влажни ръце докоснаха телата им и ги поведоха през блатото. Преминаха през дълбоки води, после ги изведоха на суха земя сред гъста растителност. И отново, в последните лъчи на залеза, просветнаха мокри заоблени камъни.

Кичури мъх висяха от клоните. Водата покри коленете им, стигна до кръста, после до шията. Блесна ивица от черупки и камъчета — сякаш отблизо видяха здрачното дъно на морето. Въздухът беше бял, неподвижен, зареден с електричество. После стана син, накрая черен. В тъмнината проблясваха червени очи. През един процеп в завесата от гъста растителност зърнаха луната, която се промъкваше

между облаците и ги посребряваше. Гол мъж стоеше на висока скала и съзерцаваше белия диск. Когато минаха край него, той нададе вой (поне отвори уста и отметна глава назад, но ушите им бяха пълни с мрак, та не чуваха нищо) и застана на четири крака. Ветрецьт разреши появилата се внезапно опашка, козината по корема; светлина пробягна по връхчетата на ушите, по удължената муцуна и изтънелите задни крайници. Той извърна глава, свлече се от скалата и хукна в мрака. Завесата от дървета се люшна под нощното небе. Огнени очи просветваха пред тях. Водата избълбука около коленете им и спадна. Изпод ходилата им, към тъмния бряг струеше пясък. Чува прибоа и бученето на устремената река. Мокри листа докосваха бузите им, гъделичкаха краката и телата им. Продължаваха все напред.

Влязоха в огромна пещера. Мокрите скали лъщяха. Очите им привикваха със светлината. По пясъчния под съскаше морска пяна и черни гирлянди от водорасли, загнездили се в цепнатините, се извиваха по пясъка след оттеглящите се вълни. Ципестите ръце ги пуснаха.

Отблясъци от огън играеха върху кафявите скали. Вдигнаха очи и съзряха каменен трон, на който седеше Старецьт. Съсухрена ципа висеше между дългите му костеливи пръсти. Очите му, сиви и мътни, гледаха от лице с широки ноздри. По трона сълзеше струйка вода. Други подобни нему същества стояха около него.

Приятелите се спогледаха. Навън валеше проливен дъжд. Потъмнялата от дъжда коса на Арго плътно прилепваше около главата ѝ, вадички се стичаха във врата ѝ.

Екна неестествено силен дори за затвореното пространство на пещерата глас:

— Носители на камъните!

Гео разпозна същата неясност, която придружаваше беззвучните съобщения на Снейк.

— Доведохме ви тук, за да ви отправим предупреждение. Ние сме най-древните разумни жители на тази планета. От делтата на Нил ние наблюдавахме строителството на пирамидите; ние видяхме убийството на Цезар от бреговете на Тибър. Ние бяхме свидетели на разгрома на испанската Армада и проследихме голямата метална риба в океана преди Големия пожар. Ние не принадлежим нито на Арго, нито на Хама; ние сме се появили и обитаваме в безполовата утроба на

океана. Показваме се само когато хората са заплашени със смърт. Вие носите и си служите със скъпоценните камъни на Аптор, Очите на Хама, Съкровището на Арго, Унищожителите на Разума, играчките на децата. Всички носители на камъните са обречени, независимо дали ще ги използват за контрол върху умовете; или за паленето на пожари. Ние ви предупреждаваме, както предупредихме Човека и преди. И както преди, някои се вслушват, някои — не. Решете сами, ние няма да се месим, давам ви дума. А сега ви предупреждавам: хвърлете камъните в морето.

Там нищо не се губи, и когато времето и солената вода отмият от тях злото, те ще ви бъдат върнати. Защото дотогава времето и солената вода ще са отмили и вашите несъвършенства.

Нито един жив ум не е неуязвим за заразата им и нищо, което притежава двойния импулс на живота. Но ние сме древни и можем да ги съхраняваме милиони години, преди да се поддадем на заразата. Вашият род е твърде млад и нетърпелив, за да понесе подобна власт. Повтарям: хвърлете ги в морето.

Знанието, необходимо на човек, за да облекчава глада и болката, се намира в два храма на този остров. И в двата има хора, способни да накарат камъните да работят за благото на хората. Но те са вече заразени. А на Лептар, където ще отнесете камъните, те ще могат да бъдат използвани единствено, за да творят зло. Ще бъдете изкушени единствено да рушите.

— Ами аз? — обади се Арго. — Аз мога да ги науча на много неща. — Тя хвана една от ръцете на Снейк. — С помощта на един от тези камъни ние създадохме мотор.

— Ще откриете друга сила, която да задвижва вашия мотор. Ти видя нещо, но още не си го разпознала.

— На брега ли? — попита Ййми.

— Да — кимна с въздишка Старецът. — На брега. Ние имаме познания, които ни позволяват да вършим невъзможни за вас неща — ето, ние ви носихме през морето в продължение на седмици, без телата ви да се разложат. Ние можем да проникваме в умовете ви така, както Снейк. И много други неща. Нашата мъдрост далеч надхвърля мъдростта на Арго и Хама. Хвърлете камъните в морето и ги доверете на нас.

— Как тъй да ви дадем камъните? — намеси се Урс. — Първо, откъде да сме сигурни, че няма да ги използвате против Арго или Хама? Казваш, че никой не може да устои на заразата им. Празни приказки са твърденията ти, че щели да минат еди-колко си години, преди тя да ви надвие. Че вие вече умеете да управлявате човешкото съзнание. Та нали така ни доведохте тук? А според Хама тъкмо това е заразата.

— Освен това — каза Гео, — има и нещо друго. Ние много пъти се опитвахме да разнищим цялата тая история, да изясним мотивите на всяка от страните. И всеки път нещата се свеждаха до едно: натоварени сме с някаква задача и трябва да я изпълним. От нас се очаква да върнем Арго и скъпоценните камъни на кораба — ние това и вършим.

— Той е прав — добави Ййми. — Отново Правило Номер Едно: действуй според най-простата теория, която съдържа цялата информация.

Старецът отново въздъхна:

— Някога, преди хиляда и петстотин години, пилотът на металната птица, която щеше да хвърли огън от небето, се разхождаше замислено край морето. Беше му възложена задача. Опитвахме се да го предупредим, както сега предупреждаваме вас. Но той пъкна ръце в джобовете на куртката си и изрече същите думи, които изрекохте и вие, и забрави предупреждението. Изкатери се по дюните, без да вади ръце от джобовете си. Вечерта изпи една чашка кафе повече от обикновено. И пет часа сутринта, когато полегатите лъчи на слънцето осветиха летището, той се качи в металната птица, излетя, направи кръг над морето, гледайки надолу към позлатените вълни, и се отправи към сушата. Той изпълни задачата си: натисна един бутон и двата къса огнен метал в кобалтова кутия полетяха надолу. Земята пламна. Морето закипя. След две седмици той също бе мъртъв. Това, което изгори твоята ръка, Поете, изгори лицето му, разтопи дробовете и мозъка му. — Старецът замълча. — Да, ние можем да влияем на човешкия разсъдък. Бихме могли да премахваме умората, страха, ужаса и всички несъзнателни мотиви за човешките постъпки, точно както това сега е възможно с помощта на камъните. Но ако бяхме го сторили, щяхме да изтрием и... човешкото милосърдие. Да, ние можем да влияем върху съзнанието, но не го правим. — Гласът се усили. —

Но никога, от онзи ден на брега преди Големия пожар, изкушението да го сторим не е било по-силно, отколкото сега. — Той продължи по-спокойно: — Може би — сега в гласа се долавяше ирония, — може би сте прави. Може би изкушението е твърде силно, дори за нас. Може би камъните ще ни подтикнат да пресечем линията, която никога не сме прекрачвали, и да извършим неща, които никога не сме вършили... — отново замълча. — Е, вие чухте предупреждението. Изборът, кълна се, е единствено ваш.

Те стояха мълчаливо под високите сводове на пещерата. Огънят изпъстряше лицата им със светлини и сенки. Гео се обърна и се взря в дъждовната пелена вълн, в мрака.

— Там отвън е морето — каза гласът. — Решавайте бързо. Приливът се надига...

Преди да успеят да го изрекат, решението бе изтръгнато от умовете им. Двете деца видяха въртящ се мотор. Гео и Ййми видяха храмовете на Арго на Лептар. После откъм Урс нахлу нещо тъмно. Зърнаха едновременно всички картини, които се появиха за миг и веднага изчезнаха.

— Добре тогава — екна гласът. — Задръжете ги! — в пещерата нахлу нова вълна и заблестя като нагънато огледало пред скалата, върху която гореше огънят. После с плисък заля горящите дърва. Те изсъскаха и угаснаха. Стана тъмно. Овъглените клони се понесоха по водата.

Шибани от дъжда, те усетиха как ръцете ги тласкат в топлото море, в тъмнината, и толкова...

Снейк отново им предаваше това, което вижда, този път през погледа на Капитана.

* * *

Вратата на каютата се блъсва навън под шибация дъжд. Мокрите й воали плющят на прага. Светкавиците ги правят прозрачни. Джорд се надига от мястото си. Тряска гръмотевица и тя затваря вратата.

— Получих сигнал от морето — казва тя. — Утре ще закараш кораба в устието.

Гласът на Капитана:

— Но, Жрице Арго, не мога да насоча кораба към Аптор. Вече загубихме десет души; не мога да жертвувам...

— А и бурята — усмихва се Джорд. — Ако продължи и утре, как ще го преведа през скалите?

Ноздрите ѝ се разширяват; устните ѝ са тебеширено бели и здраво стиснати; тя поглежда Джорд.

Мислите на Капитана: Какво е това между тях, защо е тази напрегнатост? Тя разстройва дълбоко, уморен съм...

— Ще приближим кораба до брега утре — изсъсква Арго. — Те се връщат, с камъните!

Мислите на Капитана: Говорят си на език, който не разбирам. Толкова съм уморен. Трябва да пазя кораба, хората: това е моята работа и задължение.

Арго се обръща към Капитана:

— Капитане, наела съм те, за да ми се подчиняваш. И ти ми го обеща, когато се согласи на това плаване. Знаеше много добре, че на Аптор може би ни очакват премеждия. Заповядай на твоя Старши-помощник да закара кораба на брега на Аптор утре сутринта.

Мислите на Капитана: Да, да. Умората и неизвестността. Но аз трябва да изпълня...

— Джорд! — започва той.

— Слушам, Капитане — отговаря Старши-помощникът, досещайки се какво ще последва, — Ако времето позволява, сър, ще отведа кораба колкото е възможно по-близо до брега, — Тънка усмивка пробягва по лицето му, после обръща поглед към Арго.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лежеше неудобно на една страна върху едър пясък. Слънцето сипеше жар. Очите му горяха в оранжева мъгла под стиснатите клепачи. Обърна се и зарови длани в пясъка. После стисна шепа.

Отвори очи и застана на колене. Песъчинките се забиваха в кожата. Погледна към морето. Слънцето висеше само педя над хоризонта. После видя кораба.

Той напредваше към устието на реката. Гео се изправи на крака и се огледа. Беше сам. Устието беше отляво. Той хукна към скалите и храсталаците, където започваше плажът. Пясъкът под стъпалата му беше хладен.

След миг зърна тъмната фигура на Ийми, който тичаше откъм джунглата в същата посока. Гео му извика и, дишайки тежко, те продължиха заедно.

Шмугнаха се в храсталака и едва не се сблъскаха с червенокосата Арго, която стоеше и триеше очи под сянката на широките палмови листа. Тя ги позна и тръгна с тях. Стигнаха до оголените скали на неколкостотин фута нагоре по реката.

От дъжда реката бе придошла и бучеше като хала. Калната вода се изливаше в океана, пенеше се и мътно кипеше покрай камъните.

Макар че небето беше ясно, отвъд кафявата стихия на реката морето ревеше оглушително и се зъбеше на ранното слънце. Още петнайсет минути бяха нужни на кораба, за да се провери между стърчащите скали и да стигне до брега.

Загледана във водовъртежите, Арго прошепна:

— Толкова бързо...

И това бе единственият човешки звук на фона на страховитото бучене.

Корабът зарови нос във вълната. Най-накрая спуснаха трапа. На палубата се появиха фигурки.

— Ей! — извика Арго, сочейки кораба. — Това е мама!

— Къде, по дяволите, са Снейк и Урс? — попита Ийми.

— Снейк е там долу! Гледай! — извика Гео. Снейк се бе притаил до самия трап, зад скалите, невидим откъм кораба, но не и за Гео и останалите.

— Отивам. Вие стойте тук! — каза Гео.

Той се шмугна в гъсталака и тръгна по ръба на скалата над кипящата пяна. Стигна до добре защитено възвишение на десет фута над вдлъбнатината, където се криеше четириръкото момче.

Гео погледна към кораба. Джорд стоеше в началото на трапа. Корабът се клатеше и осемнайсетфутовата дъска беше доста неустойчива. Джорд държеше в ръка черен камшик, чийто край влизаше в прикрепена на гърба му кутия. Той вдигна камшика и стъпи на подскачащата дъска.

Гео се чудеше що за приспособление е това. Отговорът дойде с глухия звук на мислите на Снейк:

— Това... е... механизъм... с който... отрязва... езика... само... че... не... жица... а... бич...

Значи Снейк знае, че съм точно зад него, помисли си Гео.

Докато се мъчеше да разбере смисъла на казаното от Снейк, момчето внезапно скочи и светкавично се озова в долния край на дъската; изправи се и се завтече срещу Джорд, явно с намерението да го събори оттам.

Джорд замахна и камшикът улучи рамото на Снейк. Ударът бе съвсем лек, но Снейк се олюля, подпря се на коляно и се хвана за ръба на дъската. Гео чу писъка му.

— С това нещо ти отрязвах езика — каза Джорд. — А сега ще те нарежа на парчета.

Той завъртя някакво копче на колана си и отново вдигна камшика...

Гео скочи, обзет от внезапен прилив на гняв и ужас, но когато се озова в края на трапа лице в лице с Джорд, надвесил се над момчето, си даде сметка, че не бе постъпил разумно. Време за умуване обаче нямаше, тъй като бичът изсвистя над главата му. Не успя да го избегне.

Ударът не беше силен, бичът закачи бузата му, после рамото и гърба. Гео изпищя. Усети, че половината от лицето му пламна, а там, където камшикът бе докоснал рамото и гърба му, зейна дълбока един пръст резка. Пред очите му причерня и той едва се задържа да не падне в пенестата бездна между скалата и борда на кораба. Пот замъгли

погледа му. Мускулите на здравата му ръка, която стискаше ръба на дъската, трептяха като струни. Снейк за отстъпва назад и едва не го събори. Гео премигна, погледът му се проясни и той видя две яркочервени ивици на рамото на Снейк. Джорд пристъпи напред със зловеща усмивка.

След като бичът изплющя отново, Гео не разбра какво точно стана. Той залитна на една страна, Снейк — на друга. Снейк изчезна, после пръстите на четирите му ръце сграбчиха дъската изотдолу. Гео извика и затрепери. Джорд вдигна бича, за да се отърве от едноръкия досадник, но в този миг пръстите на Снейк запълзяха пъргаво към крака му. Изпод дъската се протегна ръка, сграбчи глезена на Джорд и камшикът не улучи Гео, който продължаваше да трепери, като се опитваше да се върне по неустойчивата дъска и същевременно да не повърне.

Джорд изгуби равновесие, но успя да се хване за парапета на палубата. Един, после още един крак се прехвърлиха върху трапа. Снейк се изгърколи отгоре.

Препъвайки се, Гео слезе от дъската. Целият пламнал, той седна на скалата. Притисна здравата си ръка към стомаха и без да отмества поглед, се наведе напред и подложи гръб на свежия ветрец.

Джорд, приклепнал на борда, замахна встрани. Снейк подскочи и камшикът мина под краката му. Четирите ръце се разпериха встрани, за да запазят равновесие. По корпуса остана белег от изгорено.

Изведнъж върху Гео премина сянка и той видя Урс, забързан към трапа. Големият моряк приклепна като мечка в края му, извади мечата си и извика:

— Хайде сега да си премериш силите с някой по-як от тебе! Махни се оттам, хлапе! Мой ред е.

Снейк се обърна, хвърли се да грабне нещо от Урс, но той го метна на брега и се изсмя през рамо.

— Тия неща на врата ми не ти трябват — извика той. — По-добре, дръж това!

Извади от колана си кожената кесия на Гео и я хвърли към него. Снейк се приземи точно в момента, в който Джорд замахна. Бичът изглежда бе ударил Урс през гърдите, тъй като гърбът му внезапно се вдърви, но великанът се хвърли напред и замахна с мечата така силно, че ако Джорд не се бе отдръпнал, щеше да отсече крака му. Джорд скочи

на перилата и острието на меча се връза дълбоко в дървото. Докато морякът се мъчеше да го извади, Джорд отново замахна с бича и този път той се уви около кръста на Урс като черна змия.

Урс изрева. Метна меча си като копие. Острието потъна в корема на Джорд. Старши-помощникът се наклони напред със слисана физиономия, сграбчи бича с двете си ръце и го дръпна, крещейки.

Направи две крачки по трапа с отворена уста и затворени очи, и рухна надолу.

Камшикът остана увит около кръста на Урс, който, без да престава да реве, се наклони назад и политна от другата страна на дъската. За миг увиснаха на двата края на бича. Вълните повдигнаха кораба, после го спуснаха. Дъската изскърца и пропадна. Двамата мъже изчезнаха във водата.

Гео и Снейк се изкатериха до ръба на скалите — Ийми и Арго веднага дотичаха при тях.

В пяната долу се мярнаха дъската и двете тела. Камшикът се бе усукал около врата на Урс, за момент дъската почти се изправи. После потънаха.

Сега, когато нищо не го свързваше с каменистия бряг, корабът започна силно да се клати. Всяка вълна го приближаваше към скалата, а когато се отдръпваше, го отдалечаваше, но всеки път той оставаше все по-близо до брега. Това се повтори четири пъти, колкото траят четири дълбоки вдишвания и издишвания, преди бордът на кораба да застърже по скалата. Гео чу как трапът се цепи на трески там долу, във водата.

Но в мътилката от вливащата се река не се виждаше нищо.

Гео направи две крачки назад, стисна с все сила остатъка от ръката си и изкрещя от болка и ужас.

Капитанът викаше:

— Избутайте кораба от скалите! Избутайте го от скалите, преди да е станал на трески!

— Дръж се, приятелю! — Ийми стисна рамото на Гео и му помогна да се изкатери на борда.

Арго и Снейк ги последваха. Корабът се отдалечи на безопасно разстояние от брега.

Гео се облегна на перилата. Вълните се разбиваха в скалите, навлизаха срещу течението на реката, а по-нататък се разливаха

нашироко по яркожълтия откос на плажа. Дългата пясъчна ивица, която опасваше острова, се губеше в далечината — величествената ѝ студена дъга привличаше целия слънчев блясък и го отразяваше обратно на равномерни талази по гърбовете на вълните.

Болеше го гърбът, стомахът му свит на топка, трепереше неудържимо, бе загубил едната си ръка, а и Урс...

Отдръпна се от перилата и изкрещя:

— Капитане!

Червенокосото момиче го стисна за рамото.

— Недей...

— Капитане! — извика той отново.

Застаряващият сивоок мъж се приближи.

— Какво има?

Изглежда уморен — помисли си Гео. — Аз също съм уморен.

Ийми отговори вместо него:

— Няма нищо, сър. Мисля, че нищо не може да се направи поне засега.

— Сигурен ли си? — попита Капитанът, гледайки рошавата черна коса, подпухналото лице, дълбоко хлътналите очи. — Сигурен ли...

— Няма нищо — повтори Гео.

Той отново се обърна с лице към перилата. Долу, до самия корпус, бялата пяна все още подмяташе трески от трапа. Само трески. Само...

— Виж брега! — каза Арго.

Гео вдигна очи и се опита с един поглед да обхване целия пейзаж. Сред бученето на морето прииждаше прилив от тишина. Пясъкът по голата плажна ивица тъмнееше във вдлъбнатините, но по върховете на купчинките беше яркожълт. В края на джунглата слънцето играеше със зеления цвят на листата, които хвърляха пъстроцветни сенки по клони и стволове. Всяко късче от този зелен гоблен, разгънат срещу слънцето, представлява отделен лист, мислеше си той, с горна, а и долна страна, завършена система от скелет и вени, каквато бе и ръката му. Може би един ден остатъкът от нея ще се отрони също като есенен лист. Той местеше поглед от скала на скала. Всяка от тях имаше неповторими форми и очертания, но подробностите избледняваха с отдалечаването на кораба, тъй както

избледняваха подробностите от преживяното. Онази там прилича на полупотопена в морето глава на бик; двете на самия бряг напомнят разперените криле на орел. А вълните, отмерено и величествено се носеха една след друга към острова вменящия се, никога един и същ ритъм на добрата поезия — спокоен, подреден, безметежен. Той се опита да изхвърли от съзнанието си хаотичните мисли за гибелта на Урс и да ги предаде на зелените вълни, устремени към спокойния бряг. Опитва се да разпростре болката в тялото си по паяжината от пяна върху сияйната зелена повърхност. И остана изненадан от неочаквано постигнатата хармония с морето. Някъде в дълбините, под издигащото се слънце, разцъфтяваше едно истинско разбирателство.

Гео се отдалечи от перилата. Босите му ходила се плъзгаха по мократа палуба. Той се отправи към кубрика. Здравата му ръка висеше надолу.

* * *

По-късно същата вечер Гео отново излезе на палубата. Забулена, Жрицата стоеше до парапета. Когато той приближи, тя се обърна и тихо каза:

— Не исках да те безпокоя, преди да си си отпочинал.

— Готов съм — отвърна той. — Ние доведохме тук дъщеря ти независимо дали това ти харесва или не. Можеш да си получиш скъпоценните камъни от Снейк. Той ще ти ги даде. Можеш да накараш дъщеря си да ти обясни всичко за Хама.

— Тя го стори вече — отговори Жрицата с усмивка. — Изпълнихте задачата отлично, Поете.

— Благодаря — каза Гео и тръгна към кубрика.

* * *

Когато същата вечер Снейк слезе долу, Гео лежеше по гръб, вторачен в жилките по дъската на горната койка. Бе подложил здравата си ръка под главата. Снейк го докосна по рамото.

— Какво има? — попита Гео, като извърна глава.

Снейк му подаде кожената кесия.

— А! Още ли не си ги дал на Арго?

Снейк кимна.

— А тя защо не ги взе? Виж какво, не ща да ги виждам повече.

Снейк тикна кесията в ръката му и каза:

— Виж...

Гео взе кесията, отвори я и изсипа съдържанието върху дланта си: блеснаха три верижки. На всяка от тях бе окачена златна монета. Гео смръщи вежди.

— Откъде се взеха тия неща тук — попита той. — Аз мислех... къде са скъпоценните камъни?

— В океана... — каза Снейк — ... Урс... ги... хвърли...

— Какви ги приказваш? Какво е станало?

— Не... искам... да... ти казвам...

— Не ме е грижа какво искаш и какво не, малки негоднико! — Гео го хвана за рамото. — Казвай!

— Знаех... отпреди... сляпата жрица... — заобяснява бързо Снейк — ... той... ме... попита... как... да... си... служи... с... камъните... когато... ти... и... Ийми... тръгнахте... да... оглеждате... и... след... това... спрях... да слушам... мисли... лоши... мисли...

— Но той... — прекъсна го Гео, — той ти спаси живота!

— Но... по... каква... причина... — каза Снейк. — ... накрая...

— Накрая си прочел мислите му? — попита Гео. — Какво си мислеше той?

— Легни... да... спиш... моля... те — каза Снейк — ... много... омраза... лоша... омраза... — Настъпи пауза. — ... и... любов...

Гео заплака. В гърлото му се надигна вик и той зарови лице във възглавницата, за да го заглуши, за да се опита да разбере защо плаче. От умора, от страх, за Урс, заради ръката си и заради просветлението, което прерастваше с болка... Цялото тяло го болеше, двете дълбоки резки по гърба му горяха и той не можеше да спре напирещите сълзи.

* * *

Ийми, който заемаше койката над Гео, се върна веднага след вечеря. Гео не бе почувствувал глад и бе останал в кубрика.

— Как е стомахът ти? — попита го Ийми.

— Като че ли по-добре — отвърна Гео.

— Дано — каза Ийми. — Храната, щом я поемеш, те прави по-тежък и сякаш те притиска към земята.

— После ще хапна нещо — отвърна Гео и след кратко мълчание добави: — Струва ми се, че никога няма да разбереш какво е било онова нещо на брега, което си видял и си станал опасен.

Чуваше се как водата се плиска по корпуса. Бяха поели курс към Лептар. Ийми се засмя.

— Вече разбрах.

— Как? — попита Гео. — Кога? И какво е то?

— Едновременно с теб — отвърна Ийми. — Просто гледах. А после Снейк ми обясни подробностите.

— Кога?

— Малко преди вечеря задряхах, тогава той ми обясни всичко.

— И какво си видял? Какво сме видели всички ние?

— Е, добре. Първо, спомняш ли си какъв е бил Джорд преди коработрушението на Аптор?

— Арго май спомена, че е учил за жрец. Старата Арго.

— Така — каза Ийми. — А спомняш ли си твоята теория за това, което сме видели?

— Нима съм имал подобна теория?

— За ужаса и болката, които ни правят по-възприемчиви.

— А, това ли... Спомням си, да.

— Ти беше прав. Сега да прибавим към тази теория нещичко от лекцията на Хама за двойния импулс на живота, да ги пресеем и смесим добре. Това, което сме видели, не е било отделен предмет, а състояние, или по-скоро някакъв наш опит. И съвсем не е задължително да е било на брега. Могло е да стане където и да е. Човекът, с неговите винаги противоположни мотиви, непрекъснато се мъчи да ги помири. Да продължим с теорията на Хама: всяко действие е помиряване на двойствената мотивация. Сега да вземем всичко, което преживяхме, объркването, болката, хаоса, и да се опитаме да го помирим с великия ред, съществуващ например в морето с неговия ритъм, с приливите, вълните, с неговото покоряващо спокойствие, или пък с подредбата на клетките в един лист или пък с разположението на

звездите. Ако успееш да го направиш, с теб става нещо: ти порастваш. Ставаш по-зрял, способен да разбираш и помиряваш.

— Така е — каза Гео.

— Ето това сме видели или преживели, когато гледахме брега от кораба тази сутрин — подреждащ се хаос: порядък, определящ хаоса.

— Така е. Дори бих приел, че Джорд е знаел, че двата импулса на опита са нещо ужасно и объркано — като това да видиш десет съсечени от вампири мъже, или филм, в който отрязват езика на едно момче, или като да преживееш всичко това, което преживяхме ние, откак стъпихме на Аптор, както и нещо спокойно и хармонично като брега и морето. Да, но защо е искал да убие някого, просто защото този някой е могъл да преживее нещо, което бих нарекъл религиозно вгльбяване?

— Това е най-точната дума — усмихна се Ййми. — Джорд се е подготвял за жрец на не чак толкова свободния култ към Арго. Джорд и Снейк вероятно са преживели на Аптор почти същото, каквото преживяхме и ние. Но са останали живи. Те също са излезли от джунглата на ужаса на тази извита като дъга ивица от вълни и пясък. Преживели са същото, което преживяхме ти и аз, и Арго. Малката Арго. И точно тогава сляпата жрица се е свързала с Джорд с помощта на екраните, на които ги видяхме ние, и които са в състояние да приемат звук и изображение отвсякъде, а също и да предават — поне звук — до почти всяка точка. С други думи, точно посред това религиозно, мистично или каквото и да било самовгльбяване те дочуват глас от небето, глас, който е гласът на Богинята. Представяш ли си какво въздействие е имало това върху съзнанието му?

— Престанал е да си дава сметка за истинското значение на нещата — каза Гео. — С мен би станало същото.

— Да — отвърна Ййми. — Джорд не е бил волеви човек и преди това. А сетне е станало още по-лошо. Освен това умът му престанал да работи нормално. А Снейк, който знаел какво става в разума му, станал свидетел на прекъсването на едно повече или по-малко активно и компетентно, макар и нездраво, мислене. Той забелязал същото и у Урс, макар процесът там да се развивал по-бавно. Сигурно е доста мъчително да наблюдаваш нещата отвътре. Затова и спрял да чете мислите на Урс. Изкушението да си присвои камъните бавно разяждало равновесието, способността да разбира и съчетава

несъответствията, както при случая със синия гуцер и други, незабелязани от нас знаци. Снейк се свързал с Хама по пътя на телепатията, и то почти случайно. Но сведенията на Хама за целта на слепите жрици — да вземат камъните за себе си — предопределили мисията на момчето: втората част от импулса му бил да служи на Хама, първата — ужасното нещо, което сполетяло съзнанието на Джорд при връзката му със слепите жрици.

— И все пак, защо Джорд е искал да убие всеки, който е чул гласа на бога и е преживял всичко това?

— Защото Джорд успял да извърши онова, което всеки с неговото съзнание би извършил. Всичко му се струвало двусмислено. Той изведнъж започнал да възприема положението на нещата, брега, цялата работа, като откровение на конкретен Бог. Той знаел, че Снейк се е свързал с някакви сили, които, според слепите жрици, били изцяло зли, олицетворяващи врага, дявола. На сала и на кораба той напразно се опитвал да покръсти Снейк в друга вяра, докато накрая, изпаднал в религиозна ярост, отрязал езика на момчето с помощта на електрическото устройство и нажежената жица, които сляпата жрица му дала, преди да тръгне. Защо искал да се отърве от всеки, който е видял неговия бряг, неговото светилище ли? Първо, защото дяволът бил твърде могъщ, а той не желал никой друг да попадне под властта му. Снейк го измъчил с упорития си отказ да приеме другата вяра. И второ, защото би умрял от ревност, ако някой друг изпита екзалтацията от гласа на Богинята.

— С други думи, смятал, че случилото се с него и Снейк е нещо свръхестествено, свързано с брега, и не е искал то да се случи и на някой друг.

— Точно така. — Ийми седна в края на койката. — И това е донякъде разбираемо. Научните постижения на Аптор останали тайна за тях и нищо чудно, че наистина им изглеждало така.

Гео се облегна.

— Същото нещо... можеше да се случи и с мен. Ако всичко беше същото.

Гео затвори очи. Снейк дойде и се качи на горната койка. Когато Гео заспа, чу разказа му за Урс, за последните му мисли и за неща, които с изненада откри, че знае за омразата, голямата омраза, и за голямата любов.

* * *

Ярка слънчева светлина го посрещна сутринта, когато излезе на палубата. Той премигна, после я видя, кръстосала крака върху брезентовото покривало на една спасителна лодка.

— Здравсти, ей ти, там горе — извика той.

— Здравсти, ей ти, там долу. Как си?

Гео сви рамене.

Арго спусна крака през планшира и с книжната торба в ръка скочи на палубата. После изтича до него и го затегли с усмивка:

— Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

— Добре.

— Обзалагам се, че умираш от нетърпение да се върнеш в университета — каза тя. — С Ийми можете да се запишете в една и съща група сега, когато вече се познавате.

— Може — отвърна Гео.

— Ей, да не са ти потънали гемииите! — Тя закачливо свъси вежди като него и тръсна глава. Червени кичури коса паднаха над очите й.

— Надявам се, че Иймй и аз ще попаднем в една и съща група — каза Гео.

— А, това е нещо друго. — Внезапно тя стана сериозна. — Тревожиш се за ръката си, нали? Но защо?

Гео отново сви рамене.

— Не се чувствавам цял. И май наистина не съм.

— Не ставай глупав — каза Арго. — Освен това, Снейк може би ще ти подари една от своите. Как стои въпросът с медицината на Лептар?

— Не мисля, че е чак толкова напреднала.

— На Аптор могат да присаждат крайници. По много интересен начин се справихме с проблема за антителиата. Ние...

— Но това е на Аптор — прекъсна я Гео. — А ние пътуваме към истинския свят.

— Може би ще успея да докарам някой лекар от храма. — Тя повдигна рамене. — А може и да не успея.

— Звучи утешително — отбеляза Гео.

Когато стигнаха до кърмата на кораба, Арго извади устройството от книжната торба.

— Бях го скрила под туниката си. Надявам се, че през нощта е изсъхнало.

— Това ли е твоят мотор?

— Ъхъ.

Тя го постави върху нисък сандък до задната стена на каютата.

— Но как ще го задвижиш? Откъде ще вземеш електричество?

— Все нещо ще измислим — увери го тя. После бръкна зад сандъка и извади някакви стъкла и жици. — Взех лупите от мама — обясни тя. — Много е добра, наистина. Казва, че мога да си направя моя собствена лаборатория. А пък аз ѝ рекох, че ще я оставя да се занимава с разните му там политики, което, като си помислиш, съвсем не е лоша идея. Нали? — Тя се приведе над уреда. — Тези лупи фокусират слънчевите лъчи — какъв хубав ден! — върху термодвойката. Взех още парчета метал от корабния ковач. Много е мил. Ей, от време на време отсега нататък ще сравняваме стихотворенията си. Знаем, че ще напишеш цяла поема за всичко. Аз също. Я го свържи ей там!

Тя съедини две двойки жици и нагласи лупите; краищата на термодвойката засветиха под стъклото. Котвата мръдна около оста си.

Гео вдигна глава и видя Снейк и Ийми, които се бяха облегли на парапета върху покрива на каютата.

— Ей, вие! — извика Арго. — Правите сянка!

Те се разсмяха и се отдръпнаха.

Четките изсъскаха по въртящите се пръстени. Намотката се завъртя толкова бързо, че заприлича на мъглисто облаче с червеникав цвят.

— Вижте, работи! — тя се изправи и гордо сложи ръце на кръста. — Работи!

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

Самюъл Р. Делейни. Съкровището на Аптор

Роман

Издателска къща „Галактика“ — Варна, 1994

Библиотека „Галактика“, №116

Преведе от английски: Юрий Лучев

Редактор: Жана Кръстева

Художник: Димитър Трайчев

Художествен редактор: Илко Бърдаров

Американска, първо издание

Излязла от печат юли 1994

Формат 70/100/32. Изд. №2420

Печатни коли 12. Цена 45 лв.

ISBN — 954-418-064-8

Издателска къща „Галактика“

ДФ „Бряг-принт“

© Юрий Лучев, преводач, 1994

© Димитър Трайчев, рисунка на корицата, 1994

Samuel R. Delany. The Jewels of Apor

Bantam Books ISBN 0-553-203114-8

© 1962 by Ace Books

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.